

Biblioteka

ANTOLOGIJA

ZBORNIK SAVREMENE LJUBAVNE POEZIJE

Izdavač:

Kreativna radionica Balkan, IP Jovan

Za izdavača:

Stevan Krstec Starčinski, Nevenka Antić

Urednički kolegijum:

Marina Đenadić, Dragana Popović, Tijana Krstec, Snežana Samčević Cvetkoski, Stevan Krstec Starčinski

Lektura: Marina Đenadić

Dizajn korice: Zvonimir Stanković

Dizajn teksta: Vesna Petrinović

Marketing:

marketing@krebalkan.rs

tel: 063 254 728; 011 33 18 452

Štampa: SZGR Jovan

Tiraž: 300

ISBN 978-86-6403-005-2

Beograd, 2014.

CIP - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

821.163.4-1(082.2)

ZBORNIK savremene ljubavne poezije. -
Beograd : Kreativna radionica Balkan : Jovan,
2014 (Beograd : Jovan). - 404 str. : ilustr.
; 20 cm. - (#Biblioteka #Antologija /
[Kreativna radionica Balkan])

Tekst ćir. i lat. - Tiraž 300. - Str. 5-6:
Reč priređivača / Marina Đenadić, Stevan
Krstec Starčinski. - Autori: str. 327-386.

ISBN 978-86-6403-005-2 (KRB)

COBISS.SR-ID 209132044

*Zbornik
savremene ljubavne
poezije*

Beograd
2014.

Zbornik
savremene ljubavne poezije

REČ PRIREĐIVAČA

U vreme dok smo ovu akciju vodili stalno smo Vam se obraćali sa: DRAGI PRIJATELJI. Sada, kada je projekat dovršen, kada je knjiga već pred Vama, ove dve reči DRAGI PRIJATELJI, nama, koji smo, zajedno sa Vama, verovali u ovaj naš zajednički poduhvat još toplije zrače.

Kada ovo budete čitali, svi ćemo znati da smo prebrodili mnoge teškoće. Mi, koji smo radili na ovom Zborniku, Vi kojima su radovi objavljeni i svi oni koji su poslali svoje radove, a nisu imali sreće da se nađu u ovom izboru, moramo da priznamo sebi i drugima da smo POBEDILI.

Pokazali smo toleranciju primerenu ljudima od pera kojima je lepa reč iznad svega. Svako je dobio priliku da se predstavi na svom jeziku i svom pismu. Ostaje žal što nismo bili u finansijskim mogućnostima da u zbornik uvrstimo i pripadnike manjinskih naroda na njihovom maternjem pismu, no, obećavamo da ćemo i to u narednim projektima ispraviti.

Nismo slučajno za prve dve knjige odabrali temu LJUBAV, to plemenito osećanje koje nas obuzima i koje nas spaja u životu i ovoj knjizi. Tu poruku želimo da podelimo sa što više ljudi, i namera nam je i trudićemo se da uz pomoć dobrih ljudi ova knjiga dopre do što većeg broja čitalaca. Da je u svojim rafovima ima što više biblioteka, pre svega u regionu, a onda i šire.

Sa ponosom možemo konstatovati da imamo radove autora iz svih zemalja regiona i dela dijaspore. Naš kreativni

tim je dao podjednaku šansu svima, i onima kojima je ovo prvi put da svoj rad ponude čitalačkoj publici, kao i onima koji imaju renome svetski priznatih književnika.

Zahvaljujemo se na hrabrosti početnicima i podržavamo ih, kao i na odsustvu sujete priznatih književnika, koji su upravo učešćem u ovom projektu pokazali svoju veličinu.

*Marina Đenadić
Stevan Krstec Starčinski*

NOGE OD VETRA

Nogama od vetra
u susret mi kreće,
razigrana, nežna,
kô perce iz gnezda.
U očima blesak,
dva plamička sveće.
Ja ustrept'o kao
zlatno platno neba,
satkano od sjaja
lepršavih zvezda.

Nežno me je samo
pogledom dotakla,
šapatom ćutnje
i uzdahom snenim.
A ja kô da sam
od pene, il' stakla,
razbijen na
hiljade komada
ostao da gledam
za korakom njenim.

РАСПЕЧАЋЕНА ПИСМА ЖЕНИ

Пишем Вам писма тупе горчине,
и осећам да лик ми се мрви.
Све ми дражесно уз блесак мине,
па посред душе гриз бола врви.

О, зар да сажмем љубав у риме,
и како да Вас немоћан дражим?
Да Вас озарим, како и чиме?
Једино версом злокобност блажим.

Можда сва писма ова иструле,
неком фијоком где цвета буђа,
а моје речи никад не хуле,

тек их прикрива заборав, рђа.
Ја Вас зажелим стихом да златим,
крај вашег скута спокојем сјатим!

...

Уснио сам Вас, били сте бледи,
тужни, посиви, без трачка смеха.
Образе Ваше слад не замеди,
већ рије отров с чеоних стреха.

Брилијантне су љубави круне,
и затрептасмо ненадним заром.
Само што усуд гђд нам укуне,
па спалимо се ватром и гаром.

Сванућа плану у неизвести,
Ви недосежни, тајанства Жено.
Зато све јаде згрчим у пести,

љубави труње, тло стрмостено.
Зорење сипи, црнкасто јутро,
још један траг се за Вама утро!

...

Ове смотуљке браон папирâ,
нанижите у слатке евенке.
Већ утрнуће вене сабира,
у залеђене кроз вечност сенке.

У нама трза крвца и бунца,
изгоре руке од недодира.
Пенелопа сте сред глогов-трнца,
што рубин – сузе у недра збира.

Лозом од речи Вас сам уплео,
да вековечим све што се ћути.
Памучним скутом обрести хтео,

а ледни прсти још бриде крути.
Таложимо се у сржи леса,
где студен крхке росиштем стреса!...

ИЗ ИЗЛОГА ЛУТКА

Причају ми људи да годи промена –
сад је моја коса кратко одсечена.
Пријатељи кажу то је друга жена –
лепо стоји мени коса одсечена.

Изглед и суштина често се не слажу.
Задовољна нисам, а лепа сам кажу.
Кад би само срећа из ока ми сјала,
лепоту за срећу ја бих радо дала.

Осећам се тако ја сваког тренутка,
као да сам само из излога лутка.
Бити лепа лутка, то је тако мало,
до мене баш ником није много стало.

SAM

Tvoje je ovo u grudima,
samo me ne ostavljaj psima
na raskršću,
eno ih jure po poljima,
zubima maglu razgrću i dahću.

Tvoje je plavetnilo snova,
samo me podigni iznad ponora
visoko,
za nas je ova zora
otvorila oko.

Tvoje su zvezde besmrtnih noći
i zato, ne oklevaj, dođi
u moju pesmu, sâm,
molitvom okupan.

OSMEHOM TE TUGUJEM

Reče mi: „Svet je nedostojan tvoga bola, draga,
zato, „smej se crnim oblacima i pticama zloslutnicama,
smej se lošim predznacima i teškim snovima,
smej se usnama razjedenim od suza,
podbulim očima, smej se, draga.“

„I nek' ti navuku ludačke košulje i razapnu te na krst srama,
smej se i kad budeš izigrana i sama
brojala korake krivo načinjene,
smej se lošim opisima i pogrešnim dijagnozama
tvog trenutnog stanja...“

„Smej se, draga, lažnim tugovankama
oporoj samilosti, smej se
grleno, kikitavo, luckasto,
smej se, onako kako smo se smejali
loše odigranim ulogama, radoznalim njuškama,
raščupanim kokoškama što ključale su naše
odbačene kože...“

„Smej se nevešto i gorko
i pijano se smej, samo se smej,
u smehu me sačuvaj
ne daj da me u tvojim suzama
udave lažni čistunci, moralne nakaze,
krvožedne hijene
koje bi tvojim bolom da duše pogane hrane...“

Reče mi: „Smej se, draga, ostavljena i sama
i zaboravljena, smej se
u inat prolaznosti svega
što ti je dane činilo dužim...“

I smejem se –
tebi za ljubav.
Do neba,
do oblaka
se smejem,
smehom te živim,
smehom te kazujem,
smehom čuvam
od zaborava.

NE BUDI ME

Znam za prste što ljušte sabijene misli,
utabaju namere, ne pričešćuju volju.
I za vene što bih istrkao sa naličja dlanova,
sebično se napojivši životom.

Ne budi me.

Znam za meso što miriše resko,
na sandalovinu i kamilju kožu.
Usiljeno međ' dinamama azijskih pustinja,
dok je na pergamentu pisalo o svesti.

Ne budi me.

Ne budi me.

Sedim na stopalima čarobnjaka,
slanokrvnom odrazu želja duha,
čija usta ispredaju magličaste vreline,
istinama koje oistinjuju svet kakav želim.

Ne budi me.

Ne budi me.

Ne budi me.

BACIMO PROŠLOST

Kao Indijanci, zakopajmo sekire ratne,
sve ružne reči, izgovorene,
nek' budu nepovratne,
duboko, što dublje u zaborav,
da niko od nas dvoje,
kad ne bude u mozgu zdrav,
iskopati ih ne može.

Bacimo prošlost, kao mačiće u džaku,
daleko od kuće,
izgradimo ljubav jaku,
bacimo prošlost,
kao vodu iza leđa đaku prvaku.
Ne čekajmo ni jedan novi dan,
da nije moja ruka na tvojoj,
sa hiljadu poljubaca dočekan,
ubijmo sve sumnje, hladno,
kao zveri svoju žrtvu,
nahrani mi dušu tobom gladnu
vaskrsnimo ovu ljubav mrtvu,
da niko više ni jedan dan nam ne ukrade,
molim te...
Dok ima još nade.

U MILICE

Jednoj pesnikinji

U Milice oble bradavice,
Prekrile joj malke grudinice,
Grudinice i telo bijelo.
Ja je gledah tri godine dana,
Ne mogoh joj butke sagledati,
Oči crne, ni lice zadnjice.
Već sakupih njene podbočine,
Podbočine, vite do kolena,
Do kolena, al' i do kolena.
Glatka butka, kao batak slatka,
Suknje nema, figura joj kratka.
Čim pomeri zagorje, zabrđa,
Sine meni pesma svetogrđa.
U primorje njeno uplovih,
Dubrovčan Srbalj, ja,
Pod prozor da pevam kliše,
A ona sja, ne znajuć da,
Ljubav je pravda.
U zelenu travu gleda,
Stomaka oko joj,
Leptirne kose nose,
Obraza rumenih poj.
Oj, Milice, drugarice,
Jesi l' luda da mi ljubiš uda?
Il' si mudra, prava mudrinica,

Da postaneš moja vampirica?
Da osetim, vrat ti i potiljke,
Obzor zrake, sunca i oblake!
Nema svaka žena istu cenu,
Nit' je vila svaka,
Niti svaka ista vila,
Bedara i krila.
Šta si snila da te snim,
Snom sni li te sen?
Put po nebu munja vija,
Leđnih ti linija.
Rebra-vedra,
A kukovi jedra.
Dva bataka a jedna ti noga
Gornji haiku a donji ekloga.
Dve su mise,
Sa zvezda što vise,
Grudi, grozdi, dojke, smokve, sise.
Ne ispeva li,
Već neko te stise?
Loš a Mio,
A ti lica mila,
Mi smo kao
Ljubdrag i Ljudmila.

Kuda gledaš,
Kad ne gledaš kud,
Ne volim te,
Ja sam samo ud!

ЉУБАВ, СТРАХ ИЛИ...

Љубав, страх или нешто треће
У наше срце уђе и више изаћи неће.

Сваког дана, сваке ноћи,
Само тебе хоће ове луде очи.

Твој осмех, твој сјај, твој додир,
твоју љубав хоћу и твој загрљај.

Када тебе нема, тада душа вене
када тебе нема, тад' нема ни мене.

Тебе сада нема, душа моја пати
А где си ти –
да ми је знати?

TI SI MOJ BEOGRAD

Tvoj pogled odlaže sve njegove ulice,
padaju stogodišnji spomenici,
i stapaju se oblaci,
Dorćola, Senjaka, Vračara,
u jedan jedini spektar,
koji me iznova rastura,
tera da se glupiram,
i podseća da sam i dalje,
samo stidljivi dečak.
Dunav i Sava se spokojno prepuštaju,
svojoj nepresušnoj predigri,
zaboravljajući na dnevni urlik,
na mostove koji ih ljutito posmatraju
kroz mračne fabrike i tužne ljude,
koje uporno nadjačava tvoj glas.
Sve postaje ti,
čak si mu i Sunce ukrala,
pa baca u mrak milion i po,
i sebično te isijava meni,
terajući moje ruke,
da traže tvoje ruke,
moleći moje usne,
da mole tvoje usne,
za ugriz i osmeh,
koji mi ulepšava zidove,
i pretapa svaki stih u:
„Ti si moj Beograd“.

ČOVEKU KAMENOG SRCA

Znam da reči „volim te“,
tebi ne znače ništa,
al' kojim rečima reći ti
da nisam ona ista?
Kako da kažem „potreban si mi“,
a da pogrešno ne shvatiš,
kojim rečima, reci mi,
veru u ljubav da ti vratim?
Znam da reči su ništa,
al' meni drhti telo,
i pošto nisam ista,
sa reči ću preći na delo.
...a šta će biti sutra,
nije me briga u stvari,
za ovaj tren živim,
i sreću mi sad ne kvari.
I nemoj misliti, dušo,
da svima je drugima lako.
Svako kô srca ima
nekad se oseć'o tako.
A ti si u svom procvatu,
daleko je tvoj kraj,
zato te molim, ljubavi,
srce mi svoje daj.
A moje je već tvoje!

Od prvog trena je bilo!
Evo ti srce na dlanu,
ičuvaj ga, moje milo.
Za svoje srce ne brini,
u grudima mojim kuca,
al` molim te nemoj postati
čovjek kamenog srca.



Sandra Grgurević

NEŠTO ŠTO LJUBAV SE ZOVE

Moje je srce santa leda bilo
oko bez sjaja tugu je krilo.
I ruke moje prazne i hladne,
a usne poljupca ostaše gladne.
Na mestu gde duša treba da bude,
bilo je „stop“ za ljubav i ljude.

A onda zvezda sa neba pade,
hiljadu želja u jednu stade.
I nešto što kažu da ljubav se zove,
pokida teške okove moje.

SJEĆANJE NA JEDNO VEČE

Sjećaš li se
prvog poljupca
na žutome otomanu?
Bio je nježan
lagan kao paperje
goluzdravog ptičeta.
Drhtala si.
Tijelo ti je poigravalo
u mojim rukama
a srce htjelo
nekud da iskoči.
Smirivao sam te nježno rukama,
po vratu, kosi, grudima
koje se nadimahu
kao morski valovi.
Uzdisala si
i pijanog uma
jedva me pogledom
milovala.
Tada sam i ja
imao isti osjećaj
z a l j u b l j e n o s t i.
Usne su ti bile vrele,
a dah opojan, drag.
Rukama si tražila

oslonac,
nalazeći ga na mome vratu.
A onda smo plesali
kraj prozora,
gledajući svjetla grada.
Muzika nas je opijala
tihim zvucima,
nježno nas sve bliže
pripijala
jedno uz drugo.
I ništa se nije čulo,
osim naših srcâ
koja su u jednoličnom ritmu
slala slatke poruke ljubavi.
Bila je noć.
Bila je takva noć
koja ostaje urezana
u svaku poru moga života.
Ruke su nam se plele
i šetale po tijelima,
pripijajući se kao pipci
hobotnice.
Zagrljaji i poljupci
mogli su se otegnuti
do u vječnost.
A onda bolan moj odlazak
jer sam te morao ostaviti,
pošavši na dalek put.
Ostala si bez riječi
sa plavim očima
u kojima je bilo

čitavo nebo.
Čini mi se da si
upijala svaki djelić
mene,
da bi mogla da me
miluješ i ljubiš
kada poželiš.
Ponio sam te svu u srcu
kako bih bio sretan
svakoga trenutka,
sjećajući se tvojih
usana, slatkih poljubaca,
ruku i njihovih milovanja,
požudnih uzdisaja,
tvoje plave kose,
vrata, grla, grudi, stasa,
jednom rječju, tebe cjele.
Iako nismo zajedno,
impulsi želja i ljubavi
hitaju prema tebi,
a to će trajati
do vijeka.
Čuj poruku:
VOLIM TE TAKVU KAKVA JESI
I NIŠTA DRUGO MI NE TREBA.

PONOĆNI VALCER

Igrajmo valcer pod krovom mesečine.

Plešimo kao da samo plesati znamo.

Isprepletajmo siluete.

Neka nam se tela uliju u vetar.

Neka nam noć bude vodilja.

Plešimo.

Šta su ruke ako ne dodiruju tvoj skakutavi struk?

Samo grane ogrubele.

Zagrlimo zlatonosne mesečeve stope.

Govorio je.

I budi nežna kao prvi dodir.

I budi gruba kao moje oko.

I ne pitaj zašto te pogledom ljubim.

Ti si dete.

Ti si žena.

Ti nisi moja.

Ti si ničija.

Govorio je.

Osećaš li crveno u grudima?

Vatru oživljenu?

Uzdah leta?

Topim se niz lice probuđene strasti.

Plešimo.

Nit vrela uvi naše senke.

Izli ih u dodir usana.

Usne nežne.
Usne sočne.
Radoznale.
Tople.
Neka se večnosti stope u trenutak.
Neka nebo proguta dan.
Ureži trag stopala na mom dlanu.
Tajni beleg maštanja.
Govorio je.
Haljina poljubi zaspalu travu.
Skliznu ti niz leđa krhka kap kiše.
Nebo proli suze.
Sakrih se u tvoja nedra.
Plešimo.
Ne pitaj me za daleko sutra.
Ne pitaj za teško juče.
Umrtni dosadni sat.
Govorio je.
Mi smo mi.
Mi smo jedno.
Ko smo to mi?
To nismo znali.
I tvoja lokna mi okiti zenicu.
I pozlati mi oko.
I zasja kao zvezda.
Kao ljubav.
Kao želja.
Govorio je.
I prosuh snove pred nago tvoje telo.
I udahnu ih sve.
I imam te.

Iluziju tkanu čežnjom.
I nemam te.
Begu od mojih detinjih nada.
Govorio je.
Budi ptica.
Rasparaj oblake.
Dodirni beskraje.
Ogrnuću te krilima.
Ćutala sam.
Dah odluta.
Drhtaj duše odjeknu.
Sledih oči.
Umih se svojom suzom.
I šapnu tiho:
„Plešimo“.
Plešimo samo.

ЖЕЉА

Једног дана и мене ће нестати
као кап кише у прашини.
Може бити у ноћи без звезда,
или после првог зрака јутра.
Али пре него што се то деси,
желим да пијем поново светло,
потекло преко олука неба
према земљи која чезне за љубављу.
У шаку да узмем зрикавца и свица –
зрно љубави и наде у једно.
Опет да вежем звездану колевку
за земљано колело срца.
Хоћу моју душу као ветар луду
да слободно лута – кô ждребе без стремена.
У тебе да сејем осећај – велико чудо!
Које ти земља узети неће,
ни да уништи твоју мушку нежност.
То је твој најслађи терет,
док са кишним капима
земља и тебе прихвати.

ПОЉУПЦИ НА ДАР

Златна луна кô дукат жут
фарове пали изнад жала
мјесечину сије и овај пут
од пучине до обала.

На обали пијесак врућ
подгријава и топло грије
у срцу пламен букти
док Мјесец мјесечину сије.

Романтична љетна ноћ
има своје чудне чари
док тихо шуме морски таласи
он ме на плажи милује и бари.

Таласи шуме своје арије
у нама се распламсава жар
он би да узме и што не смије
пољупце му само дајем на дар.

SRCE ME OTKRIVA

Svoju ćutnju s prkosom nosim
poneka varnica iz oka sine
ne dam suzi da lice rosi
krijem ono što u meni gine.

I sve tuge na jesen liče
samoća malo tišine traži
zavesa pada jutru što niče
i novi dan izgubi draži.

Samoj sebi padam u skut
sanjani san javu utkiva
beznađe života rasulo put
studom umiveno srce otkriva.

ŠTA ĆE MI?

Ako te ove oči moje
jutrom ne pogledaju s ljubavlju
neka ih sile tame pokriju,
večnim mrakom obaviju,
neka oslepim
da nikad više svitanje ne vidim,
zalasku sunca se ne divim...
Šta će mi sve lepote ovoga sveta,
ako budem za tvoju ljubav slepa?

Ako te ove ruke moje ne zagrle,
ako ti nežnost ne pruže,
neka ih odseku
i bace u najdublju reku,
nikad više ništa da ne dodirnem,
ni stih jedan da ne napišem...
Šta će mi, čemu da služe,
ako ne budu znale ljubav da pruže?

Ako ovo srce moje
tvojim ritmom ne bije u grudima,
neka ga iščupaju
i daju divljim zverima,
da ga na komade rastrgaju,
po šumskim stazama razbacaju
i trag mu zauvek zametnu...
Šta će mi srce i života sati,
ako ne bude moglo tvoje da prati?

БОЛ НЕ БОЛИ

Несрећне љубави најдуже трају
несрећа дане никада не броји
сродиш се са тугом
повјерујеш
бол не боли
бол не боли.

Вријеме ће донијети заборав
али вријеме не иде
вријеме стоји
истина је увијек једна
без тебе не живим
не постојим.

Главом разбијам Кинески зид
душа копни
тијело се повија
хватам се за задњу сламку –
клин се клином избија.

Заборав покушавам
пронаћи далеко –
тамо гдје вал удвара се жалу.

Љубав је
свилени гајтан око врата
у измаглици море се плави
вјечна игра мачке и миша –
љетњу опсјену
као љубав славим.

Чиним све да те заборавим
хватам поглед пастелних боја
набујале груди као диње дишу
слике из снова, идила
сва чула
само љубав ишту.

Јесен ране плодове бере
вреле усне у мед преточене
откинута барка лута пучином
стари морепловац
испуњава жеље.

Наивни падају на вјечну замку
љетњу илузију као љубав славим
неуморно бјежим од истине
покушавам да те заборавим.

Мјесец – дукат илузију ствара
море дубоко кô твоје око
права ријеч врата раја отвара
летиш на сновима
нестварно
високо.

Превише среће у једном трену
нектар живота кроз вене тече
дах младости јесени се клања
траје то понекад
траје
цијело вече.

И није да није
и није да јесте
и странпутице зову се цесте.
И није да јесте
и није да није
све су то утопије –
илузије.

Јутро донесе горак окус соли
нестају облаци на морском дну
узалуд златом украдено бојим
све је бол
љубав не постоји.

Није то оно што срце жели
тренутак заорава као љубав славим
узалудан лет галеба
који жели да те заборави.

Несрећне љубави најдуже трају
несрећа дане никада не броји
сродиш се са тугом
повјерујеш
бол не боли
бол не боли.

POSMRTNA PJESMA

Bude se iz očiju pogledi
Prodiru tonovima kô Betoven *Petom simfonijom*
Tačno lete oblacima pod bradu.

Violine cvile,
Dirkama prebiru drhtaje
Dok na osmom oblaku ne zastaše oči.

Tu,
Šćućurena ne leži,
Nit' na samrtničkoj postelji.

Naprotiv,
Življa je i od laneta
Što kasom svojim život zove.

Tišinu,
Užasno tihu
Posmrtna pjesma odagna.

Moje crne slutnje
Sablasne nisu...
Srećna je...

Kô očajan crni golub
Moram letjeti
Pod drugi oblak
U daljinu...
Možda
Tamo
Ipak je moj mir.



Lepo je počelo
kao što obično
u ljubavi biva.
Bili smo živi,
ljubav je bila živa.
A onda smo dozvolili,
da se ljubav utiša
i umiri.
Kako da se vratimo
na put s kog smo
davno skrenuli?
Svskog jutra
iz istog kreveta
sa tobom ustajem,
ali tek sad vidim
koliko te malo poznajem.
Onaj čovek
kog volim
ostao je negde
u vremenima prošlim,
a ti si postao običan,
ni nalik njemu
i samo se pitam:
dalje – čemu?
Ja znam kako

potpunom strancu
otkriti deo sebe,
ispričati delić života,
koji ti nije žao
da s nekim podeliš.
I znam kako
da s nepoznatim
saputnikom u vozu
prekratim vreme,
njegovo i moje.
Ali ne znam
šta reći tebi,
nasamo,
svakoga jutra
kad iz kreveta ustanemo.
Ne znam kako,
jer to je nešto drugo,
da prekinem ćutanje
koje traje već dugo.

СМИРАЈ

Изгледа ми као вила из облака
као шампита нежна и бела и слатка,
задовољство дивно док посматрам њу
налазим се тада у предивном сну.

Чежња за љубављу у срцу се рађа
Наташа је све лепша, сваким даном ми слађа,
душа мира нема, неће ни пронаћи
док ја усне њене не успем дотаћи.

Смирај то ће бити, заносан и диван
са њом љубав врелу ја одавно снивам,
створи ли се шанса, она и најмања
остварићу оно што душа ми сања.

Тај осећај среће – кад припада мени
и нежни и слатки ти пољупци њени,
да поје ми душу желим непрестано,
осећам се дивно, поред ње, баш бајно.

ALEJA VELIKANA

Reci
Gde si me sahranio u sebi
Uteši
(zbog tebe ne zbog mene)
Da sam u Aleji velikana u duši
Gde ti počivaju uspomene
Na one koji su te činili boljim
I gde na počasnoj straži
Nada mnogom stoji Ljubav
I čuva me u tebi
Od korova zaborava
Za dane
Kad više ne budeš nikome
Ni sebi potreban
Nikome
Sem meni.

Ne reci
Da sam zatrpana u gomili
Sa usputnima koji se ne pamte
Kao na vojničkom groblju
Redov bez imena
Topovsko meso palo uzalud
Ne reci, da sam ti bila samo to.
Ubićeš me po drugi put

Bolnije nego što sam se ubila sama
Trovanjem mojim pesmama
U kojima sam ti ljubav
I neko ko te činio boljim
Ne zaboravljaj me
Umreću sasvim
I nema te ko spasti od tebe
Jednom kad ni sam sebe ne budeš voleo,
Ni bio potreban kao život ikome
Meni ćeš
Meni si.

NEDELJNO JUTRO

Nedeljno jutro, ti i ja
i spokojstvo oko nas,
tišina veze stihove nijeme.
Ne krade se ni šapat ni glas.

Samo ruke pletu dodira zlatnu nit,
opojna toplina čar smiraja pruža,
svud je blagost kuda oko seže,
sve odiše mirisom ljubavi i ruža.

Pogled iskrom negdašnjom zasija,
Poljubac nježnosti i nježnost poljupca,
a čarobnost neka kô davna magija
ovija nas brižnim trepetima srca.

Od tebe do mene zvjezdan sjaji lûk
i bliskost kojom kroz život tečemo
dok s radošću božijeg blagoslova
u bezvremenu ljubavi trajemo.

Nedeljno jutro, ti i ja
i jesen godina oko nas,
odzvanja samo muzika duše
svaki trenutak i svaki čas.

KILOMETRI

Ti odlaziš kroz noć, daleko i počinju kiše...
U trenutku s tobom,
a onda samo tišina i jecaj ove duše
koja te ispraća poslednjim otkucajem sreće
jer i ona noćas putuje s tobom.

Gomilaju se suze,
već je kasno da ih zaustavim...
I dok padaju niz obraze blede
padam i ja.
Tako sam prazna, a puna tebe,
noćas umirem od očaja.

I dok te ispraćam
na ovom čudnovatom raskršću,
gde smo se prvi put i sreli,
ova bol već počinje da pravi
prve kilometre
kojima ćeš za par trenutaka i ti.

Nemo ostajem sama,
čak se ni sat više ne čuje,
vreme je stalo
i čekanje se opet vraća u večnost,
do našeg... sledećeg susreta.

ОБРАЗ

Хучи Рашка, таласе ниже
Под мостом корак плаче
Глава спуштена још ниже
Тишина одзвања јаче.

Два срца сулудо туку
Распадају се две душе
Страх не да додир руку
Речи немилице гуше.

Трен љубави неизречене
Осмех туге засу лице
Грч скупља речи рањене
Љубав кида болно срце.

Тако близу, ипак далеко
Ускраћен пољубац прати
Срце тражи то гнездо меко
Образ јој мора сачувати.

Понос не сме да дотакне
Душу јој мирну оставља
Скрито неће да се помакне
Ход тишина наставља.

ИДИ

Иди, сањај, не пркоси дану
затвори себе у кутију црну
закопчај своју дубоку рану
стегни прсте, нека утрну.

Иди далеко, душа те вуче
трњем стопала своја кити
врати себи што би јуче
буди оно што хтео си бити.

Иди што пре, време тече
кљуца семе посејано
од свега ипак то је прече,
него сунце насмејано.

Иди брзо, док очи губим
да не гледам корак мрски
заковаћу усне док те љубим
док ми додири шетају дрски.

Иди, тугу своју носи собом
клеши њоме друге руке
остаћу овде, у души с тобом
спремна на тешке одлуке.

Иди без жалости, пусти је
њена су коритâ остала пушта
нека ти чежња душу угреје
пре него падне магла густа.

Иди, стопала крвљу купај
сан ти пут временом нуди
из груди ме ту ишчупај
Иди, коначно човек буди.

TAMNICA

Savršenstvo daleko,
korak u prazno
oko mutnog pogleda,
okovane misli tamnice,
nad njima suze,
u grudima uzdah,
kazaljke sata nepomične.
Težina noći,
snovi u čvor zavezani,
zaludnost jutra,
bol je kapi rosnih.
Opravdanje je sudbina,
greške su pozadina.
Uzavrela nadanja,
pkipelo strpljenje,
i belina snega
kao uspomena.

POSLEDNJA PLATONSKA LJUBAV

Danima
a potom godinama
hteo sam na to nežno telo
ruke svoje
drhtave da spustim

Usnama lagano da dodirnem
bilo koji delić kože
u kojoj je ona stanovala

Čitala je moju požudu
između redova
osmehivala se poput leptirice
koja je s prvim *uzletom*
cvet svoj pronašla

Davala mi je na znanje
da će naše stanje
biti doživotno –
u znaku nesnošaja

Svakim je danom
to bivalo sve očiglednije
zato se u svakoj vodi
i u svakoj senci drvoreda

lik njen pojavljivao
nudeći mi nova nadanja
i besane noći nesnošajne

Voleo sam je
u vetru i kiši
iz dna i sa dna duše
rojio nikad nenapisane stihove
nudio joj kriške svog srca
deo neba iznad grada
gram sopstvenog mozga –

jer ostatak mi je
ona svojim postojanjem
zauvek pozobala

U trenu
nestala je iz grada
mnogi su osetili bol u srcu–
moje je istog časa
postalo grudva bola

Sada žudim i
za onim nesnošajnim noćima
a Platon mi u raju zavidi

KAD PRONAĐEŠ SEBE

Ti si moj širom otvoreni put
Do srca ravno.
Ravno do duše
Koja je drugi deo moje.

Tu nalazim sebe takvu
Kakva jesam,
Kakvu sama sebe volim.
I ti me takvu voliš.

Upravo takvu!
Bez traganja za nečim drugim,
Bez menjanja
I oklevanja.

Ne moraš mi ništa reći
Jer sve znam.
Dadoše nam isto srce,
Svakom pola.
Ne govori,
Ja i sâm sve osećam!
Prožima me ista ljubav
Sve do bola.

TI I JA

Ti i ja,
na zapadnoj strani sveta –
dve obale.
Ti i ja –
a jedno umiranje...

Besednik i sanovnik...
Bednik i sveštenik...

Posmatraj me u tišini noći
sa vedrije strane punog meseca
i pokloniću ti dugu od srebra,
sa smaragdom u očima.

Pogledaj u veče pa mi kaži:
Da li je leptir
lepši no cvet?
Da li svačije ruke
umeju da vole?
Koliko si verna sebi,
a koliko drugi tebi?

Zato, voli me, moja vilo,
ma gde me bilo!

Ti i ja, na zapadnoj strani dve obale
Al` jedno umiranje...

Voli me, voli, moja vilo,
ma gde me bilo!

DEVOJČICA

Mala devojčica bez oca i mati,
U vremena davna samo spomenuta
Moje srce tiho neumorno prati.

Baš ta devojčica mog se lati puta,
Nestvarnom lepotom opi celog mene,
Te se tu zaljubih istoga minuta.

„Devojčice, s likom poznate mi žene
U kojoj to bašti ljubavi te gaje? –
Korov gde ne raste, cvetak gde ne vene.“

„Oprostite, stranče, svako savet daje –
Izbegavaj strance dok se igraš sama.“
Odgovori mirno, za me i ne haj.

„Baš ti, devojčice, bićeš prava dama;
Nego mislih da sam ranije te sreo –
Pao bih na mestu od svog ovog srama.“

Na mom srcu stoji žig, i dalje vreo,
S njenim milim likom i sa kosom plavom;
Al' je viđah i pre, siguran sam ceo.

Često dođe sa snom, ali nikad s javom
I ti snovi behu davno izgubljeni
(Protiv moje volje, rekao bih s pravom.)

Osećaji moji stoje zabavljeni –
„Zalud ključa tražiš, potrebna je nova,
Kojoj drukčiji su pramenovi njeni.“

Al' od uspomena najdraža je ova:
Ti i ja, i ona – što će strano ostat'
Ispod jednog ovog nebeskog nam krova:

Snovi možda negde mogu stvarnost postat'.

BOJE LJUBAVI

Na plavo ti miriše ljubav –
vedrinu, pučinu, daljinu.
Kad utonem u to plavetnilo,
smelo kao dobar plivač
što talasima odoleva,
onda shvatim da si oseka.
Neka sila ti promeni tok,
pa povučesh i mene u dubinu
spajanja, kajanja, greha...
Smeha i straha.

Na belo mi miriše postelja –
podavanje snoviđenjima
kad sve diše u istom ritmu,
jer strast je nadolazeća plima...
Ima se osećaj dobovanja kiše
što uspavljuje i budi.
Onda te kapi, kiše, il' znoja
usnama pokupim, a oči zatvorim...
Da se predam, il' borim,
oslobodim čula?

Na zeleno miriše spajanje,
travu povijenu od težine pokreta
kada se sve u klupko stvori
jer ne znaš kraj ni početak...
Nema se osećaj za ruku, glavu
sve se to splelo u trzaj jedan.
Onda progovori govor tela,
najlepšom arijom damara...
To komponuje božanska sila
akorde pripadanja.

KRILA ANĐELU, POSVETA MUZI

Iz gusjenice u leptira
preobrazi se duša
kad osedla meteorsku kišu
ta kiša je baždar samoći
žigosana bi joj krila u svojoj čistoći
skupih olive s Itake
uzalud ljepoti cvijeća i ptica
u memoaru eterično ulje stiha
jedna riječ topla i tiha
postade ona tad leptir pletor
leteća fetiš-strofa, krinolina
na usne moje prelazi
kao da ih dirne klatnom ljubavi
krilima punim života
zanjiše cijeli svijet ta dobrota
između ljubavi i smrti
pjesma cvrčka u njenoj ruci
sudba ispisana u poruci
krila anđelu, posveta muzi
što vjeđe moje pridruži tuzi



Kada mi priđeš,
a u glasu ti ne osetim setu,
kada kockarski zavrtiš životni rulet,
bez osvrtanja,
kada mi osmehom
izvrneš svet naopačke,
kada budeš sigurna
da sam ja tu radi zajedničke sreće,
kada mi budeš razvukla 21 gram
koliko teži duša u čoveku,
i uveriš da su nam još samo sitnice prepreka
u sudbinskoj igri nas dvoje,
približi se, usnama me dotakni,
i ja ću znati... da,
da mi ćemo znati.....



Samo piši šta osjećaš govori glas
Samo diši kako je zapisano od iskona
Samo pusti i proći će
Samo budi neko, niko, nešto, ništa
I vidjet' ćeš
Da nešto stvorilo se
Kako
Pusti samo pusti da ide
Sve svoj put nađe.

Osjećam da steže jer ne dobijam uzvraćenu
emociju
I steže i boli i jeca
Ne dobijam što sam htjela
Sebično, zar ne
Egoistični skot sad se cereka nad mojom
sudbinom...

Opijena se ne sviđam masi
Koja želi čistoću i bistrinu uma
Opijena sam niko
U obrazilji sopstvenog uma...

I neka, neka me boli i vrijeme je već
Da uzdišem od strasti boli
Da patujem sa patnjom koju volim
Ljubav se rasula kao pješčana oluja u ruci
Držim ništa – ništa me drži
Hodam govorim smirujem osjete
Kome ja to govorim
Šta me obuzima koga ja to volim
Samo kad se povrjedim kad me ozljedi osjećaj stran
Ja se u sebe u ništa pretvorim
I tu čamujem kao u tamnici
Sama sa memorijom koja boli...

Evo suzu bih pustila sad al' navire lagano
Kao i život kad odjednom te udari
Ne želim da me obori
Skućena u stolici očaja vladujem
Eh, koga li se bojim
Pa da sve ispljujem po sebi, po svjetu, po boli...
Svu želju svu strast u orgazam da pretvorim
Kako to da učinim, a da se ne pričini da sam laž
Ista tragedija koja želi komičan kraj...
Strastven zagrljaj.

Kome se ja to molim
Razapeta među trenjem emocija
Zar to nije dovoljno
Da bi se reklo da životarim život
Kao skitnica, prosijak, klošar u ulici pored
Za milost molim...

Zbog ljubavi, ahhh
Kako to zvuči otrcano
Ružno
Sad
Trenutno
Prezreno zrno ljubav što se zove
Ja volim...





Трен пре, колико јуче,
удисао сам цветове свога сна
под дрветом прагреха што из твојих
расте зеница благих и топлих.
Свила ми око врата,
посустају звуци милог крика
што си ми поклонила.
Удишем чемер даљине
жваћем га, ходећи бесциљно.
Жуч ми пече ждрело
и страхујем нестаће чаролија
мелемног удисаја за трула прса моја.
Трен после, ево часа овог,
загрлих ти зелене очи,
очај комадајући у бестраг
и не дам да се ишта зове прошлим.

ŽELJAN SAM, MAJKO

Željno je srce moje, majko,
zlatnog sunčevog zraka,
željno posle toliko godina
samoće i mraka.

Željna je duša moja, majko,
topline i ljubavne miline,
željna posle toliko godina
mržnje i gorčine.

Željan sam ti, majko,
tvoga glasa i mile ruke,
željan posle toliko godina
bola i muke.

Željan sam, majko,
tebe i tvoga milog lica,
željan sam zavičajne pesme
i cvrkuta pticâ.

Željan sam, majko,
moje rodne kuće,
željan svog jedinog brata
da zagrlim oko vrata.

Željan sam, majko,
slikâ koje će na staro vreme
da me sete,
željan sam doba
kada sam bio dete.

ХОДАЈУЋА СЕНКА БЕЗ СРЦА

Гледам у маглу,
што корача негде у даљину.
Љубим рање процветале трешње.
Дубоко у крви су ми њени корени,
док из мене брује уздаси неми.

Ходам кроз трње,
ногу босих и болних,
усне ме пеку од жуте сòли,
вода низ рўке дрвене лије,
а срце тихо у тами спије.

Говорим немим гласом.
Дозивам те миле очи.
Сува је земља за њима.
Цветови трешње су пали,
коренови нестали у магли.

И куда нема и трула
ходајућа сенка без срца
да нестална се стопим?
Са земљом суровом,
или да умрем немо.

DOTRAJALI LJUBAVNI MAMAC

Baš mi fale tvoji prsti u kosi
i poljupci na grudima u kasnim noćnim satima
da mi te bar vjetar donese
kakav si bio na početku ljubavne finese.
Romantičan i jak na riječima,
bezuvjetno zaljubljen,
ponizan na koljenima,
samozatajan,
ali opet samo moj
duhoviti slatkorječivac,
pravi ljubavni mamac.

Ali najednom si se promijenio,
izokrenuo,
u lažljivca,
krivca namrgođenog lica,
u zanovjetalo,
veliko dijete.

Rušio si sve moje afinitete,
ciljeve,
pravce,
oko nôgu i ruku si mi vezao lance,
napuštao me svaki dan tako lako,
slomio mi srce kao staklo.
Bol još traje,
al' ja te se sjećam
kakav si bio na početku pjesme.

NIJEMIM

Ugase se zv'ezde kada odeš Ti,
pomračenje sunca traje predugo,
kada Te nema zavlada tama,
a kroz tamu ne vidim sama,
po trnju, silom, to svjetlo tražiti.

I, srce traži ključ nade da skrije,
slutnje i čežnje k'o vječnost duge.
Kada Te nema zavlada tuga
i glumim da sam neka druga,
koja osmijehom, čekati umije.

Ćuti duša za najvećim blagom –
imenom Tvojim, usnama nijemim.
Kada Te nema umirem polako,
bol k'o utjehu zagrlim tad jako
lomeć' klonuće, jalovom snagom.

A, snovi kao kamen na vodi
tonu na dušu, naizmjenično,
kada Te nema postajem stijena,
ne hajem za valove potopljena
čekajuć, da me jedan spokoj rodi.

Šta čekam i čemu ritual čekanja
bez pitanja, koga, da l' jeku upitati?
Kada Te nema rađam nadu
mrzim oči što suze iskradu
nit' ih skriti, niti, jednom isplakati.

I, sve tako nijemim, iz časa u čas,
iz dana u dan, iz noći u noć.
Kada Te nema, a silno Te želim,
zavapim životu srcem cijelim:
„O, nepredvidivi, osluhni n'jemi glas!“

NIŠTA SAM AKO S TOBOM NISAM

Tetoviram se svemirom.
Iscrtavam po telu
galaksije u kojima smo se sretali.
Klanjam se tvome imenu,
umesto Suncu.
Plačem nad sećanjima
trave, vode i zvezda.
Usuđujem se da pitam
za Mesečeve tajne.
Nudim svoje misli
usamljenim satelitima.
Ljubim kamičke koje
si skupljala sa prašnjavih stazâ.
Ljubim i pitam se
hoće li Uran ikad
voleti Mirandu, ovako
kao što ja volim tebe?
Krijem te od užarenih očiju,
kometa koje nam
možda prete.
Drogiram se maštom.
Pakujem kofere i polazim
u bespuće spreman da te vratim.
Uspavljujem se obesmišljavanjem
univerzuma u kojem te nema.
Sanjam te otvorenih očiju.

U DOLINI SUZÂ

U dolini suzâ, gdje se nada kupa,
izvija se ljubav na krilima noći.
Plašljivom srcu bez šuma i glasa,
što ponekad utjehu donosi.

Preko tajnih snova visinama nadzire,
kao zora nebom, zrakom se tãlasi,
noćima se javlja, tragove ostavlja.
dok kreće se po mojoj samoći.

Tegobno srce prazno bez moći,
odzvanja čudnom jèkom zvona.
Ovu noć crnu kao smrt, gleda
duša slomljena.

BLAGDANSKI ŠAPAT

Zadrži me kao pahulju snijega na
svojoj donjoj usni.
Zadrži i vrijeme da se ne otopi i ne odluta
bespotrebno.
Povuci nježan osmijeh kistom srebrnih nijansi,
jer tvoje su ruke meke al' daleke...

Zoveš me
i čujem zvončić se raspršio u tami.

Ti nisi tu.
Ja nisam tu.
Opet smo sami.
Na tvojoj usni pahulja se skriva –
Zadrži je, da ostane živa.

ŠAPAT MORA

Gledam te dok jutro nečujno se rađa,
vidim te kad more u zanosu peni.
Zovem te dok lađe nestaju u tami,
i dok vatre silne plamsaju u meni.

Slušam kako veslo u dubinu tone
i gordo se zatim iznad vode diže.
Čujem u tom ritmu i korake tvoje,
i pružam ti ruke, sve bliže i bliže.

Osećam da opet zajedno smo ovde,
dok nas Mesec dugo na pučini čeka,
al' nekad u trenu, dođe mi s vihorom,
bujica samoće kao ledna reka.

I tad zebnja tihu uskrati mi želju,
da ti zene budim i kad suton svlada,
jer more mi svoju uzavrelu ljutnju
otkriva kroz šapat: „Gde je ona sada”.

LJUBAV

Zagrlim i pomislim sve to:
pomerilo se nebo, uzletele su ptice,
kako je topao vazduh,
osetim kako je more veliko, blizu je duša.
Talasi na steni, cvet otvara svoje crveno.
Čujem kako vetar šušti kroz drveće
kako pritisnu prsti, budi se osmeh,
blizina diše kroz kožu;
kako neko nekom šapuće,
samo zagrlim i pomislim sve to.

DOK SPAVAŠ

Ove noći dok spavaš
tamo negde u tuđoj postelji.

U skrivenoj misli čežnje,
nazire se tračak kajanja
zbog senke prošlosti.

Privlačiš me, o privlačiš!

Telo i oči tvoje kô magija,
to niko ne može da shvati,
veruj ni ja.

Al' znaj, istetovirao si mi srce
imenom svojim,
i ljubavlju krv otrovao.

I evo, po vetru šaljem molbu,
za oproštaj te molim.

Iskru nade mi daj!

Da opet kô nekad
trčim ka Suncu,
u korak životu, makar i otrovana...

STRAH

Čak i danas,
posle svih tih godina,
često glavom proleti
noć kad si me ubila.

Setim se tada
naših malih pobuna,
svih glupih pobeda
i zabranjenih stvari
koje smo voleli.

A onda...

Sa jezom pogledam
usnulu ženu kraj sebe
i pomislim:
Šta bi se desilo
kad bih te ponovo video?

ĆUTNJA

Tesne reči ne uklapaju se u šeme
i kalupe dana koji sledi.
Ustajem sa mirisom lipe na usnama
i pevušim u sebi melodije ranijih razgovora.
Ćuti i ne pokušavaj da me uznemiriš izvinjenjem.
Nemoćni smo samo kada galamimo.
Spašeni smo kad zastanemo i samo osluškujemo.
Osluškujemo da li dišemo pravilno i iskreno.
Da li nam srca lupaju u grudima kako dolikuje.
Ćutimo i pogledom se dogovaramo da skočimo zajedno sa
mostova,
sa krovova, sa litica.
Da vodimo ljubav na sred koncerta, dok ljudi oko nas plešu.
Dogovaramo se da hodamo dok ne stignemo do reke.
Da u reci krstimo jedan drugog i okajemo svoje grehe.
Šššš, ćuti samo još malo,
možda u ćutnji rode se naša deca.
Možda im nadenemo imena koja ona žele.
Možda se otkine od naših glava poezija tako britka,
da će je milijarde posle nas govoriti jedni drugima u ljubavnoj
strahoti.
Gledaj me samo netremice, dotakni me kožom.
Poželi da si sve misterije sveta u trenu rešio.
Poželi da mi od sreće plačeš i ridaš na rukama.
Poželi da niko nikada ne kaže više ni reč.

Da se u narednim vekovima čuju samo vetrovi u krošnji.

Da se talasi uz gromove obrušavaju na obale.

A mi da samo dišemo, dok ih volimo.

Reči su za neshvaćene.

Reči su za one koji se raspravljaju sa razlogom.

Nama nisu potrebne, mi smo nemi, sami pred sobom.

Mi smo odavno zaboravili da govorimo.

КУЋА ЗА ЛУТКЕ

Горим као бакља са Кипа слободе
на пловидбе твоје светлећ' беспoштeдно,
подринутo нaдaње сред те многе воде
гледам како жeђa. И гаси се жeдно.
И нестaје, љубави, пратим како тоне
као да га камен вуче све до данца,
мислим, бесповратно, за чим звона звоне,
а оно се, усукло, мигoљи из ланца
да се дивље гради, да још јаче зрачи,
располути сатове, а да ни не трепне,
у мрежу ме лови, на кранове качи,
па до врха торња Ајфеловог препне...
Да светлуцам, љубави, ко божићно дрвце
свукуд у ширине, од главе до пете,
цео архипелаг стискам у острвце
у светлеће срце на репу комете
за велики прасак. За све, испoчeткa...
Зрно купи влагу, опет се замеће
у цевима глатким пушака без метка
по стрелишту чежње, на нишану среће...

Чежњом те зовем са Вавилонске куле,
са тераса, висеће саплићу ме леје,
богиње се буде, одјек тај су чуле
те милосрдне све, траже жудњу, где је.
Где је моја жудња? Више нема знака.
Варнице и капи, распрсле се ћутке.
Кроз стаклено око у кутији мрака,
чежњом те зовем из кућице за лутке.

LESKA

Sveti Oče,
zaboravi na greh
srca mog
što kao vrtlog
obilazi oko trema doma mojeg,
što kao nepozvani gost
lupa na vrata
svoda mog.

Zaboravite, kočijaši moji,
što vas je zaustavilo blato gusto
iz kojeg pokušava da nikne cvet
zaboravite da semenka moja,
samo se nada da će postati koren.

Stara mati,
koja je to misao što
duši mojoj leka neće dati?
Pa kad god krenem ka vama,
zgrabi me i nemilosrdno vrati.

Pa zar nama, bližnjima
sreća ovako da se otme?
Iz gladnih ruku
što nose samo mrve.
Odnesoše veknu hleba –
naš najmiliji spomen.

Da, milosna moja,
suza gine na obrazu svakog trena
da se treptaj sjaja njenog
sliva i sliva
u tužna, skrhana nedra.

Sakrijte me, vernici glasni,
od oluje koja spraši.
Sve čezne što se na drumu nađe.
Ne daj im, bludni sude,
da me dohvate teški snopovi leske krute.

ОСТАЈ МИ ЗБОГОМ

Жеља се понекад јави,
и више пута се радо сјетим
у срцу нагон се буди,
разне мисли, подмисли
све је ово лијепо
до момента некога
у мом сјећању дођеш ти
и тад се прибојим страсти.

Твоје име сакрићу,
твоје лице блиједо у сну
до зоре љубићу...
А твојој души далек бићу.
У твојим мислима.
Некада... ко зна?
Ех, да си са мном
макар још један дан.

Тај тренутак покрио би све,
оно што ми недостаје.
Тај дан све би радости
мога свијета цвијетале,
тај дан би био најсрећнији
у мојој заспалој ташти,
тебе би заувјек памтио,
тај трен живи у мојој машти.

Своју срећу слиједиш
негдје и са другим дјелиш,
срећна си чујем сада.
Желим теби много тога –
што са мном ниси,
све имати могла.

Сада морем пловиш,
сада мораш, ићи негдје.
Весело свијетом ходиш.
Замишљам те најљепшу,
какву сам те желио
и онда када си била
за ме само неостварен сан.

Данас си дјевојка,
сјутра си жена...
Брзо прође твоја игра
И ниси више она старá.

Али се увијек тебе,
радо сјетим
у радости и у сјети.
И за тебе Богу помолим.
Уживај у срећи својој.
И бар још једном
такву да те видим...

Да ли ћеш бити
што си била
као онда добра вила?
Онда ћу те познати,
са пјесмом те позвати
и још једном опет
растати се с тобом:
„Буди срећна и
остај ми с Богом!“

Vanja Granić

JESEN

Čarobne boje jeseni divne
udaraju ravno i glavu ošamućenu od južnoga vjetra
i nemira s kraja ljeta.

Dok promatraš lišće kako leti u tisuću smjerova,
poput tvojih misli vrludaju,
iz žute u smeđu boju,
pa zelenu u crveno srce veće od mjeseca punog,
na indigo nebu staklenih zvijezdâ.

O, kako divan je prizor,
kada lišće pada usred listopada!

ЗА ТЕБЕ

За тебе ...
био бих Сунце
што се свакога јутра
изнова рађа,
за тебе...
Био бих киша
што спира тугу
са твога лица,
без тебе...
Ти, девојко,
из предграђа,
за мене више
не постоји сутра.

За тебе...
дао бих цео свет
за тебе...
Дао бих и живот свој,
за тебе био бих
заробљеник љубави,
за тебе, само за тебе...
Јер, волећи те
схватио сам,
да могу имати све,
немајући ништа
и немати ништа,
имајући све.

SNAGA JEDNOG OSMEHA

Pojavila se lako,
kao bajka.
Do pola pročitana pred kapijom sna.
Prekinuta tiho,
radosnim umorom dečaka,
čiji je jorgan neprobojni bedem
protiv zla.

Osmehom sjajnim,
kao belina zimske noći,
obasjala je katakombe besmisla,
nesvesna siline sopstvene moći,
u kaselu,
sa ukrasima nebeskih sila.

Na njenim trepavicama
šminka je plesala sa mrazem
kao čarobna vojska pahulja i zvezda.
Svaki je treptaj krčio neprohodne staze,
a svaki pogled
zapovedao rovu da se preda.

Savršenost njene senke
zaklonila je romane.
Nehajnim pokretom kòse –
sunčevog podoja,
stvorila je praznu tablu i beskrajne dane
na paleti od oblakâ
poklonih joj krede svih boja.

BROJANICA

Okreni se,
pogledaj
trideset i tri pjesme,
trideset i tri
ugasle zvijezde
prosule se iz tvojih očiju
kô trideset tri
zlatna pšenična zrnâ
koja sam ti u hljeb umijesila.
Trideset i tri
rajske dúše
guše se u živom blatu,
a dišu akordom ljubavi.

Sagni se,
pokupi bisere zlatne;
to su pjesme moje,
a tvoji pali anđeli.
Umrli su slogovi sa tvojih usanâ
skamenjenih
zbog tvog raspetog srca
u trideset trećoj godini
kad ti je zakišilo u očima.

Poljubi
trideset i tri čvorića crna,
svoju brojanicu
moga imena.
Trideset i tri pjesme moje,
trideset i tri molitve za tebe
sa ukusom svete vodice.

Bože,
ne uvedi ga u iskušenje,
no izbavi ga od zloga.
Amin!



ЦЕЛИВ БЕСМРТЈА

Устани из Њене постеље,
постеље смрадне
у црном плашту неме богиње.
Содома и Гомора је Њено пребивалиште,
коначност је Њена храна.

Та Смрт је у нама, осећам.
Ходи да пркосимо, и победимо,
то мртвило у нама,
и црну лађу непокретну, која
страшном брзином одводи путнике,
не остављајући за собом трага.
„Јер све је земља и земља ћеш постати“,
говоре.

По тамном крилу неме поноћи,
чујем Њено тихо хујање.
Раздире красно смртне путнике,
опојним смрадним мирисом грли,
мамећи чулно до меке постеље своје.
Увојцима црним и немом песмом сирена дозива
залутале.
Погледа жедних играјућ' се с грозним дојкама –
понором страсним.

Хајде. Дођи да победимо Смрт,
сласним бесмртним целитељним уживањем.
Хајде да је победимо!
Смеј се!
Хајде, пробуди уснулог Прометеја,
скини окове тешке,
јер чујем Га како се тихо смеје.
Гласније!
Целивај ме још једном,
пробуди бесконачну драж.
Тај балзам опојних аромата,
све прелести едемске лију!

Наш целив сласни,
глув је за Њене песме,
мирису Њеном нема места овде.
Нећемо више мислити о Њој,
јер ево,
већ, одлази срамно,
ударајућ' кораком гласним.

Vojin Trifunović

U SUZAMA SPOTAKAO

U omeđenom prostoru
Gradili zid od plača.

Molili
Neimare
Da ne zazidaju
Oči.

Jer
Zid bi se
U suzama
Spotakao,
Pao.

Polomio nam
I noge
I ruke.

SRCE LEDOM OKOVANO

Pokušaj da shvatiš,
ti stojiš u mestu, a dani se nižu.
Gubiš vreme na kajanje
i uzalud tražiš krivca,
dok sabiraš i oduzimaš
sve poraze, preljube i izdaje.

Pusti me da uđem u tvoj svet
i otopim ti srce ledom okovano.
Znam da osećaš strah,
da se kapljice gorčine talože u tebi
i da ti duhovi prošlosti stvaraju jezu.
Samo me pusti,
i umreće taj bol u tebi.

Pokušaj da shvatiš,
vreme je da zbačiš tu ledenu masku
na koju se godinama hvatalo inje.
Samo me pusti,
želim da ti darujem ljubav
i sve što ti duša ište.

LJUBAVI MOJA

Kraljica si srca moga,
moje sreće san
i princeza moje ljubavi,
za kojom ginem sâm.

Zvezdica si našeg neba,
lepota naših gradova,
izvor si vrele ljubavi,
kakve nigde nema.

Ti si sunce našeg neba,
vetar naših šuma,
ti si vatra, naše zemlje,
što nas sa ljubavlju greje.

Ti si Mesec, jasne noći,
svetlost našeg puta,
uspomena si večnih vremena,
skulptura, idol, cvet.

Paleta si naših farbi,
tajna mojih reči,
akord naše muzike,
himna, ruža, svet.



Како једноставно је све –
неко да обрише твоје сузе,
када оне теку својим разлогом.

Како једноставно је све –
да се сакријеш под кров загрљаја,
кад је напољу олуја,
а ти се плашиш грмљавине.

Како једноставно је све –
да кажем само две речи:
„Волим те“, човеку поред тебе,
који те гледа са очима анђела.

Како једноставно је све –
само ако ухватиш тренутак
у бесконачности времена.

B STRANA

Ja živim na B strani svih tvojih albuma.
Ali neka, tamo mi i jest ljepše.
Slušam instrumente iz tajnih podruma
i čekam da ti glazba osjeća je iskleše.

Najdraže mi je kad sam u potpuno nepoznatoj pjesmi.
i kad na koncertima vidim samo nekog pijanca,
kako zatvorenih očiju spušta glavu prema srcu, toj česmi,
nepresušnih tajni izraženih u spomen nekog stranca.

Nikad nemam refren, samo strofe i rimu u kvaru.
Kad mene pjevaš uvijek na sceni zapališ cigaru
i držiš mikrofon samo jednom rukom.

A i ne pjevaš me često, tvoje B strane
ljudi baš i ne vole jer su skroz nepovezane
s onim veselicama koje rado dijeliš s pukom.

SLIKA JE NIJEMA PJESMA

Kad ostanem bez riječi,
ja uzmem boje.
Razlijem ih suzama
osmijehom po platnu.
Na mojim slikama
one se ljube,
dok slikam jesen zlatnu.

U bojama rijeka moje
odlutale misli spavaju,
a iznad vode
mrke grane suhe,
vječno šume
muziku za gluhe.

Ja uzmem boje
i na platnu
zaustavim vrijeme.
Sve na slici
meni je sveto.
Predivna je ta sloboda,
kad usred zime
bojama sebi
prizovem ljeto.

Ružne misli
kad god se stvore,
premažem ih bojom
proljetne zore.
A gdje suza kane
zablista plavo,
duboko more.

Beskrajna je ta
sreća i divota,
kad mogu
u svako vrijeme,
nizati samo ljepotu
na slici svog života.

КО СИ ТИ?

У памћењу Јелисавете Багрјане

Ко си ти да затиреш полет
срца мога, затвореног
иза зида еснафске правде,
а у сред дима од облака?

Ко си ти да јездиш вихорима
у сновима превисоким
да прогањаш чак и мисли,
негде вани да трепере?

Ко си ти да одводиш коња мога –
непокорног, коња јахаћег,
који жели да посети
мене саму у самоћи самоће?

И копреном иза брига
душа ми је зазидана
дедовином и преда мнош.

Ћутим као просјакиња
док покупим све мрвице
да бих љубав прехранила.

Ко си ти?

KADA SE ZAVOLIMO

Kada se zavolimo
biti će noć,
jer dan je povlastica
sretnih ljubavnika –
onih koji žele,
koji su strpljivi,
koji popuštaju.

Mi to nećemo znati.
Kada se zavolimo
doći će kraj,
jer nećemo imati kuda otići,
jer se nećemo znati opravdati.

Kada se zavolimo
proročanstvo će biti ispunjeno –
nećemo se moći sakriti,
nećemo moći lagati.
Ostat' ćemo ti i ja,
zbunjeni i sami,
krivi i preplašeni.
Ostat' ćemo bez nade,
bez oprosta,
bez utjehe.

ŠUTNJA

Ti šutiš... al' tvoja šutnja govori mi sve
Od onog trenutka kad sam te vidio pa do sad,
ja volio sam te
Da volio sam te!
Volim te i sad, mada znam da je kraj,
Posljednji put ljubim tvoje usne,
Milujem ti kosu.

Plak'o bih...
I u tvom oku vidim suzu, al' ti šutiš...
Naše sjenke, nijemo pružaju ruke.
Posljednji put se ljube.
Posljednji poljubac,
Poljubac za kraj!
Ti odlaziš...

Iako ćeš biti daleko,
Ja ću se sjećati parka,
gdje sam te ljubio.
Tu sam ljubio tvoje usne,
I tu si ti šutjela.

Ta šutnja oduzela mi je sne,
Oduzela mi je riječi, volim te...
Ti si otišla, a ja sam ostao sâm,
Sam na kiši koja je tiho,
skoro nečujno padala,
ona je znala za moju bol,
mješala se na mom licu sa suzama.
Padajući na zemlju postajala je nevidljiva,
Gubeći se u potocima...

Kiša pomješana sa mojim suzama,
Odnosila je tugu i bol sa srca mog...
Ta kiša što je tiho, skoro, nečujno padala,
kao da mi je šaptala: „**Zaboravi je!**”

О РЕЧИМА

Говоримо о речима
без речи, тихо.
Са погледима, са осмехом,
уздахе и додире.
Шта су речи,
када се све раствара
у тишини тихих спајања...

Шта су речи,
које би требало да кажемо.
Они, који су падали
као звезде дневног неба
или су оне, који чујем данас –
они се роне, као црне бисере,
разбацају се и не постоји начин
да их поново прикупимо
и нанижемо опет
савршену огрлицу.

Или реч, коју бациш
као оштрица на мене,
а ја се бојим да ме не прободе.
Веома сам опрезна,
али не знам да ли је то вредно.

Боље је све речи,
и тихе, и звездне и црне,
и оштре да узмем,
да их закључам у срцу.
Када ти поново затребају,
ја ћу ти их вратити.



PATKE U OKU

Moram da te smestim u rimu
kako znam.
Da ogrejem ovu zimu,
treba mi, sem vunениh čarapa
jeftinog vina i skupe elektrike,
čime misli da otoplem.
U rimu da te smestim
lakše se pamti kad se malo pamti.
Da l' da te obezglavim
Gubim dva plava oka
i usta koja ne preklapaju.
Gubim mozak pun statističkih, političkih,
staromomačkih trica.
Dobijam trup stabilan,
prilično stabilan,
uz onaj ud koji te služi.
Dobijam ruke duge,
mislim čak preduge,
koje grle
mene jednom, uvek druge.
Dobijam noge dobre, jake
njima si me odveo u šetnju –
prvu moju posle 80 i neke.
Kilometarska šetnja, šuplja priča,
sveža noć, Sava bajata.

I gde je tu rima?
Sklopčana u vunenim čarapama
kraj bangavog grejnog tela
što vuče skupu električu.
Sa čašom jeftinog vina
kako da dočaram romantiku?
Trebam mi rima
Da
Staviću patke
Sećam se bile su blizu
Ti, dobrooki, si ih ugledao,
mutnookoj pokazao prstom:
– Tu. Eno ih Puno.
A one svetlucaju živo na mrtvoj Savi
Patke
i trenutak u kome sam te volela.
Jeb'o rimu
i zimu.
Imam patke u oku.

OTKUD TI PRAVO

Otkud ti pravo da me pogledaš u oči
Izboraš lice osmehom oduševljenja,
I raširiš ruke kô prijatelj stari.

Olupino! Duša ti prazna,
Reči zatrovane, a srce zatvoreno.
Vraćaš se meni da ti vidam rane,
Da očistim gnoj, previjem
A onda oteram boli i tugu.
Po koji put više?
Ne вреди!

Učih te da se umiješ izvorskom vodom,
Da se okupaš u sunčanom jutru,
I nahraniš dušu tišinom.
Učih te da usadiš ljubav u srce,
Učih, al' ne naučih.

Skini taj lažni osmeh,
Vrati ruke u čepove i kreni.
I ne okreći se, jer nemaš právo.

U PRIKRAJKU MOJIH ZABLUDA

U prikrajkju mojih zabluda se
kriješ kao najveća čežnja,
uz koju se privijam, tugujući.
Moje si maštanje i mirisno
sećanje koje se pamti, poput
tamnih zabranjenih vremenâ.

Sivilo mojih bespuća ispraćaš
koracima koji odzvanjaju i
osećaš me ranjivu čulima.
U prikrajkju mojih čežnji
neko si ko otvara bolne misli
igrom bez prestanka.

Plavetnilo jutarnjih nadanjâ
dočekuješ poljupcima
i zavodiš usne obećanjima.
Moje si sećanje na koje
se naslanjam svojom težinom
i padam u prazna očekivanjâ.

A ti me dočekuješ radostan
u prikrajku mojih čežnji,
sav satkan od želja
i na kraju ispraćaš u bezdane
teškim i neiskrenim rečima,
ispod kojih ostajem savijena.

I onda se dovijaš lukavo
do malih uspomena u kojima
se budim neprobuđena,
podsećajući da je hrabrost
da se otvoriš, jedini izvor
mogućeg pomirenja.

U prikrajku mojih zabludâ
živiš kao tajna dragocena
koju sam sačuvala za sebe,
osećajući nesvesno da mi te
život krade, u svom beskraj
vremena i u trenu do sna.

BILA JE LJUBAV...

Bila je ljubav...
Ako je bila
Danas
Gdje je nestala?
Ja, još, ponekad
Pobjegnem
U carstvo snova
Gdje još
Postojimo
Ti i ja!

Bila je ljubav...
Kao što pisci
Su znali pisati
Ljubavne stihove
Romeu i Juliji,
Tristanu i Izoldi,
Napoleonu i Josefini,
Marku Antoniju i Kleopatri,
U mojim stihovima
Glavni junaci smo mi!

Bila je ljubav...
U stvarnost
Se izgubila
Ali ja molim
Grčkog Boga
Morfa,
Boga sna,
Da zaspim
Na ljubavnim
Krilima!

Bila je ljubav...
I ona nikad
Kada je práva,
Neće nestati.
Ostat' će
Tragovi,
Otkucaji,
Čežnja
Neće se
Ugasiti!

IMA LJUBAVI

Neće te ljubav čuti,
ako toneš u nemire sâm,
ja tražim grad sa tvojim imenom
jer voleti te drsko je jedino što znam.

Neće te sreća čuvati
ako se okreneš, bez reči
i napustiš naše godine
ja tražim nebo sa tvojim mirisom
po kome su nas zvezde vodile.

Neće te strah odbraniti
ako kradeš pesmi slogove,
moje je ime tvoja istina
dok u pomoć zoveš sve slovenske bogove!

Neće te proleće spasiti
ako stojiš na kiši sâm
ja sam davno ubrala
sve tvoje slabosti
i slila ih u reči koje ti ne dam.

DARUJEM TI

Darujem ti najskuplje poljupce,
samo za tebe rezervirane.

Crvenu ružu da te
na nas podsjeti.
Na ono što smo nekada bili,
što smo nekada imali.

Darujem ti srce svoje,
i onako samo za tebe kuca.

I ono malo tvoje duše
što mi je ostalo.
I posljednji uzdah,
posljednje „volim te“.

PONOS I BOL

Što radim ovdje
sâm bez nje
veličajno divlje
i nevjerne
samožive poput zemlje
odveć neovisne
da bi se tek tako
predala ljubavi

Što čekam još kad
dobro znam
konjušar muči
njenog konja,
a nakazna luda
zlurado se smijulji,
milujući joj bedro
ispod praznog stola

i kako spavam
kad sanjam
strah ju opkolio
kao bršljan
visoke prozore
pa joj gađa grudi
užarenim i bolnim
staračkim pjegama

A čujem često
u društvu
otkad ih ne časti
burmutom,
ni sušenim voćem
i znanice su već
zaslonile osmijehe
prorijedile posjete

Sâm i povrijeđen
sobom
časno bespomoćnim
raspadljivim,
nestalnim kao oblak
odveć sam zbunjen
da bih samo tako
prihvatio život

I
sav opustošen
sjećam se
voljela je onako
ko seoska mačka
klala je ptice
i donosila ih
svakoga dana
pred kućna vrata



Tek par riječi, punih čežnje
Povratak među svoje
Gorak okus ostao u kupeu vlaka
Kratak život, život u dvoje.

Dvaput godišnje povlačenje u dubinu mraka
Strah od gubitka ravnoteže

Davno zaboravljen pogled
Otisci stopa u svježem snijegu.

Svetost neprospavane noći u zoru
Nepospremljena postelja na zelenom brijegu
Otisci stopa u modrome moru
Osmijeh, i još jedan osmijeh pored.

VOLIO SAM

Volio sam dušom, a ne samo srcem,
da li je to ikad itko shvatiti probao?
Nježnosti mi falilo, dušu mi gnječilo,
ipak svjetlila je modro plavo
i zaogrnila me toplinom mekom.

Svatko je uzimao, što je htio,
ti branio se jesi, postajao grub.
Kako se zaštititi nisam znao,
tumačili su, kako su htjeli
zanimalo ih nije što sam pun toplih osjećaja.

Ljubavi dosta, iskusio nisam,
od dječastva pa do starih dana,
nježan, mekan dodir osjetio nisam.
Sve površno, sve plitko kô more duž žala,
a ja sam htio nježnost duboku
kao iznad mora tamna.

Shvatiti me nitko, uspio nije,
možda samo mater stara,
sve tumači se samo, nije on toga vrijedan,
a svatko od nas ostaje dijete do kraja.
Tko to ne shvati,
ništa u životu shvatio nije.

Volio sam dušom, dodir tvoj čekao,
patio kao ostavljeno lane, sâm samovao.
Sve ruke koje sam osjetio,
nježnosti mi nisu dale,
sve osjeti kao da je plačeno.

Zaljubljuvao sam se, svakog dana
kad god bi nešto novo ugledao.
Veselilo me šarenilo i svjetlo,
ali ljubav natrag nisam dobivao.

Da li sam rođen,
kao slučajno dijete,
pa me to odredilo?
Nikada nisam to spoznao.

Volio sam dušom,
a ne samo srcem,
Nitko to shvatiti nije htio.

ANĐELI

U utrobi skrivam maslac
Zajedno ćemo ga konzumirati
Pred nama je noć obećanja
Svako od njih vodi prema
Postelji od trnja.

U grimiznom snu
U čistilištu
Penjemo se do vrhova
Svake noći sve smo bliže središtu klupka
Vječne Zagonetke.

Više se i ne pitamo
Zašto to činimo
Kada je sasvim jasno
da smo zarobljeni u plamenu
Gušimo se pod lukovima
Probavljamo tvrdo kuhane jezike

Naša tijela postaju
Eksplozivne naprave
Naše misli
Sagorjele do neprepoznatljivosti

Postajemo
Žive rane
Posute solju.

ТРАГОВИ У СНЕГУ

Стајала сам на високом брегу
Усред хладне децембарске ноћи,
Трагови ми осташе у снегу,
Ој, љубави, да ли ћеш ми доћи?

Тело тражи загрљаје твоје,
Душа више не може да дише,
Врати ми се, мило злато моје,
Да не будем усамљена више.

Хоћу да ме дуго љубиш страсно,
Да ме твоја рука нежно греје,
Зато дођи да не буде касно,
Да трагове снег ми не завеје.

PANTA REI

Sve prolazi. Panta rei.
Dok ja plačem, ti se smeješ.
I znam: možda jesam luda,
u mislima ne znam kuda
da odlutam, pa da nađem
izlaz iz svojih dilema.
Kažeš – kraja nigde nema,
kažeš da on ne postoji.
A što ga se svako boji?
Što o njemu svako priča
ako to nije ništa?
I zašto je sve više
gubitnika sa bojišta?
Jer život i jeste boj,
i veliki nespokoj.
Život naš rat jeste,
bitke su stalne, česte.
I ljubav je isto bitka,
čas duboka, a čas plitka,
mora li joj kraja biti?
Ko može odgovoriti?
Odgovor ja čekam. Traži.
Ne želim da čujem laži.
Sve što meni ljudi kažu,
to je samo „panta rei“.
Zato plačem.
A ti... se smeješ!

EPITAF

Ne dajte joj da spava,
pa još je suviše mlada, bez greha.
Šta će tamo u studen, u mrak,
u život lažan bez sunca, bez smeha.

Ne uzimajte joj život bogovi podli.
Zašto ne tuguješ, ti okrutni svete.
Preklinjem vas!
Zar ne vidite, pa ona je još uvek samo dete.

Neka me rastrgnu divlje zveri.
Neka mi zatvore nebeske dveri.
Samo mi nju ne dirajte više.
Molim vas, molim vas!
Neka još malo diše.

Neka mi natovare jaram teški,
Na krst razapinju svakoga dana.
Sve ću to viteški podneti,
Samo nek' živi moja Ana.

Neka mi zatru svaki trag.
Neka mi pogaze narod i pleme.
Ma nek' me odvede crni vrag.
Na sve bih pristao zbog nje, bez dileme.

Neka u adu večno boravim.
Neka me lome, deo po deo.
Ma nek' mi srce iz grudi čupaju.
Ja neću da je zaboravim.

Neka me odvedu negde daleko,
iza sunca, na kraju sveta.
Ili na nekom najdaljem brodu.
Uzviknuću i tada njeno ime,
ime najlepše u ljudskom rodu.

Ne dajte joj da spava,
pa još je suviše mlada, bez greha.
Šta će tamo u studen, u mrak,
u život lažan, bez sunca, bez smeha.

NAJBOLJA NOĆ

Ni dani koji prolaze,
ni kiše koje dolaze
sliku nisu razvejali.
Imali smo se snažno,
koliko smo hteli
potpuno, smelo,
voleći, zovući...
Tražeći, dajući.
poklanjajući...
Ispitujući,
odgonetajući.
Prepoznajući,
upoznajući...
Ispunjavajući
srećom, toplinom,
mirisom našeg sna,
zajedničkog buđenja...

KADRA PESMA

Jesi li kadrija od muze Lune
koja voli samo u noćima mladog meseca?
Kao pastuv i isposnik hoću te,
mesec se u trideset dana više puta smenjuje
i želje moje kratko traju...
Zlatno doba neokiva i podobija
neka se s tobom vrati.

Promuklo godinama – molilo se
vatrama prljeno ravnodušje,
pore sve napadalo je
zemaljskim šârom – šestarilo se,
stajalo, a izmeštalo od sebe
sluhom skrajnuto i slabovido,
bol u nutrinama – burio je.

Ne znam odakle pesmeno ovo,
sve što valja daleko je...
Zakatančeno srce i bez vradžbina,
na parče lima načinilo se
Savin-dan je!
Umljenija na svetlo danje, izići će
a ključići ovi – odmagati neće.

Alisa Salopek

ĆUTNJA KOJA GOVORI

Tvoje ćutanje mi govori
Hiljadu reći
Koje nikada
Ne kažeš.

Pogledi dugi ćute
Al' sve misli otkriju.

I da više nikad
Ništa ne izgovoriš.

Ja ću znati
koliko me voliš.

ŠTA JE LJUBAV

Šta je ljubav i šta znači?
Možda neko znao nije,
Raj, u duši koji zrači,
kad se voli, a ne krije.

Ljubav nam je bogom data
da volimo bližnjeg svoga,
možda neko, to ne shvata,
jer ljubav je dar od Boga.

Uz ljubav je vazda radost,
a ponekad stvori bóli
pa nam duši, pravi slabost,
i ranjena, opet voli.

Ljubav ti je kao bajka,
dođe tiho, dugo traje,
pa te mazi, čuva, kao majka,
a ponekad, bol zadaje.

Nema toga, na ovome svetu,
koga duša zbolela nije
to je ljubav, nosi ranu kletu,
ko to ne zna, taj voleo nije.

NOSIM TVOJ POLJUBAC NA SEBI

Nosim tvoj poljubac na sebi
na mojim usnama
čarobnu rosu
sa pognute krunice
cvijeta kockavice
čudom procvjetale u decembru.

Zaljubljeni ne pišu o ratu
o mrtvim vojnicima.

Danski i švedski
nijemi odavno
ispod zaljuljanih cvjetova.

Crveni i bijeli
zajedno

zaljubljeni pišu pjesme
jedno o drugom.

Jedino o čemu mogu da pišem
to je tvoj poljubac –
ljiljan
koji nosim na sebi.

POSLE RASTANKA

Sve se zbilò kô u nekoj basni...
Svetlucavi dukat ranog leta
i uzdasi zanosni i strasni
u ševaru plavog jezerceta.

Po žalù si skakutala bosa,
sva u Suncu što se tuda baca.
Slušali smo anđarenje kôsa
i veselu pesmu žetelaca.

Uživasmò u raskošnom sjaju
sve do prvih septembarskih danâ.
Prave reči ne nađoh na kraju
i ti osta tužna, uplakana.

Kô kusi psi sa lanene úze
dani će se oteti u besu
da isuše odronjene suze,
nova čuda opet da donesu.

Nastupiće novo doba žetvi
i tada ćeš, kad vlasi posive,
razumeti da od svih zakletvi,
uspomene mnogo duže žive.

Nad stranicom starog spomenara,
našom slikom što će biti tamo,
od sveg onog nekadanjeg žara
preostaće jedan uzdah samo.

Nevenka Pupek

NEOBIČNI POKLONI

Kad atrakcija ljeta
oboji dane
lagana glazba
puzi asfaltom.

U stihove za tebe
skrivam tugu
da ne ohladim
fluid kolovoza.

Neobični pokloni,
otmjeno crni,
čekaju te
u knjigama.

JOŠ UVEK TRAJE...

Sada je sve neobično. Hotično!
Iz pećine izlazimo sporo,
crtajući reči koje peku. Oporo!
Crtajući drvetima neke oblike
koji bi nežnost i naše prilike
dočarale teško.
Ali, to radimo vešto.
Za sada.

I samo je pitanje kada
– kada ćemo ruke sklopiti,
moleći se da taj momenat traje.
Jer, ti mi se daješ.
Ja ti se dajem.
Na nekoj ponjavi
istkanoj od hladnog lišća
na kojoj se jednostavno – volimo.

A boli, a kida, a zebe,
to uvelo lišće
koje obline nagosti grebe.
Pružoš mi ruke,
olako, bez muke.
Obavijam se pogledom oko tebe.
Izvini, mislila sam da sam našla
samo zrnce sebe.

Legao si na mene,
svom silinom, vešto.
Tek tada sam spoznala:
i ti si tražio nešto.

U traganju se nismo pronašli,
samo se sljubili, spojili, uzbudili.
Ne, nije to bila nikakva eksplozija,
tek nežna emocija.

Raširili smo udove, nadajući se strasti,
ali nije bilo u našoj vlasti,
samo smo se izgubili, ustali,
jeste – prvo smo se malo potrudili.

Nismo se našli na toj poljani
od lišća svelog
crvenog, žutog, šarenog.
Nismo se našli u vilinskoj pomračini
samo smo se, pogleda palog,
vratili našoj pećini.

I dalje smo crtkali reči neke,
nama bliske, a tako daleke,
i dalje si išao u potragu za hranom,
ja decu gledala dan za danom.

I dalje... je bilo... još dalje.
I tako...
Sve još uvek traje...

OPROSTI

Oprosti za sve što jesam i što ti nisam dala,
što sam ti otkrila svoja osećanja.
Što sam ti stavila do znanja da ću te voleti,
ma gde god bio...

Izvini što još pamtim ono vreme,
za to što još uvek boli to breme.
Za sve što jesam i što nisam bila, izvini,
možda sam i sama kriva.

Oprosti što te pamtim u hladnim noćima,
nadajući se takvim, sličnim očima.
Želeći da i ti bar upola toliko patiš,
da poželiš nazad, da se meni vratiš.

Oprosti, ali više pesme neću pisati o tebi,
jer samo sam time naudila sebi...
Prva ljubavi, u svakoj si kosti...
Još te volim, a kasno je...
Izvini, oprosti.

TAKO SMO POČELI

Počeli smo davno,
gledali se i ćutali,
beše nam hladno,
dugo smo lutali.

U noći toj tamnoj,
ništa se čulo nije,
u haljini zanosnoj,
osetih srce – kako ti bije.

Tako smo počeli,
poljupcima grejali,
u dušama cvetali,
eto – tako smo počeli.

POTPIS

Kroz šuštavo lišće k'o hajduk na straži
Pogleda odlutalog ka pustome drumu
Sjetih se nečega iz mladosti naše,
Nečeg' što me veže, baš za ovu šumu.

Tumaraju misli kroz bukova deblâ
Sunce se provlači ispod gustog granja
Svako drvo šuti kao hodočašće
Podsjeća na mjesta našeg milovanja.

Pa pogledom tražim komad plavog neba
Orijentir izgubih pod debelim hladom
U misli mi zađoše mirisne ti ruke
Poljupcima sladiš kao čokoladom.

U visoka debla urezana slova
Otišlo pod nebo naše drvo sreće
Od četiri slova i riječi: vole se
Iz dana što nikad vratiti se neće.

Pa iz oka suza preko sjetnog lica
pade mi na usne, slana kap me ganu.
Ljubila sam tebe – sada ljubim suzu,
sretna što te nađoh u još jednom danu.

ТКАНИЦА

У постељи од смрчка
и других миришљавих гљивâ,
још увек пламти наша љубав жива.
И док се у лето са сетом узнесем,
кадуље мирис улицом пронесем.
Ја нашу љубав у тканицу ткам:
згушњавам, сабијам, нежно благосиљам,
као какав поклон од Бога и биља.
Екстракт од сунца и мирисног смиља,
занесености, путености,
преплићем нежним влатима ковиља.
Уз помоћ земље, магле, вихора,
потока, скривених изворâ,
оштрог камењâ, наших знамењâ
по којима смо ходали,
смех и стопе дивљини остављали,
људске мирисе зверима поклањали.
Стене смо врелим телима грејали,
обележили записима тајанственим,
попут хијероглифâ египатских.
Тканицу наше љубави несвесно изаткасмо.
Безумно учинисмо смисленим и умним,
обогатисмо искуствима чулним...
Добисмо више него што смо икад имали –
љубав од сна и јаве изаткану.

ЗАДРХТИ ЖЕЉА

Заблиста дан,
као најлепша латица
белих ружа.

Моје мисли
ка теби пливају
да положе главу
на груди ти –
рајски јастук.

Док власи косе
певају божанску
мелодију, моје тело
задрхти од жеље
за слашћу
усана твојих.

PROCES

Izvučem iz srca olovku.
Nađem kartu svijeta,
veliku.
Zatvorim oči.
I nacrtam nas.
Slušam pažljivo.
Ponovo razgovaramo
o različitim ukusimâ
i stilu namještaja,
o smislu
dobrog razmještaja.
O potrebi da se
udobno smjestimo
tako da možemo
slobodno da se izrazimo.
Sa i bez samoglasnika –
život da udišemo.
O želji da jedno budemo,
a nedjeljivi ostanemo!
Tišina iznenada bučno
ispusti slovo: „K“ na pod.
Širom otvorim oči.
Sklopim mali svijet.
Kartu veliku
stavim u prednji,
lijevi džep košulje.
I vratim se u olovku.

OBRISAH TE IZ SVOG SIJEĆANJA

Obrisah te iz svog sijećanja,
kapima kiše što su pale u ljetnju večer,
zaboravih ti zvuk glasa
šumom lišća u ranu jesen,
dok ga vijetar raznosi.

I obećah sebi u osvit zimskog jutra
da ću zagrijati ruke na nekoj drugoj vatri
Uzalud...

Ne nađoh vatre, dovoljno jake,
da ugrijem obraze,
promrzle na vijetru
u sutonu viječnosti.

TI SI MOJ NAČIN ŽIVOTA

Postala si moj način života,
kô moja prva jutarnja kafa,
kô moja poslednja
kaplja vode pre spavanja.

Postala si moj način života,
ušla si u moju javu i snove
jer sve što volim i želim
ima samo oblike tvoje.

Postala si moj način života,
kô sunce te čekam da se javiš,
kô mesec kad pomoli lice
da ljubi svoje zvezdice.

Postala si moj način života,
tražim te u svakoj ženi,
mirisu cveta i svakoj kapi kiše
što sa neba kao potreba stiže.

Postala si moj način života,
moj život i moje vreme,
moje jutro i moj dan,
moja želja i moj san.

Postala si moj način života,
u svakom si kutku duše i srca,
tečeš mi kroz telo, venama,
jedina među svim ženama.

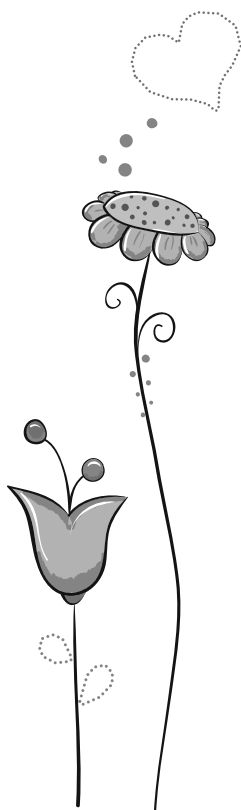
P(R)OGLEDAJ

Čemu
Ljubav
Za
Rad
Kletvi
Prokleti
Sjaj
Na
Obrazu
I
Odraž
U
Ogledalu

Čemu
Bol
I
Žal
I
Blud
I
Žud
Kad
Svi
Odlaze

Nekud
Kad
Sve
Je
Uzalud...

P(r)ogledaj!



OPUŠTEN U LJUBAV

Ljubav je lijepota ljudskoga života.
Ničega te više nije sramota.
Muka prestaje u trenu,
ako iskreno stvari krenu.

Sreća prijatelj ti postaje.
Duša u srcu tuđem ostaje.
I u dan kada novi ulaziš
osmijeh samo privlačiš.

Hod nekako je mekan,
kao po oblacima plavim.
I prati te u udisaju
puni vječni sjaj.
Prepusti se i predaj.
Osjećaju slave,
osjećaju koju ljubav daje.

MASKENBAL

Obožavam tvoje kovrče.
Samo zbog toga,
jer ih imaš samo tri na cijeloj glavi.
Tvoja usta kad se
ljutiš poprimaju oblik
prošaranog neba punog oblakâ.

Tvoje R i L su tako nezgrapni,
uvijek me nasmiju.
Glavna si faca među mojim klovnovima,
samo tvoj nos nije crven.

Redovito me plašiš.
Pokretima ruku,
imaš prekrasne ruke i odvratne noge.
Oči su ti šarene... ali uvijek.
Po švicarskom satu u ponoć pališ vatru.
S desne strane moga srca,
Hrčeš....

P.S. Danas bal počima u 5,
uzmi samo cipele
jer nemam broja 45.

KLEISTOVO DVOSTRUKO SAMOUBOJSTVO

Ležimo zajedno na hladnome betonu
isprepletenih ruku
isprepletenih misli
gore u zvoniku
smrzle crkve
umiremo
potiho
u žilama kristalizira krv,
peče kao otvorena rana,
mazana slanim sladoledom
ležimo zajedno
gore u zvoniku
isprepletenih misli
i ta crkva je vjekovima
zaražena virusom
ljubavi

PREPUSTI SE

Prepusti se osjećaju koji ljubav se zove,
preni iz kome svoje mrtve snove.
Ljuljaj se u zanosu ljubavnog plesa,
nisu svi loši, nisu svi djeca.

Voljeti znači dati se do kraja,
ugušiti u sebi osjećaje prijeke.
Samo se opusti i idi do raja,
nađi za sebe pogodne ljude neke.

Zanemari loše predosjećaje,
koji te koče i govore: „Stani!“
Prepusti se ljepoti nadolazeće sreće,
s kojom se ništa moći mjeriti neće.

Dopusti sebi stvarne, divne čari,
jedna od njih je ona koja žari.
Otkad je svijeta i vijeka,
ljubav je uvijek bila lijepa.

RUBATO

Tvojim snenim zjenicama leluja skitnica,
slična meni. U njega pomama i bljedilo lica,
tvoji obrazi još su rumeni, prazne čaše u
rukama... preteški su kapci na očima.

Ama, plati račun, bogata ženo!
Još jednoj propalici...

Posljednje sjenke napuštaju bâr i nestaju
u jutarnjoj izmaglici. Naše piće davno je
ispijeno, nervozni konobar ispisuje račun.

Ama, plati račun, budalo uvrnuta!
Idemo u sobičak preko puta...

Hoću tvoju sjenu u mojoj ruci i svoje tijelo
u tvojoj sjenci; i želim ljubiti tvoje usne slasne
...i nek' ova noć razum jutra zgasne.

Ama, plati, čedna barunice!
Trampi novac za grijeh pijanice...

Želim da jecaš bolno, strasno, neprekidno,
glasno; i ne tjeraj me da naručim novu bocu
...i krenem tražiti žešću drocu.

Otvori oči, preljubniče, stiže konobar!

HARMONIJA

Tebe su bogovi sazdali
Od plamena.

Da večno žariš i pališ
I osvetljavaš pût.

Tebe su bogovi sazdali
Od talasâ.

Da večno gutaš u sebe
I toliš žeđ.

Plamen i talas
Postigli su harmoniju
U tebi.

Dok ja žedan još,
Pred nedovoljno vidljivim putem,
Stojim mokar i gorim.

MOGLA BIH

Mogla bih te uvrijediti,
baciti ti istinu u lice.
Mogla bih te povrijediti,
ali to rade kukavice.

Mogla bih te prezreti,
pljunuti u tvoj lažljivi obraz
i nikada te više ne vidjeti,
a ti pao na koljena i priznao poraz.

Mogla bih te zgaziti
i visoko u oblake dignuti glavu,
otići i na tebe ne paziti,
tek bi tada znao da si izgubio onu pravu.

A ja ću stajati šutke,
skrivati u sebi bol i suze,
gledati sve ljepotice i lutke
koje ti kao i ja pod nogama puze.

I stajaću poražena
i smejat' ću se glasnije od svih.
iako sam odbačena i zgažena,
volim te i voljet' ću te više od lutkica tih.

HALUCINACIJE

Dužina trajanja večnosti
Je mala da mi vreme
Provedeno sa tobom
Ne bude prekratko.

Udvaram se zvezdama,
Tim nebeskim balerinama.
Neobjašnjivo podsećaju na tebe.

Apstraktna slika stvarnosti
Ukrašena haotičnim linijama večnosti
Me ostavlja zatečenog.

Čas u času,
Dan u danu,
Milenijum u milenijumu,
Čekanje u večnosti,
Ljubav u ljubavi.

Sve me zeleno na tvoje oči seća.
Na dva dragulja, šarena
U kojima se spajaju
Sve četiri strane sveta.

I što te više volim
To te manje imam,
To me više boli,
Više sebe gubim.

Postajem nesto poput
Ludaka u ludačkoj košulji,
Sa vezanim rukama
I zatvorenim očima,
Koji spaja paralele
Između anđela i tebe.

Konfuzija nastaje
U prostoru bez oblika.
Iz davnih frustracija
Proizilaze moždane detonacije.
Haluciniram.
Objašnjavam stvorenju iza ogledala
Da su sva sećanja izbledela.

KIŠA II: STRAH I ČEŽNJA

Kad se reči ne daju
Otrgnuti od duše
I misli hrle
K jednom liku
San me ne može
Zadržati u svom zagrljaju.

Razmičem zavese
Gledam u mirnu noć
Da ne mislim
Na svoj strah.

Grane uzmiču
Pred milovanjima vetra
Nemi Mesec ne da
Zori da dođe.

Uvek mi je bio
Mudar prijatelj.
Ali večeras mi je
Najokrutniji tamničar.

Srce kao da drhti
Od straha
Negde u daljini se sova
Glasom čežnje javlja.

* * *

Sutra opet
Strah i čežnja
Pod mojim kišobranom
Neumorno se bore.

Pločnicima mokrim
Lutam zamišljena.
S nadom i strepnjom
Da ću sresti onog
Koji je u moj život
Doneo kišu.

U želji da mu kažem sve
Ponovo mu neću reći ništa.

Nastaviću da lutam
Ulicama ovog grada.
Dok god bude padala
Njegova kiša.

ПРОРОК

Ја сам пророк твој,
Немој имати других пророка сем мене,
Ја сам обишао читаву земљу
И чуо све звезде.

Послушај им шапате!
Њих је донео анђео из даљине,
Из једне тамне и нежне даљине без имена
Где су их наменили само теби
Бог и једно срце.

А ти стојиш у сенци
Високих камених идола.
На њима људолике птице
Певају песму саткану
Од лажи и снова.

Пророк сам истине и тајни.
Од свих људи у земаљском јаду
Једино је мени анђео открио
Како да пронађем рај.

Ја сам пророк твој.
Немој имати,
Немој слушати, ни пожелети
Других пророка сем мене.
Мојим уснама вечност љуби
Народе, и тебе!

LJUBAV, DUŠU MI UZE

Da li me, Bože, vidiš ti
iz tuge ove, izbavi,
pomozi meni i srcu mom,
smiri, bar dušu, ublaži bol!

Ta ljubav i dušu uze mi
a srce, k'o da razori,
dok duša s bolom druguje
srce se u suzama, smiruje,

a niko bol, ne vidi moj,
ni tugu, što dušu razdire,
ni suzu, što oči osvoji,
ni srce, što s bolom govori,

veruj, da oči još ga traže,
srce, zbog njega, kuca jače,
s bolom se borim, a duša b'oli,
umreću pre, a priznati, ne smem,

da li me, Bože, vidiš ti
iz tuge ove, izbavi,
pomozi meni i srcu mom,
smiri, bar dušu, ublaži bol!

КРПЉЕЊЕ ДУШЕ

Уваљена у свој осмех,
По ко зна који пут
На коленима крпим
Поцепану душу.
Игла клизи,
А напрстак кожни,
Храбар,
А, лаже да ме памти
Колико сам пута промашила...

Душа као гоблен,
Предивна,
А као ножем избодена.
Конац на њој танани,
А чвор лабави,
Шав јој фин – хируршки,
Дугмићи сјајни,
Ал' црни – мушки...

Па тако, уредно скрпљена,
Одложим маказе и конац
У фиоку чекања
И из џепа извадим осмех,
Па заденем иглу за ухо...

Тек онако,
За сваки случај,
Да ми се нађе,
Ако ми дође...
Да пуцам по шавовима,
Од среће!

SJAJ

Obasjavam mesečinu
nitima žudnje,
a gromne otkucaje
stišće blaženstvo –
pogledom u daljine
i planine
što se između nas
isprečiše
dok čekah
praskozorjâ
da ih razorim
pogledom tvog sunca,
usrećenom
u mome oku.

НА ПЛАНИНИ У НИГДИНИ

Имам друга
далекога,
глувога
и разрокога.
Ми се просто
збуњујемо,
ми се чудно
сусрећемо,
док течемо
без престанка,
ко две реке
набујале.
Два потока,
у три тока,
сливовима
без притока...
Лудујемо
брзацима,
слаповима,
вировима,
запенимо
валовима,
у обале ударамо
пршћемо
по спрудовима.

Ми се чудно
запљускујемо,
ми се просто
не разумемо
и кад неми
застанемо
и без капи
останемо,
под корита
утонемо,
непомирени
пониремо...
Имам друга
далекога,
преко гора
и седам мора,
на планини
у Нигдини,
где змајеви
и ветрови,
жедне кобре
и вепрови
неко чудно
коло воде...

TERET

Rđavim su gvožđem ramili mi snove,
polovnom olujom razneli mi dúgu,
pod tuđim sam jastukom nalik savršenstvu,
a jastuku mome sinonim za tugu..

Otvoriću prozore nek' zidovi dišu,
Mesec će mi opet prevariti mrak.
Dok se levom stranom svi stihovi pišu,
niz pesmu se smuca neko meni drag.

Evo, ovde staje.
Umoran, potresen.
Od riječi se mojih i sâm zabrinuo,
sad se pita kuda pesmu da iznese,
kako se uopšte za stih zadenuo.

Meni kazna slova, tebi okov reči,
to što pesmu boli, to vreme ne leči,
od istog si jada i sam posustao,
sad nek ti je haram što si odustao.

Misliš da je lepo biti u mom stihu,
varaju te slova, sivi su refreni.
Nije prvi put da preživim život,
al' je zadnji put da pišem o ženi.

Ženi?

Ženi od papira, od reči do reči,
prosutoj po stihu od tame do mastila.
Ženi što od slova kulu sreće gradi,
što je perom život upropastila.

ИЗ ДОДИРА

Да л' ти рука памти пламен
који си с њом приносила,
и сакрила у наш додир,
па ожиљке оставила
на мом длану и у крви?

Да ли је тај сусрет први,
дар што си ми упутила,
ил' је само искушење
са којим си побудила
вечност муке и надања?

Да л' на овом тлу страдања,
што бескрајно подрхтава,
има мира, барем на трен,
док сећање навршава
купу стена, на врх душе?

Крени руком, нек' се сруше
и безнађе и терети,
из остатка нек' се дигне
искра кадра да прелети
из твог срца ка мом длану!

ПЛАТОНСКА ПЕСМА

Љубав је игра мачке и миша,
ил' вихор неког махнитог роја...
Добијаш увек све или ништа...
Зар није тако, љубави моја!?

Име се твоје у песму утка
и свака строфа постаје твоја,
јер ја сам стара крпена лутка
коју ти бацаш, љубави моја!

Љубим те силно, а ти не хајеш!
Рана на срцу пуна је гноја...
Од мене бежиш, другом се дајеш...
Зашто то чиниш, љубави моја!?

А ја сам само чежњиви песник...
Стихове творим у спектар боја...
Звезданих ноћи и птица весник...
Сломљено срце, љубави моја!

Не знаш да горим! Не знаш да жудим!
На челу крупне грашке ми зноја...
Не слутиш како за тобом лудим
и како венем, љубави моја!

Ал' ти за патње не мариш ове...
Остајеш горда и само своја...
Ти живиш јаву, ја живим снове...
И вечно патим, љубави моја!

ЧУЈ ЗАЉУБЉЕНО МОМЧЕ

Рећи ћу ти, мила, да
ниједна фрула лепше не свира
као фрула сиромашнога сина.
Да нема веселије песме,
него у грла младе пастирице,
да нема беље погаче
до у ратара црних руку,
да нема топлине без огњишта.
Да је најјача љубав сестре према брату,
да није благо ни сребро, ни злато,
да је блага што је срцу драго.
Да су најслађе трешње из
комшијине баште.
Да је само дечија лаж симпатична,
да бехар најлепше мирише из своје авлије.

И, да живот није потпун,
ако немаш некога коме ћеш рећи:
„Јагње драго“ и „Маче мало“ ;
„Кућо, срећо, злато,
Најлепша песмо и музико!“

Само реци: „Да“!
Дан ће бити ведар и шарен,
звезде ће сијати само за нас
и месец ће нам намигивати.
А ноћ ће бити лепа и топла...

ZELENA NOĆ

Zelena noć hoda stazom tišine.
Pred tvojim vratima,
zvijezde u horu.
Žar ćutim u svakoj žili.
Vino sa usana teče.

Doza nemira
oživljava paučinu svijesti.
Lažem prostor
skrivena u tvojim venama
kao leptir neću dočekati zoru
i bit' ću srećna, jer negdje postojim.

San čuva ono što želimo,
dok svjetlost klizi niz lice.
Valovi nestaju.
Potonula lađa priželjkuje luku.

U očima nade stanuješ,
u čežnji i mirisu borovine,
prisutan vapajem,
vladaš mojim ludilom.

Zelena noć hoda stazom tišine.
Zvijezde igraju poker.
Lažem prostor,
skrivena u tvojim venama.
Drvoredi mi se u lice smiju.

Ovo je noć bez jutra.
Vječno će u nama postojati.



Na dnu vatre
sa vrha užarenog suvarka
četiri zvezdice plove
ka carstvu zvuka i boje.

Kao vas četiri,
kao četiri želje,
kao četiri vatre,
kao iskušenje,
kao iskupljenje,
kao iscelenje,
kao četiri iste strepnje,
iz osmoro očiju vaših.

Kao četiri kažiprsta –
uputstvo za pokolenje.
Kao četiri palca
na ivici drumu
za put u nepoverenje,
za put do juče
do danas,
za put do mene.

Kao četiri uzdaha
iz prelepih grudi
majčinog opstanka.
Kao četiri usne,
namazane medom
između sna i uranka.
Kao četiri vode
sa istog izvora.
Kao četiri gvozdenu poljupca
olujnog oblaka.
Kao četiri moje kletve,
gore od gorega.
Kao četiri orlova veka
za mene jednoga.

TI SI

Moje crno sunce,
vruća kob ispod kože,
bol,
smisao mojeg krivog načina,
mrak što iz mene dimi,
mir koji nisi,
sol na usnama ovim,
grč,
goraka slabost.
Kada osama pristupi, ti si tišina i krik.

LJUBAVNI TESTAMENT

Ovenčaću te ljubavnom pesmom,
da na svome putu koračaš uzdignutog čela,
dok tobom teče krv sveža, još uvek uzavrela.

Spalićemo zajedničkim snagama
prepreke što se pred nama stvore
i pobednički uploviti u svoj skromni životni kutak,
kao što bogataši uplove u svoje
raskošne, neprocenjivo skupe dvore.

Imaćemo ruku u ruci,
da se ne zna koja više steže,
dok nam misli i osećanja
jedne k' drugim beže li beže.

Poljubiću te tri puta, kratko,
onako usput, brzo i slatko,
da se u sebi od sreće oblizuješ na kratko.

Svakim ću te novim danom,
što će tek da se rodi,
privlačiti sebi, vraćati prirodi.
O, kakvi će to dostojni hvale biti pohodi,
jer, setićeš se mlađih dana,
kad duša ti beše sama,
a ja mlada, beskonačno razdragana.

Svet je mali, tu si, tamo, opet jedno drugo
u zagrljaju osnaženi imamo,
da o važnim stawkama životnim raspravljamo,
skupio nas tren baš neki
što mog'o je proći mimo,
a mi svak' na svoju stranu
daleka oseko, bliska plimo.

Bliskost našu niko nema,
mnoga čeljad o njoj sneva
moramo se pomagati
da nas letargija ne uhvati.

Iz korena zaljubljeni, obostrano voljeni,
nas dvoje imamo neprekidni čas ljubavni,
kome pridošlica ne treba da umoči
u jedinstvenu čašu meda.

Spusti lagano u moju, tek očešljanu kosu
prah ljubavni,
onda me prstima počešljaj ponovo,
po farbanoj kosi džarni,
šnalom ukrasi, da se razlikujem u gradskoj masi.

Prizovi Žaka Prevera i stomačne leptiriće,
neka stalno budu deo naše životne priče,
jer romantike uvek treba, moraš je stvarati,
ne pada sama s visokog neba.

Dogodili smo se jedno drugom i neka traje ta magija,
jer nam očigledno, pošto godinama trajemo,
dovoljno snažno prija.

Senke večnih strahova, neka nas oboje zaobiđu,
ne dozvoljavam da našoj ljubavi blizu priđu,
sve dok nam veselih naravi petlovi
jutarnjim glasom kukuriču.

Ne tražim mnogo,
s toplih dlanova se grejem
i dobre vibracije uokolo sejem.

Načas se pojave obmane,
na trenutke slamamo čaše iz kojih
ljubavni nektar ispijamo,
a već sledećeg se
na večnu ljubav zaklinjemo.

Dokle god se vidim u tvojim očima,
moja se ljubav iskrena,
ni u rečima, ni u delima ne snebiva,
da prikaže punu snagu
i nad nečistim sumnjama odnese prevagu.

Ako ti odem, prepuštam Mesecu da te noćima teši,
i Sunce molim da ti se danju nađe,
oboje da ti udruženi, pomognu u onom što te,
naprečac nespremnog za promenu snađe.

Dijana Jovanović – Jovanović

GOVOR TIJELA

Odlaze
Dodiri tvoji
Neprohodnim stazama
U polju
Plavog šljeza.

Odlaze
A ja ih nemirne
Osjećam
U govoru svog tijela.

НАСМЕЈ СЕ

Насмеј се – да Сунце изађе из облака.
Насмеј се – да ми срце испуни груди.
Насмеј се – да се ватра разгори.
Насмеј се – да ми се у очима пробуди птица.
Насмеј се – да ми душа буде сита.
Насмеј се – да ми се путеви отворе,
да ми корак буде лак,
тамо где морам поћи.

ТРАГ

Ако умрем ове зиме... Знам,
Остати ништа неће,
Остаћеш само ти, твоја сећања...
И моје име.
Ако умрем ове зиме.

Ако умрем ове зиме... Знам,
Плакаћеш само ти,
Ветар ће носити речи, твоје мисли...
И моје име.
Ако умрем ове зиме.

Ако умрем ове зиме... Знам,
Остаће траг твојих стопâ крај хумке у белом,
На снегу исписано моје име,
И ништа остати неће више,
Први ће зрак однети њега...
И моју драгу са њиме.

OGRLICA

Jedna misao,
kratka ali raskošna,
kao carska,
ne duža od male ogrlice,
rodi se noćas,
mlada kao proleće.
Nanizaše se,
sami od sebe,
dragulji,
jedan za drugim,
sjajni.
Nasta ljubavna pesma,
blistava.

Uzeh je pažljivo
i posmatrah je zadivljeno
u svom snu.
Bila je sva od žive svetlosti
što se igrala na kadifi noći,
kao što zvezde bljeskaju
na zimskom nebu,
trepćući od mraza.
Bila je kao ni jedna
do sada,
stvarna u mojim rukama.
Sva moja ljubav.

Ali iznenada,
svetlost ulete u moj san,
kao sablja iz mraka.
Puče ogrlica
i prosu se moja pesma.
Odleteše dragulji na sve strane
kao živi pljusak
koga popi žedna zemlja dana.
I oni nestaše u njoj,
nepovratno.

Izgubih jutros Ljubav
od čistog zlata.

VARLJIVI SNOVI

Nudio mi nadu, vjetrom milovanu
I svitanjâ snena, žarom obojena.
Predavah se željno razuzdanom danu
Sa treptajem noći bijah osvojena.

Obećao zvijezdu s neba da skine
I snove daleke pretvori u javu.
Oh, kakve smo samo dostigli visine
Obuče mi neba, tu haljinu plavu.

Ogrnu me tada, sjajnom mjesečinom,
A na glavu krunu od ljubavi stavi,
Prekrivao strašću kao pokrivačem.

Šapati harali po meni jačinom,
A onda sve nesta, kada me ostavi
Presiječe nadu, bola oštrim mačem.

Helena Horvat

TVOJ GLAS

Tvoj glas još i danas
opija moj um, još i danas
žudim naše snove, naše dane
u trenutku vremena, u beskraju
prohujali sjećanjâ, ljubav nisu
mogli pobijediti, ona je jača u prkosu,
njime se hrani, ona živi u njemu...

JOŠ UVIJEK

Put utaban
otiscima tvojim,
neudoban je
za korake moje.

Ali, svejedno te pratim.

Put razrovan
hodom drugih,
težak je
za noge moje.

Ali, svejedno te pratim.

Put blatnjav
lokvama kiša,
prljav je
za kožu moju.

Ali, svejedno te pratim.

Iako stopala svoja,
više
ne vidim.

LJUBAVNI ZOV

Opet ću te čekati,
iako je beznadno,
jer koga udomiti
u mom srcu otetom.

Da tebe više nema,
o kome bih sanjala,
kome pjesme pisala,
čime dan ispunjavala.

Ti moraš postojati,
da te mogu prizvati,
jer samo u ljubavi,
mogu se ostvariti.



Tvoje tijelo,
razbacano snovima
i svila,
prekriva ga bojama
izlazećeg sunca,
dok umorno leži i diše.

Snovi,
razbacani tvojim tijelom
i pogled
prekriva ga željom
ljubavi i izopačenosti,
dok ga sanja.

Pusto je
u snovima.
Samo san,
samo tijelo
i čeznutljivi pogled
usamljenog čovjeka.

ЗАНОСНА НОЋ

У заносу ноћи, покушавам да
пронађем твој лик, који ме већ
дуже време обузима и прогони
док време, пролази покушавам да
разумем себе и онај део мене,
који је већ одавно изгубљен.

Живећи у том заносу, не желим
признати, или не знам себи објаснити
зашто си присутан у мојим ноћима,
јер једино тада мени припадаш.
Нећу да живим у прошлости, јер
тада кварим будућност, себи –
колико пута сам то рекла и порекла.

Док тако прелазим степеник по степеник,
не заустављајући се нигде,
кажем себи по ко зна који пут.
Зашто ти ...

ИСТОК ЉУБАВИ

Гледамо се преко две чаше...

Ти – држећи малу руку на виткој ножици
чврстог стиска, без суза и без вриска...
Ја – љубећи облупозлату, додирујући јој бедро –
кô једру да подижем на бедреници.

*Ти – обужмљујеш обема рукама кришне бокове
од дна до наврх љубиш, кô да се клањаш другој жени...
Ја те задуго милујем, згаслим зеницама
и испловљавам у пени пре зоре на суве докове.*

Све је узалуд, прошло је наше!

Тражимо се у дну чаше...

Ти – окренула страну ближе прошлости,
у соц зуриш тамни и тражиш своју муку...
Ја дивље тренутке узалуд наврћем
кô да сам стонога с хиљаду руку.

*Ти грцаво, горко вино претвараиш у злато
да занос страсти верност додирне изокола.
Ја сном смртним доливам последњу кап бола –
маштања пониру кроз живо блато...*

Неповратно је наше!

Нигде вина, ни празне чаше!

У закључано небо,
пре него што се предамо,
прст упиремо и жудно гледамо.

Ни тебе ни мене – прошло је наше!



SAMOĆA, KAO DAMA

Ukaži samoću si kao damu,
Bljedava lica, kraljevskih manira,
Kako od moćnih ljubavnih kumira
U odaji žudi, s uzdahom samu.

U brizi vene, al' smješka se tlapnji,
Ručicu preda Orfeju, dâ Hada
Skoli, da po paklenoj rijeci tada,
Haronu pribjegnü, kô groznoj vapnji.

I kako spoznao si, čitaoče,
Od poljubca ih mali okret dijeli,
A dama, zamišljena tome hoće

Da bljesne Aherontu odraz smjeli.
Huk ju tišti, samoća kao dama
U odaji žudi, s uzdahom sama.

PUTOVANJA

Predjeli i lica
žure mi u susret.
Nedostaje mi tvoj pogled,
glas,
stisak ruke.
Kao neka započeta slika,
sva sam djelimična
nedovršena,
nedorečena.

Hodam takva svijetom,
iščekujući da me prigriš
i dovršiš
svojom blizinom.

АНЂЕЛИ ЉУБАВ ШТИТЕ

Док анђео бдије изнад осећања,
под његовим крилом све се преобрази,
суза горка мења своја тужна стања,
а љубав процвета у дивовској снази.

Анђелу је Господ свете силе дао,
да над срећом бдије и да љубав штити,
погледом би својим миропомазао
сваког ко пожели роб љубави бити.

Кад осетиш љубав да ти душом плови
и кад ти се срце спрема за ужитак,
пусти нежне мисли нек' их воде снови,
попила је душа љубавни напитац.

Ако проба злоба љубав да надјача,
анђео ће одмах у помоћ притећи
и вратиће душу из области плача
и љубав ће опет да цвета у срећи.

Кад на тебе, мили, моје око слети,
или кад ти срце дирне слатки немир,
тад уздахни нежно, анђела се сети,
под његовим крилом спава цео свемир.

POD SRCE STAVI REČ

Crkni... Neka...
Za vreme koje ne postoji,
crkni...
Dušu ti ljubim,
za sve one dane
gde nas nema
i gde smo bili bliži no ikad...

Crkniii, pesmo,
makar te, niko ne čitao više...
Kome si potrebana, sem da meni
suzu osušiš?

Za majke i očeve
kojima smo okrenuli leđa,
zato što smo ih voleli,
više no ona dobra deca.

Bežali smo od svega
što smo voleli u životu,
da ne upropastimo
tuđi privid mira.

Crkni...
Pod srce stavi reč!
Idi, da bi opet pošao...
... da bi ko zna kome došao.
I, čuvaj korak,
trebalo bi još putovati.

Crkni, narugaj se srcu i nastavi –
govorim sebi.
Dok, ti srećan put,
Želim, od srca...

LJUBAVI MOJA JEDINA

Kada si bez zaklona tople riječi
i duša ti mrzne na goletima straha,
krajčicom misli dotakni mi ime
i ljubavi rijeka potopit' će brige.

Kada radosti života gasnu ostvarajem
i samoća te prožme žićem cijelim,
neka ti moje ime iz srca poteče
i ljubavi plima preplavit' će nedaće.

Kada se suze niz užareno lice prenu iz grča,
prepunog zebnje drhtavoga srca,
neka ti moje ime na usne kapne
i ljubav će posve tugu da sahne.

Kada te ovozemaljske mijene ispune strijepnjom
i u odajama duše tjeskoba se svije,
skini okove zaborava sa imena moga,
i ne boj se, ljubav će uvijek uz tebe da bdije.

Kada ti je tijelo prikovano za postelju
i u grču, bolno, preza da se pruži,
otrgni od bola moje ime,
neka ti usne cjeliva, ljubavi moja jedina.

NEMIRI

Dok posmatram kako kiša besni i natapa krovove
pod kojim se za počinak spremaju duše umorne,
razmišljam o očima u kojima je oluja strasti.
Znam da i ti misliš o mojima,
dok su ti ruke u njenim rukama.

Uхватim pogled preko ramena,
prepun nezadovoljstva,
željan nemira, jer nemir sam ja.
A tebi dosta je uobičajenog i odveć rutine.
Ni ne slutiš mi ime,
ali ga tvoje biće glasno doziva.

Ti mirno spavaš pokriven svakidašnjicom,
ali te nemir probudi, taj nemir sam ja.
Ti nju imaš pored sebe, ali podsvest sam ja.
Iza svakog ugla vrebam i odnekud se pojavim,
Kad bura ti je potrebna.

Pogled nemilo skrivaš, jer te nemilosrdno odaje.
U prirodi čoveka je da slabost ne pokazuje,
ali ja čitam šta oči ti govore –
one mi šapuću da nešto tu moje je.

Neuništiva u nama je čežnja za novim,
onim što ruka nije dodirnula,
ni usne poljubile.

Imam li pravo?
Možda ne; ali zakone srce ne poznaje.
Željšan si nemira, a nemir sam ja.

Dok prstima miluješ njenu kosu,
tvoji pokreti slute mene
sanjaju ono što nisi imao.
Mnogo si ljubio, ali nikada dovoljno za čoveka
koji želi nemir, tvoj nemir sam ja.

I dok o njoj razmišljaš,
misi ti nameću mene,
govore da još želiš,
da još možeš,
jer čovek priželjkuje promene.

Ja volim igru parova,
trougao je monotona figura.
Ali ti želiš nemir, a tvoj nemir sam ja.
Po mom koraku znaš,
pomno ga pratiš očima.

I da hiljadu puta sebi porekneš
ni prstom nećeš maći
jer kad čovek nemir želi, ni strah nije jači –
opet će tvoje oči moje
u moru ljudi pronaći.

Znam da često ti zatrebam.
Tvoje me usne slute.
Pogled ti odaje želju, govori jezikom čežnje.
Da nastavim igru?
Ili odsviram kraj?
Ipak ću znati da sanjaš moj zagrljaj.

КРАТКО...

Кратко, а тако слатко.
Сањала сам те будна
и оставила траг на небу твојих додирâ.
Сипала отров своје малодушности
по венама твојим,
смејући се у тихој ноћи свог тајног пира....

Кратко, а убитачно
без имало стида, а пуно страсти
украла сам ти све твоје мисли,
дисала са тобом у хладним ноћима,
обучена само у твоје снове
у којима су сви крици страшћу покисли...

Кратко, а тако дуго,
чекајући да останем,
остављајући да неуморно чекаш,
прштала сам друмовима своје чежње,
брисала зној са твојих дланова,
безуспешно се трудећи да ми их не предаш...

Кратко... само кратко,
а тако слатко, убитачно, а у сновима дуго,
цртала сам твоје осмехе по телу свом,
играла се жмурке са прошлошћу,
чикајући садашњост која са стрепњом будућност чека,
да пустим да заувек постанеш мој дом...

TE ZAGONETKE ZENICA TVOJIH

Ne uspeh da pronađem put do tebe,
ni da protumačim igru tvojih očiju,
pa olako tešim sebe
da to još nikome uspelo nije.

Ispratih te večeras niz ulicu,
kao što dečak šeta s devojčicom
po prvi put u životu.

I išao bih ja tako stalno sa tobom,
ali se plašim smejaćeš se ti
neukosti mojoj.

A hteo sam da te laskanjem zavedem,
i povedem u bespuća zagrljaja
gde su svi putevi dobri.
I mislio sam da, posle, smireni,
pričamo o nama samima,
ne mareći za ispravnost reči.

Hteo sam da sanjamo bajku,
koja je istina naša.
Ali ne pronađoh azbuku da čežnje iskažem
i ukočiše me zagonetke zenica tvojih.

Došao sam da te sačekam i vidim –
bila je to viša sila:
iz misli mi izlazila nisi.
I poljubih te jednom,
pa i drugi put,
i ti me zagrli,
i poljubi,
pa mi prst na usta stavi,
i okrznuvši me kosom po licu
okrenu se i ode od mene,
lelujajući suknjom u polutama,
i nisam znao zašto se ti
ovoliko poigravaš sa mnom.

REKAO SI, MILI

I kada je toplo
u mom je srcu zima,
kada se svi oko mene smeju
smejem se i ja,
a kako mi je tada
to moje srce samo zna.

Kada padne noć
i deca zaspe
ja mislim na tebe
na naše lepe dane
i naše poljubce rane
i stisak tvoje ruke snažne.

Kada se probudim
mocar mi je jastuk
znam, sanjala sam tebe
i suze su potekle.
Ponekad poželim
Da u večni sanak potonem.

Rekao si, mili, da: „Bez mene
ne umeš da živiš”,
kud god da te put povede
da ću biti ja uz tebe,
a sada te nema, daleko si.

LJUBAV

Potonulo lišće sa granâ,
večito spava
pomrčina je ubila snove,
da li se oni vole?

Sede na klupi,
gledaju se,
misle da se vole.

Da, zaista ljubav ta je lepa,
ali kod njih je samo prazna duša,
koja čeka ona nekadašnja leta
i sve oko njih da cveta.

Mirisi ljubavi se zbližavaju,
okovi oko njihovih ruku pucaju
i sada slobodno vole.

Vole jedno drugo,
kao da se u njima desilo
neko malo čudo,
ali ludo.

Papir više nije bled i prazan,
sad je pun idejâ,
jer ga krasi jedna orhideja.
Puna ljubavi i svežine
zaista su njih dvoje odleteli u velike visine –
iznad cele mnogoljudne Kine.

ЗАШТО

Зашто не могу да те заборавим?
Зашто ми се враћају успомене?
Зашто ме помен твог имена
из свакодневнице прене?

Зашто се сећам старих ствари,
када би требало да их заборавим?
Како да прошлост
од срца одвојим?

Зашто? Због чега ми се то дешава?
Желим да избришем све што ме за тебе веже.
Знаш ли зашто?
Јер ме гуши и стеже.

Али, разум и срце не говоре исто.
То су две подељене стране.
Ипак, због чега, и кад нећу,
ка теби ме мисли маме?

Временом ћу ваљда заборавити.
Барем се надам тако.
Јер, заборавити је мало теже,
док волети може свако.

NEZABORAV

Tih danâ, sećam se,
neke je zvezde snivala,
u pogledu ih krila
trepavicama dodirivala, pokrivala,
meni nedokučive i strane.
Nejasna samoća mi je hrlila,
ledenim dahom me je grlila,
pa me setila,
da jesam živ,
da odlazi dok ćutim,
bar da za ruku je uzmem, zadržim,
ili ipak sve prećutim...
Možda samo snivam, haluciniram,
ko bi to znao...

Tih danâ,
tako nehajno,
ali dugo i uporno gledah u njene zvezde...
Tup, kakvim me načas život skova,
sebično slep,
ja ne videh sjaj...
Sivom slutnjom bar da naslutih
da i koncu dođe kraj,
a ne ljubavi njenoj,
ja nedostojan, drzak i mali...

Ne ide,
vatra se sa vodom ne meša,
smeh sa gorčinom ne kali...
I stari,
svakim svelim danom, moja pesma o njoj,
čami i stari
i jedan nedovršen stih u glavi...

...Ako je nešto najlepše umela...
...umela je da fali...

PLAVA PJESMA

Hajde,
tri narandže iz njenog vrta
donesi na moj stol
sjedni
sada,

naš stol, naše voće
muške ruke malim nožem zarezuju koru,
ženske odvajaju kriške
drvo – grana
list – krošnja
sunce u svakom tanjuru
razotkrivamo, rasprostiremo
svjetlost
podne
dan.

МЕСТА У СРЦУ

Ја ћу се једном вратити тамо,
кад време прошара косу белином, склопићу
очи, ширећи руке,
том запловити месечином.

Ја ћу још једном тамо отићи,
у одсјај летње вечери снене,
пронаћи осамну улицу нашу
и угледати нас загрљене.

Прићи ћу ближе, слушати дуго
звуче у којима нас још увек има
и беле птице радосног смеха
прхнуће мојим сећањима.

И у дну грла дрхтаће песма
к'о ведро јутро, што се тек слути
и све ће бојазни, све ово време,
сва туга, за трен, ишчезнути.

И нека уснула места у срцу
непомућеним искриће сјајем,
светлошћу вођене, слабе ће руке
посегнути за загрљајем.

Усидривши се у топлој луци,
моје ће барке нечујно стати
и поља тихе, безмерне среће
у задњем загрљају оцветати.

НАДА

На пропланку створеном за љубав
лијепа, њежна, умилна и чиста,
прострла си пред мене бјелину
на тепиху од шумскога листа.

Све се тихо на починак спрема,
ноћца њежно љуби се са данком,
од бјелине и љепоте твоје
утихнуло све је над пропланком.

И дуго смо у бесаној ноћи
крали љубав, пољупце, љепоте,
слушали смо наших душа трептај
преплитали снове и животе.

Још и данас у мислима својим
кад случајно на пропланак крочим,
од љепоте пропланка и твоје
крене уздах, а ја се укочим.

MOGAO BIH DA TE VOLIM

Mogao bih da te volim,
onako ruski da te volim
do kostiju,
da te dišem
da te pijem
na ramenima kroz život da te nosim,
tvojim jagodicama da dotaknem sunce
u kosu da ti zadenem mesec
na butinu zalepim zvezdu,
maleni beleg kao žig onih
koji će doći posle nas.

Mogao bih da te volim,
tako pitomu,
nevinu,
neukaljanu
od strane ovog prljavog sveta,
bez da te ikada pitam odakle si došla,
gde se to rađaju duše poput tebe
i kako si uspela da se odupreš senkama ludila,
otrgnuta od košmara realnosti.
Mogao bih da ceo život
provedem bez da te išta pitam,
a da te sve razumem
na pogled
na dodir,
mogao bih da te volim.

ZA DIŠPET I INAT

Za dišpet sviman
ti jopet tiraš po svoju
i život naš proklinješ
ka da je monada čista,
a sama ne minjaš ništa.

Za inat i kolafinta
en ti malega miša
isponova promislin,
ni najgori škandali tvoji
nisu nan stentani izgovori.

Za dišpet gradu i svitu
ločemo žmule vina,
a fjere više nima
i već je arivala zima
pa neka ni nas nima.

Za inat san se užga
ka i starinski feral
pa prazne botilje itan van
zajedno s libriman
i cilo vrime brontulan.

Za dišpet ti činin ovo i ono
i sve ča nikad nisan ni otija,
ma neću se minjat njanci botu
vengo ću se karat i balat
za dišpet i inat tebi i sebi.

УВЕК ЉУБАВ

Ја, слабовиди принц
из твоје маште
спремам ти чај.

Ја, са слушним апаратом,
старице моја,
слушам твоје бајке.

Ја, безуби краљ
из твог сећања,
најлепше се смејем.

Пољуби ми боре.
Време да заборавим,
у прошлости да живим.

Обери трње
за вазу вечности,
пролазност је садашњост.

ЈА ЋУ ТИ ПИСАТИ

Немој ме питати како ћу и куда.
Могу ја и нигде... Могу ја и свуда.
Треба ми далеко, треба ми бескрај.
Не треба ми нико. Треба ми крај.
И ускоро ћу поћи, јер одавно касним,
У овом сам мраку дуго изгубљена, сасвим,
Али тебе нек' не плаши то што нема сјаја,
Измислићу ти звезде, одсјаје без краја.
То што нисам поред, није ништа ипак.
Нисмо ни били за свет. Свет је глуп и плитак.
Били смо... Остали смо, за друге неке ствари,
Не умем да напишем. Речи нису таквих чари.
Али покушаваћу... свеједно ћу ти писати,
Јер ако већ не умем са тобом ићи и дисати
Нећу те онда ни пратити, а ни гушити,
Ја ћу ти писати.... Ја ћу те... пустити.

КИП

Стао си,
С осмехом што плени,
Заробио,
У очима,
Те сјајне звезде,
И донео,
Њихове искре
Мени, жени,
Жељној
Да очи
На том пламу
Језде.
Повео ме,
На крилима
Летњег ветра,
До висина,
Неслућених,
Хладних ал' снених.
Да тамо станем
На мосту од сребра
И украдем
За своја недра
Део облака бисерних.

Стао си,
И поклонио
Мојој души перле,
Што красе
Ми врат.
Дао да пробам
Јагоде зреле
А ниси ми
Ни љубав,
Ни брат.
Запленио ме,
Као највеће благо,
Гусарско, тајно,
Пуно мистериозног жала
И сакрио
У шкриње,
Са катанцима,
На дуго.
Без воље,
Љубави и наде,
Пошла сам, слепо,
улицом за тобом.

ДЕВОЈКА СА САМОВАРОМ

У сновима друге класе,
негде на пола трасе,
стопала струје као распукли грозд.
Још ни не знам да се
креће овај воз...

И тек сам тада запазио одраз
у гребаном окну,
к'о нека слика стара –
рука око самовара.

Маглина путује с мраком,
Варшава, Лођ и Краков...

Да ли је овде неки одбегли град
што њене очи – несане им зене –
ишту по ноћи?
Осмех и чашица чаја
на путу до бескраја.

Води ме
жеља да је додирнем,
да ме буде топоти из њених недара.
Чује се
драга песма у јесен,
уз врелину жубора из самовара.

Блистају солитери,
вечерњи шандолијери
и испод ока једва
видљиви траг.

О, кад бих мог'о сванути баш сада
на том видику,
да будем та зора трошна,
када свом дому је дошла.

Води ме
кроз улица стотине,
док се једном не сретну сета и сена.
Ја хрлим
да ме снажно загрли,
када стигну месеци дугих имена.

PESMA

Zašto da ti napišem pesmu?!
K'o da ćeš je ti, nekada pročitati?!
Pa i ako...
Da li će ti značiti bar nešto?!
Bar jedan trzaj srcu doneti?!

Reći ću ti o svome životu,
čini mi se, stvari koje nisi do sad znala.
Bio sam baraba... stereotip,
možda propalica, buntovnik... budala...

Ma ne...
Ja sam samo voleo da slušam
tvoje priče, iza leđa, onako...
„On nije hteo da me poljubi u mraku”,
„bedak”,
„plakala sam”, „GOREO U PAKLU”. AKO!!!

Gledao sam te u suzama,
i sanjao dan kad će suza pasti na moje rame.
Imali smo isti san,
znam...
Suzama nebo ne broji dane...

I... jednom
U prolazu, rekla si mi: „Ej, zdravo.
Pa šta ima, kako si mi”?

– Sanjam neke nedosanjane snove,
umirem u svojoj nostalgiji...
...SANJAM TEBE ...
TI? (pomislih)

Ja, eto umirem za tobom, to je...
...reklo bih istina, ali znam da je utopija
nije to bilo lako za tebe
rekla si samo: „NE!”,
i leđa mi okrenula...

I...
prvi put sam osetio NJENU pravu suzu
i prvi put sam video drhtaj ruke NJENE
i prvi put sam razumeo NJEN smeh
i prvi put sam shvatio da ONA nije za mene...

I ZAŠTO DA TI NAPIŠEM PESMU?

РОЂЕНДАНСКО ПИСМО

Где је мени неко, што ли ми не пише?
Можда овог часа мени писмо шаље,
да ли зна тај неко, да због њега дишем,
дал' га судба носи од мене све даље?

Зато му и спремам, ево писмо ново,
кад би уздах душе, бар могао чути,
ваљда ће ми послати макар једно слово,
а не да данима о жељама ћути.

А можда тај неко не помишља на ме,
нити ишта сања он о мени више,
ил' га неке очи из даљине маме
и о нама лако сва сећања брише.

Ја му ипак пишем све те нежне речи,
да ми тако лакше пролазе минути,
ко ће ову чежњу у мени да спречи?
Моја душа и сад старе жеље слуги.

Шта ћу кад не уживам у сребру и благу,
а за тајну моју већ одавно зна,
његове речи биле би ми драгуљ,
па бих ове ноћи тек имала сна.

Где је тај неко – данима се питам,
а на срцу, дуго, носим тешко бреме,
овим писмом њему, рођендан честитам.
Чезнем, док улудо пролази ми време.

STRELAC

Zakovao si me za drvo šutnje
u tvom izmišljenom vrtu.
Svaki dan odapinješ
novu strelu
sa perom ptice
na izdisaju.
Vežbaš svoju ruku
da nikada ne zadrhti.
Vežbaš svoje oko
da nikada ne zasuzi.

Strelama zasipaš moje reči
kao jato divljih gusaka
koje te nadleću.
Sa brega gordosti
ih motriš,
uhom vuka osluškuješ
njihov pad
Na pustoj stazi utehe
nalaziš
prostreljeno telo ptice.
Zavlačiš ruke
u njeno toplo perje
da ih zagreješ.

ŽELJA

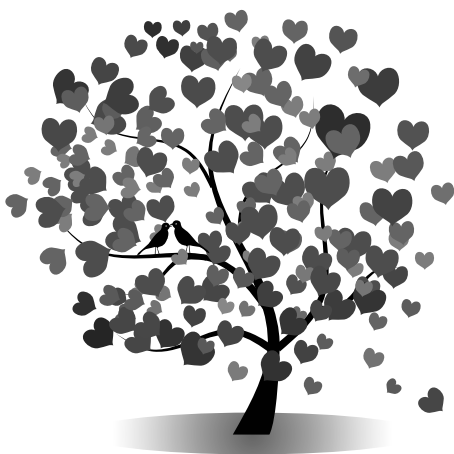
ON –
kao drvo,
kao jablan,
il' kao hrast.
Za zemlju korenom vezan,
razgranat,
moćan.

Iz klice izrastao
slučajno,
iz semena snažnog,
plodonosnog –
nebo da dodirne.
U očima njegovim
plavo caruje.

Duša mu prostrana...
A – sâm.

Tako bih rado
granama svojim
njegove da zagrlim!
Da cela ja,
od glave do pete,
sasvim ozelenim,

i da procvetam,
mirisom divlje trešnje
da ga umijem...
Naše dve samoće,
pred oltarom ljubavi,
za svagda
– da utulim!



NEŠTO TREĆE

Šire mi se zjenice dok spavaš
sretno sanjaš i skoro ne dišeš.
Gutam samoglasnike
brinem da se ne razbolim od samoga sebe
vrškom jezika na nepcu zadržavam ruski roman
planova
i želim vjerovati u vrijeme.
Najednom voda poprima okus tjeskobe
bez logičnog objašnjenja za ljude,
ali ne i za tebe i mene.
Zidovi sagrađeni da me obrane od svijeta sada me
guše
naivno se preračunavam naglas
da bih ti priznao o svojoj slabosti,
ali me pobijedi strah od dubine
ili nešto sasvim treće.

I tonem,
dok šutke gledam kako spavaš
sretno sanjaš i skoro ne dišeš.

У ВИНУ ЈЕ ИСТИНА

In vino Veritas.

У вину је истина.

А истина је, да не би требало
да пијем вина.

Јер вино ставља на тас
разум и сањања,
кратковидост и двогледе,
окренута леђа и погледе.
Погледе магичне, моћне,
полетне и раздрагане,
као Сунце, као звезде, принцезе ноћне,
као мирисне јабуке гране.

Кроз вином замагљене двогледе,
сваки сам крај недогледа ипак догледала.
Кроз вином зацакљене погледе,
тај сам разум са таса, неразумно, изнова издала.

Уз вино,
берем јабуке са гране коју сам одсекла.
Читам нежност са усана окренутих леђа,
које сам давно угризла, ујела.
Пратим линије и путеве
о које сам се спотакла.

Али, авај,
кроз вино, све ми некако мило и фино.
Смешим се... гуцнем... намигнем.
Јер *Veritas est in vino...*

OBOJILA SI MOJ SVIJET

Obojila
si
moj svijet
i
kako
ne razumiješ
nekad
kad ti se činim
neaktivan
i umoran
da
ja
ustvari
uživam
u
tebi
kad sviraš klavir
kad praviš jelo
plačem od sreće
koliko mi daješ
ti
nisi svjesna,
budalo,
da
držiš moje srce u ruci
i
pumpaš ga!

KRIVULJA SREĆE

Izgubio si svaki pojam o ribi i udici,
o uštirkanim snjegovima bez premca
i o sitnim nježnostima
što nastaju među prstima,
a nestaju u uzdasima.

Naslonio si leđa na zid od papira
koji priliježe poput lake žene,
zaboravljajući da čekam,
da čekam i dalje,
i da još uvijek čekam.

Ostavio si me da slušam tvoju radost bremenito,
ne pitajući se što donosi pogled na preparirane
školjke,
ne osvrćući se na zgaženo cvijeće,
ne gubeći vrijeme, lagodno se protežući.

Zatvorio si me u zdrobljeni san,
udaljenu i nepreglednu,
da druge ne čujem i ne vidim,
da gubim i onda
kad progutam sve zalogaje uzaluda.

Svemu je kriva tvoja krivulja sreće.

Братислав Петровић

СУЖАЊ ТВОГА СРЦА

Жено...
Звездо мојих ноћи,
јаво мојих снова,
ризнице мојих тајни,
немиру мог спокоја,
Ти... Тајно...
Бурма је понекад
омча целата,
гиљотина љубави...
Говори ти сужањ
Не тамнице,
већ твога срца!

ZABORAVLJENA ŽENA

S njom sam noćas slavio život,
molio se da mi uraste u dušu.

Ustaje purpurna zora,
ćutim joj lepet pospanih udova.

A ja još išćem plodove
u naborima pustinje.

I ne mogu se sjetiti imena
žene što kraj mene spava.

ДВОСТРУКА ГРЕШКА

Спој наших душа и тела били су ваздух,
живот наш који удишемо.
Спој наших прстију као јинг и јанг,
као бесконачна срећа коју имасмо.
Али нешто се у мени преломило,
тренутак је био кобан...
Ти стојиш у некој другој срећи,
у ишчекивању неку туђу душу да пробаш.
Била сам дете,
а ти само пројектована стварност,
жеља да срећа има твоје лице,
али с' временом твој поглед постаде леден и зао,
као Кај што своје срце леденој краљици је дао.
Моју појаву нико не примети, дадох се у бег
и не слутећи догађаја след.
Гушила сам се од бола,
слабост не хтедох признати јавно...
Слика пред очима, тај занос,
то ужас за мене је био...
Ноге више не прате тело и брже од мисли иду,
улазим у зграду...

Не вреди, саплићем се, устајем,
спратови ми дуги, тражим кључ...
Тешким звуком метала у брави,
режем своја сећања,
мисли ми постају ружне,
не помишљам да је то пролазна фаза,
сада знам, то је лудило, то је екстаза.
Времена је било мало,
нажврљах нешто на парче папира
и лаганим кораком уђох у собу.
Соба пространа и светла, помислих – рај,
па отворих прозор да осетим сунчев сјај,
ал' само хладан ветар удара ми у лице,
знала сам – то је крај...
И бацих се због кривице.

STELJA

Preplet izgubljenih svetova
o klinove vrhova snežnih
da se ptica ukačila ne bi,
raskomada u ruglo lepotama,
i kako da ne, čovek,
čistim srcem da oko sunca vidi,
i da ne može plemić
reci potok prineti,
dragu svoju mostom vremena preneti,
kad svi oko njega sumnjaju
da jorgovan i zimi cveta,
još jednom vaskrsle duše
u prahu od pepela
odlete i vinu se
krilima planinskog sokola
iz dubine plavetnila oka svog,
koja živi i traje u večnosti.

ПЕСМА

Песмо моја, дару неба, грозница ми мисли мори.
Ноћас живот маштом траје, сјај лепоте жељом вреба,
душом зебе, телом гори, лебди тамом, не престаје.
Трептајима немир ваља, истим стихом пој понавља.
Песмо моја, дару неба, ноћас живот маштом траје.

Вером наде реч ми клечи, непокој ме чежњом кида.
Ћутим љубав док одише, кроз дамаре слова јечи,
стрепа болом, страшћу вида, молитвама звездâ дише.
Ма колико да се трудим, док за строфом нежном жудим,
вером наде реч ми клечи, ћутим љубав док одише.

Песмо моја, зову срца, послаћу те крилом птице,
зором сунца, са три речи, стихом којим биће куца
запевај јој, сном живота, топлим појем који лечи.

Певом нежне ластавице, да рашири дах лепота.
Надом која стварност сања, док се вечном небу молим,
нека јёком стих одзвања: *Ја је волим, ја је волим.*

СУСПРЕТ СА ДРАГИМ

Са престола крчаг вина
витез мени Вили нуди,
да га жедног њиме појим,
тек зачету децу дојим.

Из воде се узнех моћна,
обави ме лоза родна.
Од Витеза све до мене
процветала башта плодна.

Дижем чашу пуну сласти
топлу као Сунце жарко
пут небеса, пут доброте
чедно чисту од лепоте.

Благосиља Господ радост
и нектаром спаја чаше,
од семена и капљица,
од песама са мог лица.

Изникоше нове лозе
и чокоти и гроздови.
Потекоше капи вина
кô слапови, кô потоци.

ЗНАШ ЛИ ШТА ЈЕ ЉУБАВ

Знаш ли шта је љубав?
Љубав је када некога волиш
свим бићем својим.
Љубав је када
са тобом звезде бројим.

Љубав је мост који
два човека спаја,
љубав је волети
некога до бескраја.

Љубав је мисао
која ти се мота по глави
па те мучи, прогања,
дави...

Кажу,
у рату и љубави
дозвољено је све.
Љубав је кад се
пронађу душе сродне две.

Ако љубав
само реч је,
онда ја за тебе
имам две: „ВОЛИМ ТЕ!”

НЕ ДОЛАЗИ У СНОВЕ

Ветар развигор
мрси процвале гране
жалосне врбе.

Пролећне зоре буде
заборављене снове.

Израња сета,
по ожиљцима гази-
крвари душа.

Вапаје за видаром
спутавам у недрима.

Росом умивам
разбуктала сећања –
гасим немире.

Не долази у снове,
јутра боле без тебе.

ПРОНАШАО САМ ЗБИРКУ СТАРУ

Прошлого века овде су стасале
девојчице што су у зеницама
љубав огромну скривале
и муње за хиљаде година светле.
Ритуално су падале звезде
и грешне се мисли уздизале,
док су у споменарима средњошколским
остали само листови сасушени.

Љубави прогнане,
Моравом расељене плове.
А ти си од заорава,
све крила и бележила.
Као лист потопљен у морском пламену,
посматрао сам одломак дечаковог свитка:
небеску дугу без кише
боје црне, сиве и беле у сумрак
у који су се успомене свеле,
осим листа пурпурног.

Пронашао сам збирку стару,
а перо имао нисам,
пред звездама да песму наслутим.

Усамљен у близини далекој
што на сопствено сечиво пада
и крвљу сопственог срца пише:
све казне винуте у недохват
у светлост сопствену падају
сломљене попут кипариса што
наш су ореол дотакли.

EPINIKIJ MOJOJ DRAGOJ

Žena koju volim
(ne)obično zabija klinove u maglu
i tko zna
što sve ona zna.

SEĆANJE

U šumarku iznad hučne reke
godine neke baš daleke
skriveni u mirisnoj travi
volesmo se kao ljubavnici právi.

Šumorila tiho breza bela
pored naših nagih tela,
povetarac milovao nam lice
iznad nas kružile su ptice.

U osvit rane rujne zore
budile se kosmajske gore.
Za vreme nismo ni znali,
naši satovi svi su stali.

Sunčev zrak već gasi rosu
nežni prsti miluju mi kòsu.
zaboravili smo njive rodne,
u poljupcima stiže i podne.

Nanizale se otad godine mnoge,
u staračkom hodu zabojele noge.
Sanjam je sa štapom u ruci,
a ona sama u dalekoj luci.

NAGOST

Pod drvetom ležim gola
kô nar prepukla na pola.
Puštajući miris tela,
ispod Sunca, izvan sebe.
Sva zbog tebe
kô podnevna zvezda vrela,
i višnjevih golih grudi ukočenih pupoljakâ
pod prstima toplog vetra.

Odasvuda posegnulim milovanju
primorane pod oblakom sred planine
da te snevam podatnošću ućutkana
i pogađam dal' me gledaš uzdrmanu
iz prikrajka il' visine
baroknoga lika svoga uvojcima heruvimskim
ukrašenim, umiljatim, kô smejanje iz daljine...
Želeći da sidro svoje u dubinu moga meda
spustiš vrelo,
zatečene pod drvetom pune strasti,
gde umirem sladostrasno napregnuta,
onim delom svoga tela što me trese
grozničavo u dubini.

Dok pod Suncem i drvetom
ležim gola, polusnena,
cela mirna, al' naizgled –
iznutra sva ispunjena tvojom željom
i prohtevu tvoga mača izložena,
usred sebe, kô ni sa kim
sve do sada
bestidna i omamljena,
tebe željna, tebe gladna...

ТОТАЛНИ СУСРЕТ

Срели смо се смртоносни,
судбоносно, међусобно привучени.
Срели смо се као деца
заточењем задивљени,
срели смо се у судару
чулног трансa наших душâ.

И све друго потрло се
тим ударом ураганским.
Да суштина свег' што беше
истопи се и праметну,
кô нијанса од сутона
у ноћ вечно изузетну.

Сусрет наш је посто збиља виших сила,
непознате друге збиље.
Планетарно испланиран,
громтемељно утаначен,
свом промисли више силе.

Срели смо се као деца
у чедности озарења,
пружајући једно другом сва спасења
од свих вечних кобних смрти.
И у снази тог судара
искуписмо душом једном, неких других
и незнатих поразе и искушења.

ZARNA LJUBAV S IRISIMA PERUNIKA

Ne znam gde je,
ne znam ko je,
i kad mislim
il' pomislim – možda to je,
slika njena podrhtava,
ili titra,
nad Olimpom mirisima ambrozije loze zove,
il' izdiše kao zorom sna svih tajni
nekazana panorama,
ili kao fantom brod na pučini
meni znanog okeana
čas izranja, a čas tone...
Zarna ljubav možda Sfinga,
zlatom sunca zalazećeg,
nekad dečje nadahnuto nasmejana,
zlatom sunca zalazećeg pred sâm suton noćna plima
u suzi iz okeana sve pogleda smelog oka
i trenutak jedan samo
već vučice premetnuti bol i vrisak
očnjacima u naponu nepoznatog nekog zvera
nesvanulih nekih misli, ili odraz osećanja,
otkrovenja
koji cepa pri rađanju njihov gnevom brušen stisak,
čiji uzrok naslućuje samo ona zarna ljubav
višestruko i dubinski opkoljena

dubinama sveg' svog mnogolika zarna ljubav.
Emocijom, pogledima, irisima pomračenja Perunika
gospodstvenih kojim prati,
obuzima i privlači, omamljuje, obrlaće, svepojavno
meni bliska, ostalima nepojamna,
gneva jakog odapetim iz zla stanja volje svoje
užareno užizene u plen gađa
i ubija ogorčenjem očajanja, kopljem sopstva,
ne hoteci začuđena u odstrelu biće svoje, biće moje,
svako biće koje voli, i ostala što nju vole...
Velovima sve zle kobi svojim bićem obasjana,
dok u očaje i beznađa nepoznata
ne potone, ne prespava, ne prenoći,
ne odahne, ne, ne odmori,
ne bil' jutrom opet nova, i iznova nova stara,
kô Jerina u nemilost
sa svitanjem novog dana igru znano nepoznatu
pokušala da dozove iz početka s više jáda u toj strasti.
Zarna ljubav po lepoti i po duhu opojna i nepoznata,
dušu moju i ostale duše mnoge
spasonosnim zavojima iz srca svog takvog zlata
u nevolji i u sreći podjednako obmotava,
spasavši ih dragocene
dragocena dok u paklu svom spava.
Ne znam gde je, ne znam ko je
da li plače il' se smeje, ali zarna ljubav to je,
mnogolika, čudesna i sudbonosna,
ko s Olimpa ćerka Zeusa i kćer Here.

GLJIVE SU TO VIDJELE

Gljive su to vidjele
i sjenica od južine,
cvrkutava i nemirna
poput mora uzbibana.

Sa krošanja je sipio
blagoslov lišća.

Zlatne nîti nakošene
kroz grane se provukle,
razmakle šumske sjene,
briznule u tvoje zjene
i požar razbuktale.

Gasio sam ga usnama
vlažnim od šume i jeseni,
gasio sam ga dugo,
sretan, jer neću uspjeti.

БЕЛЕ РУЖЕ

Сањао сам ноћас,
руже, беле рањиве,
сањао сам тебе, душо,
како одлазиш заувек.

Гледао сам ка небу,
док киша је падала,
у траговима осмеха,
моје срце стало је.

Метак у тишини,
још се чује, љубави,
ноћима сам плакао,
уз сузе да се искупим.

Сећам се раније,
имали смо све,
шта ми је требало, Боже,
да изгубим је!

Из крвавих усана,
нестале су речи,
њене топле додире,
убили су меци.

Нестаћу и ја,
у крицима ноћи,
изједа ме грех,
овако нећу моћи.

Извини за све,
рећи ћу ти тамо, срце,
узећемо нови живот,
за нас су само срећне сузе.

На једном месту,
где су руже, беле рањиве,
срели смо се први пут,
ту остаћемо заувек.

СОНЕТ СЛОМЉЕНОГ СРЦА

„Чезнем да ти кажем најдубље речи“,
цео сонет сломљеног срца,
не желим више бити тужни клоун без ума,
чезнем да ти кажем да наше пријатељство
само је моја добра глума.
Од чекања оронула је душа моја, самоћом јеца,
дотакла је дно твојих зеница.
Свака реч твоја откида делић мог срца,
гасећи разбукталу страст пољупца.
Слажем дане кô драгуље без сјаја
до првог сусрета, до глувог ћошка сећања,
када падало је кестење зрело,
а све је јесењим жаром горело...
Вилинске магле дозивају свитања пуна смеха,
осећам врело суза, плави ме лава туге,
навире бујица греха,
звук даира у грудима ми бије,
ово што осећам другарство сигурно није...
„Чезнем да ти кажем најдубље речи“,
цео сонет сломљеног срца...

ТИШИНА

Хладне кише
добују у окно прозорско све више,
говорио си све тише и тише...
Прва ти реч најтиша беше.
Тишином речи очи ме твоје освојише
и топла, кô свила мекана душа,
тишину погледâ небо широко слуша,
два шапатâ на рубу снова,
два шуштања, јесења нова.

Речи истопише пахуље снега што најавише
зиму,
нечујно кроз шапат освојише јесењу риму,
шарасмо имена наша на прозорском окну,
док мирисао си моју локну,
а зима и мраз размахнуше крила
шапатам је реч љубав снила...
Тихо миловање и гугутање свемир слуша
и сједињења нам душâ.
Док лишће је шуштало на све стране,
зимску ноћ стрпљиво чекамо уз тихи шапат
гитаре.

Прва реч је била тиха...
Стала ми у два три стиха...

ОСЕЋАМ...

Док шапућу ми заљубљене речи,
за собом остављам мемлу живота.
Неухватљива и равнодушна држим те чврсто,
успут распаљујем страст бића мога,
нежно, таман да растанак заболи
и испуни ћутање опраштања.
Пркосим и инатим се ожиљцима неизречених речи...
Из похабане лобање
вире опаране нити бесциљног живота.
Лудирање мрачног ума сред искасапљеног мозга...
Неми прасак излизаних ћонова
кроз први прамен јутарње магле
обруши стене камених облака рањене душе.
Малоумље цепа светлост срца,
мутира капљица воштаног неба,
храмље ошамућена душа у можданог тамници,
распламсава жудњу незасита ума,
издепилирана љубав скакуће
ка нижеразредном пољупцу...

ŽENA U CRVENOM

Nahrani siročiće moje slobode.
Blagosiljaj sve ono što istina nije.
Nema sunca bez vode.
Sahranili smo sablasne tišine.

Okreni se!
Žena u crvenom posvuda te traži...
Objasni joj da je ovo mesto zauzeto
i da voz već odavno kasni.
Čija je ovo kòsa?
Zar nismo krenuli na sever?!
Najlepše pišu senke i samoća
i moja noga bosa
zna da je hladno bez nadanja...

Oslušni odjek tišine,
nema vode koju niko ne pije.
Stanite, ovde bih da siđem!



I ja ću opet
živjeti u bajci.
Kad sve opet
vidim u tebi.
Opet će me
nasmijati kiša
i proći trnci
pa mislim u sebi...

Ja ću se opet
smijati s tobom.
I znat' ću da
sve ima smisla.
Pa ću letjeti rado
i vraćat' se natrag.
To će biti
neka naša igra.

Ti ćeš isto znati
da sam to ja.
Govorit' ćeš
da se nitko čuo nije.
Otvorit' ćeš dušu
pa nećeš vjerovat'
kada se to
desilo prije.

Mi ćemo znati
što je to sreća –
da budemo skupa
jednog dana.
Zato te ja
strpljivo čekam
i našoj ljubavi
pjevam sama...



OČIJU TVOJIH DA NIJE

Plave oči boje neba –
ništa mi više ne treba.
U zenici se tvojoj ogledam,
čim u tvoje oči pogledam.
Taj pogled u meni budi treptaj,
samo tvoje oko ima takav sjaj.

Očiju tvojih da nije,
ne bih znala gde se sunce krije.
Očiju tvojih da nema,
znala bih da mi se oluja sprema.
Da tebe nema, vreme bi stalo,
jer te voli moje srce malo.

МОЈА ТАЈНА

Нека тајна мене тишти,
већ дуже време је чувам.
У глави ми само пишти,
не могу да је одувам.

Из главе не може да ми изађе,
само на њега мислим.
Волела бих да све то прође,
и да више на њега не помислим.

Јер без њега не могу да живим,
у грудима ме нешто гуши,
и свима се онима дивим,
којима нико није у души.

ОЧИЈУ ТВОЈИХ ДА НИЈЕ

Очију твојих да није,
ја за живот не бих знао,
изгледало би ми као
да сам у дубоку,
мрачну рупу пао...

Очију твојих да није,
свет би тмуран и сив био,
за тебе све што имам,
ја бих дао.

Очију твојих да није,
мојој тузи краја
не би било.
А ти си тако близу,
и због тога ми је мило.

УМОРАН САМ, ПТИЦО

Уморан сам, птицо,
не слутиш колико
синоћ сам те хтео.

Да си поред мене,
да осетим додир
твој драги и врео
и да спустим главу
ја у твоје крило.
Али тебе није било.
На то се навикох.
Само су по зиду
играле се сјене
сенке безимене.

Слушао сам нечије
коракe у мраку
тамо-амо иду
под прозором мојим
и мирис ме влажне земље
у хладноме зраку
подсети шта чиним
са животом својим.

Уморан сам, птицо,
а не могу спити,
чак и када сањам

савест ме прогања
не да̂ допловити
теби до мене.

Само јутра сањам
и црна орања̂
и вране са грања
да ме гледају
проћи не дају теби до мене.
И у трави како играју се мрави
и ничу цветови новог пролећа.
Даљина се плави.
Шта ћу тамо ја?
Зашто ова слика без твојега лика
на те подсећа?
Шта ли радиш сада?
Под чију кошуљу руке ли си скрила?
Да ли мирно спаваш
ил' се завараваш да никад кô сада
срећна ниси била?
Или ти се очи нечем надају?
Кажу код вас сада, у сред априла
снегови падају...
Сви цветови рани ће да страдају.

Уморан сам, птицо,
успава ме киша што одавно пада.
Молим се за тебе ма где била сада.
Погледом си једним сломила ми крила.
Не смем ни да слутим
како лепо би нам било
да си моја била...

НЕВИДЉИВА

Нисам разлог за осмех чаробан,
ни скривени грех,
не бродим под твоје чаршаве.
Тврдоглава жеља не помаже,
срцу сам твој невидљива.

Немам успомене да их затурим.
Не могу да се сетим да те заборавим.
Ослушкујем себе.
Запушим уши, али одјекује
тишина од које кости до сржи боле.

Оборене главе, цвилим себи у браду,
само да не капне дрхтава,
скривена и посрамљена
кап од које ћу да покиснем
до испод коже.

Ваздух сече звецкање кандила.
Мачују се осећања у грудима,
последња нада сломљена је под капутом.
Отичем из себе као отопљен снег низ олук,
скупљам снагу да љубав пустим низ воду.

ДОК РОМИЊА МЕСЕЧИНА

Заспаћу ти на длану.
Сатканим од меда,
покушаћу на рамену,
да ти расплетем снове.

Пре првог пролећног немира,
док ромиња месечина,
ритмом једне обичне недеље.

Тишина благошћу капка.
Успављује
модра купинаста ноћ.

Спавачи уморни заспали
ту негде поред реке,
по први пут не пратећи ток воде.

И сваки пут
кад будеш комадић
себе дала
са осмехом, заспаћу.

Кад срце престане да бунца,
читав век ће бити мој.

BEZ NASLOVA

Pamtim te iz prošlih životâ,
to ću ti reći sada.
Pokušaj da me se setiš
i upamtiš za buduće živote koji slede.
Ovde smo na pola puta,
u sećanju trenutka koji dišemo.

Pamtim te,
i tamo gde se zaborav rađa.
U novom abortusu jednog života,
drugi je začet sa sećanjem na nas.
Začeti iz prošlosti sa sećanjem na sadašnjost,
u novoj budućnosti
za trenutke koje ćemo disati.

Udahni me bez straha,
ja te već dišem...
Trenutak u vremenu
bezvremenskog pamćenja i sećanja na nas,
želim da živim i preživim zaborav budućnosti...
Zauvek i bez iluzije o kraju,
jer kraj je strah,
a strahom smo samo zaraženi
u međuvremenu koje su nam ukrali,
samo da se ne bi setili...

Ljubav se ne zaboravlja,
ona se kroz živote samo traži
i nadjačava sve iluzije i smrti
koje su ljudi izmislili da bi nas kontrolisali...
Živela sam te, živim te i živeću te...
Seti se, upamti me i živi me.

ДАР

Пролећа дах се гнезди у крошњи,
свуд нежна је рӯмен и белина.
Промиче пољем прва светлина
и везак кошуља ред у прошњи.

У оку жеља и радовање.
Дрхтај лептира белих у кòси.
Мирише дарак у капље роси
и слути на слатко миловање.

Бићу ти зора, са мног заруди!
И сан кад усниш, краљевство, Еден...
Бићу ти лука, ка њој запливи...

Буди ми драга. Уздарје буди!
Темељ мог града, војскама бедем.
Јабуко златна, мојом се зови.

ОСМЕХ

„Имаш леп осмех... лепо ти стоји” ...
Осмех! Умало руком не пипнух лице,
згранут, сред потпуне неверице.
Зар мој осмех још увек постоји?

Пренут тиме, тек тада угледах жену –
до тад у њу гледах као у зид.
Из изгнанства се враћаше слух и вид,
повратих чак и свест изгубљену.

Збораше о поезији, рачунавши ваљда
да ме то занима, да ми је занат.
А ја, придошли поглед качих о њен врат
кô ђердан од жеља, чежњи и надâ.

И тачно нестајаше оне лепљиве сете
која се поодавно завукла у груд’.
За неверицу, слушах чак и свој труд,
како се упињаше да јој осмех исплете.

И то успешно; јер слатко се смешила.
Слушавши њен смех, надолазише моје „ја”,
дизаше се непоколебљиво са дна,
умивавши се у њеним очима, очима вилâ.

Тек кад је зора почела улицу да боји,
растајасмо се, некако... своји већ
кроз онај исти осмех, морадох рећ’:
„Лепе су ти усне и ... пољубац ти добро стоји”.

KADA BI ME PITALI

Kada bi me pitali,
čije bi usne ja sada da ljubim,
zbog koga sam to jaka
čak i kada gubim,
ja bih svima rekla:
„Njegove, zbog njega,
samo njega i nikoga više.

Kada bi me pitali,
koga bih zvala sada.
Rekla bih im: „Njega, samo njega“ –
dok ruka drhti, i stihove mu ove piše.

Kada bi me pitali,
gde mi to srce često odluta,
u čijem džepu, čijeg kaputa.
U čijim odajama ono spava,
pa ne sluša razum, ta luda glava.

Kada bi me pitali, koga bih sada da grlim,
zbog koga mi ne bi smetale ni ove kiše.
Ja rekla bih svakom od njih da zna:
„Samo njega, zbog njega i nikoga više“.

Kada bi me pitali, koga bih noćima da sanjam,
koga da branim, od munja saklanjam.
Ja izgovorila bih tada,
samo njega, njega
samo i nijednog više.

Kada bi me pitali, koga to toliko volim,
ko je taj čovek što mi dušu uze,
srce za njim što pati.
Ja ćutala bih tada, jer bih znala –
da samo onaj ko stvarno voli, iskreno pati,
on će i tišinu ovu umeti da shvati.

RUŽA

Gledala ga je s druge strane,
usred plamenova.
Sama.
Gutala je svaku iskru,
lizala krv sa usana.
Utapala je vatru koju je sama zapalila
i crvenilo je gorjelo,
topilo se u njezinim grudima,
klizilo niz crno tijelo.
Spaljenim dlanovima obrisala je
posljednje užarene suze.

Pognula je krhku glavu,
klonula na crveni ugljen.
Zelene oči sklopile su se,
posljednji put.
I žar ih je proždrijeo.

Proći će pored nje,
ugledat' će je.
Omamljen ljepotom,
voljet' će je.
Njezin trenutak vječnosti.
Podignut' će je iz pepela,
milovati bijelim prstima.
...
I darovati drugoj.

РАЂАЊЕ ЉУБАВИ (ТРЕНУТАК)

Тренутак у коме
Сан пронађеш
Другачији, снажнији
И неверицом га
Опкорачиш.

Тренутак у коме
Истину додирујеш
Новорођеном
Снагом.

Рађање љубави
и остварење
поменутог,
другачијег
Новог сна
који је настао.

Заслугом искре,
искрених очију,
што су рођене
заједно са твојом
надом.

Тренутак кад твоје срце
тугу заборавља,
јер снажније
него раније
верује у оно
што ће доћи.

Закорачиш
у тај тренутак
и потонули снови
нису више
важни.

Нова нада
плеше
пред
твојим
очима.

ZEMNE VATRE

Svu noć je ptica gubila dah
kroz usta zatočenika,
a on, vreo, tražio spas
u okviru njenog lika.

Njen cvrkut je opijao,
šapat za vazduhom vapiro,
roj mrava svu noć slapio
niz bedra prema sapi.

Dole su gorele saharske vatre,
vulkanske lave iz dubine.
Onaj majušni, blaženi, sveti...
gasio i širio površine.

Sjaj života u noći –
zvezda vodilja ka istoku,
splet buktinjâ u nemoći –
vaskrs duša u zenitu.

ВЕРУЈ У ЉУБАВ

И кад облак Сунце скрије,
кад данима тужно киша лије,
кад ветар оштро у лице ти бије –
Веруј у љубав!

Кад мраз удари са свих страна,
а душа дрхти од хладноће сама,
кад пола дана поједе тама –
Веруј у љубав!

Кад мислиш да излаза нема,
кад зуриш у празно кô бена,
кад за све је превелика цена –
Веруј у љубав!

Када те лоша срећа снађе,
кад све тоне у незнађе,
кад потону и последње лађе –
Веруј у љубав!

И када не верујеш ни у шта више,
кад рука само тужне риме пише,
кад тело све теже може да дише –
Веруј у љубав!

ВЕРУЈЕМ У ЉУБАВ

На калдрми Карабурме старе,
одакле се поглед ка Дунаву пружа,
нема више мириса црвених ружа,
отишао је вољени, другој љубав пружа.

А били смо најлепши пар у крају,
заљубљена срца два – тако су нас звали,
што крај ружа црвених увек се састају,
у вечну се љубав своју заклињали.

Ал` је ружа црвена почела да вене,
од прелепих латица остало је трње,
па су срца два сад постала стене,
а љубавно гнездо сад је само жбуње.

На калдрми Карабурме старе,
још увек је поглед ка Дунаву убав,
из жбуња поново проклијала ружа,
нова љубав мени сада руку пружа
и поново верујем ја у праву љубав.

ЗАЉУБЉЕНА

Препознајем твој глас међу много гласова.
Могла бих сатима само тебе да гледам.
У свом сам размишљању пуном снова.
Сањалица сам, проблемима се не дам.

Не знам да ли сам сада заљубљена,
али ћу се заљубити за који дан.
Већ сам због тебе потпуно изгубљена.
Не разликујем шта је јава, а шта сан.

Замишљам твоје црне очи и смех ти чујем.
Тражим те погледом замишљеним, сненим.
Па се мало смејем, веселим, радујем...
А онда видим маму и – поцрвеним.

Зар је могуће? Нисам у школи!
Ово је моја соба, моја кућа...
Сад знам, већ сам почела да те волим,
јер мама ми понавља да сам немогућа.

А онда се у мислима збрка појави,
ниси ти једини дечак у мојој глави.

MOJ SI

Skidah taloge
izmaštanih razgovorâ
polako, temeljito,
u susret proljeću.

Tiho ti suzama vlažim
trepavicu po trepavicu,
šaljem značajno hvala –
za svaku grimasu
koja te ikada zgrčila.

Naginješ se jezovito,
redom pritišćeš
ostatke ljubavi,
komadiće izgrižene.
Sve si manji.

Moj si.

НЕМАШ ПОЈМА КОЛИКО ТЕ ВОЛИМ

Небројено пута сам ти љубав изговорила
Емоцијама својим ти је излила
Мислима увек уз тебе присутна била,
А целу себе ти срцем поклонила
Шапутањима нежним романтику низала.

Пољупцима врелим на сваки твој делић стизала
Осмехом ти осмех узимала
Једноставно и искрено ти себе дала
Мојом љубављу ти песме писала,
А сваким стихом крај тебе дисала.

Корацима невидљивим у стопу те пратила
Одвојеност боловала, али схватила
Лудоријама ти забаву правила
И увек ти се поруком јавила.
Кројила срећу и с тобом је бројала
Огромним задовољством за тебе постојала

Тобом се будила и у снове одлазила
Ерупцију страсти у себи носила.

Ведрину ти у сваком трену давала
Освајала те спонтано и уживала
Лепотом чистих осећања бескрајно те волела
И не знам да ли сам то да ти покажем успела
Мислим да немаш појма колико сам искрено
уз тебе трајала!

EH, DA SAM PJESNIK

Eh, da sam pjesnik
kao Jesenjin,
poklonila bih ti riječi.
Stihove bih najljepšom mašnom vezala,
slova bih u crveno bojila,
u, tebi najdražu, boju ih utopila.
Eh, da sam pjesnik
poput Šantića,
pa da te riječima kupujem.
Kao Desanka
da ti gradim zidine pjesmama,
da te u visoke kule zatočim
da si samo moj,
moj i ničiji.

CRNA HALJINA

A moja crna haljina i dalje u sebi
samo tebe ima.

I ništa, ništa ne može iščupati iz nje
miris one noći.
Miris strasti, prepuštanja, zatvorenog oka
i plitkog disanja.
Izmaknuvši se, srela sam pun žudnje pogled tvoj;
poljupcem ti pokazala da isto želim ja.

Pošla sam stopama bezbrižnosti, a ruka ti
uz moju butinu.
Znao si da pronađeš prilike za smeh negde
iza uha moga.
Tada, okružena lavandom i medom – tobom –
zadivljeno sam zarila nos u tvoju kosu.

Misli mi zбриše tad osećaj mojih prstiju
na tvome obrazu,
koji ti se potom pod majicu zavuku,
kliznu niz leđa polako,
nežno, bojažljivo.
Možeš li me prekoriti?
Pa, ne gorim pod dodirom muškarca svaki dan.

A moja crna haljina i dalje u sebi
samo tebe ima.

Možda je to razlog zašto se jako obgrlim,
kad je vidim u ormaru i prinesem licu:
da deliće duše, što ih plač mrvli, zadržim.
Mora da je taj miris sećanja razlog zašto
zastanem kada u vazduhu tebe osetim.
Suza se sa setom združi, jer nas više nema.

Nek' ide dođavola taj divni miris tebe!
Pa neka se vrati.

Mada je uzrok bola,
jedini je otisak, one, naše noći.

A ON ME NEĆE

I kad mi srce zbog njega svakim danom udara sve slabije,
i kad ga u snu dozivam, a on ne želi da me pogleda ni čuje,
ja opet vjerujem da će me na stazi bezgrešnih jednom naći
i ovom prosjaku ljubavi sa zagrljajem prići,
da s njim još uvijek stignem imati sreće,
a on me neće!

Breme samoće se teže podnosi od ljudske namjere zlobne.
Da li sam stvarno željela da ne osvanem te noći kobne?
Bez njega i ljubavi mi se više i ne diše,
svaka suza je za srce poput monsunske kiše.
Samo njega treba, voli i želi moje čitavo biće,
a on me neće!

Recite mu da već ga volim više nego sve one zajedno,
i da njegova duša samo s mojom bi bila kao jedno.
Recite i da sam stvorena da bi zauvijek njegova bila,
i to da bi prije sotonu grlila, nego ruke oko drugog svila.
Od moje ljubavi za njega na ovom svijetu nema veće,
a on me neće!

У РАЉАМА ЦРВОТОЧНИМ

Неизлечива ћуд жене
будила је у мени
страствено укроћену жеђ
непомирљивих размирица
за отуђеност срца.

Хтедох нежност љубави,
спајајући душу и тело,
ношен временом страсти
у раљама црвоточним
и несрећа мог успеха.

Сан устрептале кризе
доносио је врхунац
усколебале пожуде нимфе
с дна коралних оаза
незаситог женског уздаха.

BLIZU NEBA

Podigni me na ramena,
nosi me na krkačama pišilonca kao dijete,
kako me je malenu nosio tata.

Zaboravimo oboje da sam
otežala
od godina i bóli.

Nemoguće je znam, znam,
pali bismo oboje
i bez toga bismo bili smiješni.

Ali pusti me da
želim da kad tad
opet
budem
blizu nebu.

U svakom slučaju,
držeći te oko vrata.

MI (SVI)

Ja i ti
Ti i ja.
Šetamo vremenom
okupani ponosom,
što tu smo zajedno.
I opet sve je isto
kao nekad...

Ja i ti
Ti i ja.
U ulici bez imena.
Tako jasna,
nama znana
čarolija razigrana.
Igra nakon mnogo dana...

Ja i ti
Ti i ja.
Sve poznato,
a nejasno
otkud znamo,
besmisleno
– jer je jasno
od početka
nekog veka

godina
to nije važno
naše duše iskale su
nešto jako, nešto snažno
namirile svoja htenjâ
ubeđenjâ
opet gladne uzbuđenjâ!

Ja i ti
Ti i ja.
Na putu ka večnosti...

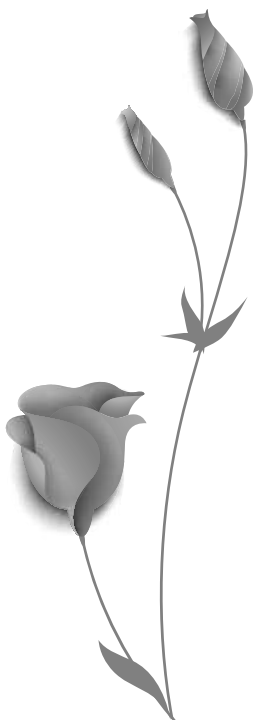


Bože,
da sam jastuk,
gde reka,
njene, sjajne kose,
teče.
Da mirišem,
njen parfem.

Bože,
da sam,
ruž,
što njene, divne usne,
dodiruje,
i da na njima,
provedem večnost.

Bože,
da sam,
ogledalce njeno,
i da nosi me,
u tašni, stalno.
Da mi poljupce,
nesvesno šalje.

Bože,
na stranu ova,
maštanjâ,
snovi i želje.
Eh, samo da sam,
barem minut,
u mislima njenim.



JEDNO, JEDINI, JEDNOM

za M.

Bilo je kišno, vetrovito,
sivo
u Veneciji
te zime,
ili je to bilo u rano
proleće?
Utonulo. Kao mi.
U sebe.
Van sezone.
Nalik na vestibul svetog Marka
u kome se otvaraju odaje u odaji
osvetljene iznutra.
Šetali smo
u lavirintu ulica i kanala,
zgrada
u zgradi,
bez podruma
i bočnih zidova,
vrteli se u krug,
pokušavali
da nađemo –
jedno mesto.
Ništa nije bilo važno.

Tada.
I našli smo ga –
jedini gosti.
Za uvek.
Nikada ga više nisam našla,
jer znali smo da je
jednom –
dosta.

ZEMLJA

(Tragom Miroslava Antića)

Ako ti jave: nadrasla sam,
a nisam ti bila draga,
onda će u tebi
odjednom nešto posiveti.
Pogledaćeš kroz trepavice.
Obnovićeš miris prstiju boje nikotina.

Ti nikada nisi pomislio
kakvo je blago život.

Ako ti jave: nadrasla sam,
evo šta će biti.

Kraj hiljadu šarenih riba
u tvojoj kuhinji gladovaćeš.

Nećeš poželeti u zemlju da se skriješ.
Korov ćeš u bliskima uvek videti
i produžavaćeš vreme
u kome bi da letiš visoko...
Visoko.

Ti ne misliš o tome
šta jesu ruka, koleno
ili glava.

Sutra,
kad iznad čoveka budu
koren breze
il' trava.

Ako ti jave: nadrasla sam,
ne veruj
da to ne umem.
Čovek uvek može potući
sebe –
u tome ima smisla.

U tvoje vreme sam svratila
da porastem još malo.
Da ispunim nepoznatim
krivudav, lepršav trag.
I zato: nećeš razumeti.
Koliko mi je bilo stalo
da ostanem u vremenu
u kome si bio budalast i čudno drag.

Noću,
ako gledaš u nebo,
namigni vremenu kog više nemamo.
Neka to bude tajna.
Uprkos tvojim prstima sivim,
spaziš li kometu
dok sagoreva u letu,
upamti: to ja i posle tebe
srcem volim, i živim.

Jer zvezde lutalice
nisu padalice.
One su tu i s jutra,
ponekad i danju, predveče.
One su čestice mita
u kome je večna Afroditita.

A sudar dva vremena,
kog si u našem stvorio –
ne, to se ne događa
u létu, visoko...
Visoko.

To se samo na zemlji zbiva.
Na štetu, stvarno,
na štetu...
Ti jesi ptica
i ne znaš šta su
krila.
I zašto je visoko...
Visoko.

Nije svaka ptica soko
i nema svaka njegovo
oko.

Pa i on zemlji teži...

ЉУБАВ У ЉУДИМА

Љубав постоји свуда око нас.
Зар не чујете њен нежни глас?
Љубав вас зове – волите се људи.
Љубав све најлепше у нама буди.

Родитеље, сестре, браћу
и све рођаке наше драге,
ако успуните љубављу,
дајете им додатне снаге.

Напуните са пуно љубави
своје куће и своја срца,
јер свако срце кад има љубави
одмах лепше и нежније куца.

ПЕСМА О САН-ПЕСМИ

*Заборадио сам јутрос песму једну ја,
Песму једну у сну што сам сву ноћ слушао:
Да је чујем узалуд сам данас кушао,
Као да је песма била срећа моја сва.
Заборадио сам јутрос песму једну ја.
(Можда спава, Дис)*

Заборавила сам јутрос песму једну ја,
песму коју сам целе ноћи сневала,
памтим једино глас птице која је у сну певала.

Никада се нећу сетити стихова те песме:
познајем једино глас онога који је читао,
седео је за столом поред мене
и сасвим лежерно књигу листао.

*Ја сам сада други човек,
стих је који памтим,
прочитао је опет
Ја сам сада други човек
и нешто је почело у мени да пламти.*

О, како продорно!
О, како дубоко!
О, како песмом тече кроз вене!
Он жели да и ја читам
и отвара страну за мене.

Никада се нећу сетити стихова те песме.
То нису више биле речи,
већ тканина узбуркана као море,
валови раздвојени штеповима
и све тако у редовима

стих је почео ланчано да се наставља
са једном речи у себи,
било је и хиљадито као прво *можда*
и много *можда* у наш однос удевених.

Читам:

Можда

Можда

Можда

Читам и умор ме већ савлада,
ја желим да одустанемо,
а он би и даље да влада.

Наставља да чита и поново
продорно
дубоко
гласно
са паузама
песмом
улази у мене.
Памтим његов глас, док мрак почиње да вене.

Јутро је: заборавила сам песму једну ја,
песму коју сам целе ноћи сневала.
Памтим једино глас птице која је сву ноћ певала.

НАЈВЕЋА ЈЕ ЉУБАВ

Пре но сунце пут свој пређе,
добићу писмо...
Белословно, на папиру црном,
донеће крик северца
мирис равнице и реч твоју
к'о стреле дрхтај.

Окрзнуће ми недра, срце пробости.
Дићи, мед' нама, зид огња и земље
време обиља, у године гладне, обрнуће,
из колевке љубав устргнути и распети,
јер, доконају мрачни над душама снежним...

Време, снове, харачи,
јецај у белокору врбе ткам.
Прашином загрцнута,
памтим путање орла,
ал' нема лета с једним крилом...

Сабирам сећање,
а ти, Ангеле Сусретнице,
позови ме. Одазваћу се.
Док хиљаде стабала шапуће у вран ветар,
моћ на ноћ калемеш
сигуран, као дуга Заветна.

У зору, од мермера и млека,
доносиш ружу, мач и књигу
дланом страх потрех
пред тобом, који ме зароби и ослободи
једначе се порази и победе!
Мој живот је твој. И твој мој.

Сунце, у врт корачи
кроз златозраке и рúмен.
Пламен запаљен – до Висина пут.
Тад шапнућу оном који касни,
ја, која песмом чекам:

– Тако ретко у Свод гледамо,
а на земљи се, само,
сенке привиђају.

NEMA REČI

Ni hiljadu reči ne mogu ti reći.
Hiljadu je vrata i ključeva raznih.
Hiljadu sunaca sja samo tebi u susret.
Hiljadu vetrova bruji pod nebeskom tvrđavom.
Hiljadu kraljeva ropti pred tvojim očima.

Ni hiljadu reči ne mogu ti reći.
Da uzaludno plaćam ceh sunčanih senki,
što ih kò vetar raznosiš svuda.
Odazovi se na ove pokliče
i smestiću nebo u čašu,
vetar pod kožu,
ključeve u brave.
Ni hiljadu reči ne mogu ti reći.

NE

Ne umišljaj si
da su moje pjesme
napisane tebi.
U njima nema gorčine,
niti se žuč prelijeva
preko ruba očaja.
Samo se misli
roje kao leptiri
u pokušaju stvaranja
novog jata,
tražeći utočište
od vjetrova i kiša,
da im ne isperu
boje s krila.

Ne pomišljaj
da tražim načine
kako da upakiram ljubav
i nemoj vjerovati
ni melodičnoj rimi
ni slobodnom stihu
što pjevaju u ritmu srca
promjenjivom iz takta u takt.

Ne misli da te
dozivam kroz stihove.
Oni su samo zastave
koje sam razvila
kao pozdrav slobodi
u kojoj diše moja duša,
neumirljiva i znatiželjna,
duša na tragu zagubljenih
cipelica lutalica,
što strpljivo čekaju
da ih pronađem, ulaštim
i ponovo prošetam u nedogled.

НА ПУЧИНИ

Осећам твоје тело додира гладно
– оно жели кроз ноћ са мном да плови.
У неповрат одлазе моји снови,
јер љубав је умрла у праскозорје хладно.
Не дај да потонем у дубину самотног јутра.
Привиј ме к' себи,
разапни ова саплетена једра.
Где ли ће пристати тај брод сутра?
У свануће нек' задрхте опет ова бела бедра.
И руке у покрету нек' зауставе таласа хук.
Жар у ваздуху и крик два галеба у лѐту.
Око мене мук.

TIHO VEČE

Večeras nosim vreme,
nema je, ima sete,
kao da sve dešavalo se davno.
Crnjanski je postao moj, onda
kada sam je osetio:
*... da je bila nevina i tanka i da
joj je kosa bila topla, ...*

Tiho veče,
umorne želje
čekaju sen na obali snova.
Kad tišina pređe u otužnu pesmu
znam da prazan i bol je.
Spustio sam stih na čekanje,
dok čežnja lebdi tužnoj noći,
možda se tu negde krije
i za koji sat će doći.

I kao na početku,
igraju se strepnja i želja,
nose nadu da tuga nije večna,
da ću opet sresti
onu koja ne laže kao druge,
koja zna da život nije san.

Večeras listam 21 vek,
a Crnjanski je još uvek moj:
Slučajno se setih neveseo,
jer volim,
da sklopim oči i ćutim.”

BLISKA SAM

Bliska sam tvom koraku
koi me podsjeća na pad zvijezda,
tako je nečujan.

Bliska sam tvom osmijehu
koi me podsjeća na dan proljeća,
tako je radostan.

Bliska sam tvom glasu
kojim me podsjećaš da me voliš –
tako je nezamjenjiv.

ЧЕКАМ ТЕ

Чекам те у поноћ са скитницом мисли.
Златне дворце граде ми у јавоснове.
Чекам те са вештим артистом погледа.
Визуелне наде остварују снове.

Чекам те на цветним обалама чежње.
Мислима ти мрсим праменове косе.
Чекам те на песковитој плажи душе,
за вреле додире ледне стопе босе.

Чекам те далеко иза свих чекања,
од њих градим ланац с карикама златним.
Чекам те у кругу ланца од чекања,
успоравам корак стрелицама сатним.

СА ТОБОМ МОГУ СВЕ

Ти, који си урезао
своје име у моје срце...
Ти, који си за кратко време
постао мој сан...
Ти, прелепи дечаче...
О теби пишем сваки дан.

Са тобом и без тебе није исто,
уселио си се у моје срце велико и чисто,
пронашао своје посебно место,
ти си тај о коме мислим често.

Уз тебе време као да не постоји,
са тобом се изгубим у њему,
ти си онај који ме насмеје,
са тобом волим да маштам о свему.

Твој осмех чини да ми све постане савршено,
чаробно, очаравајуће...
Са тобом могу све, ти си тај кога желим,
твоје срце је одговарајуће...

RUKE TVOJE

Šapat, žig i sena!
Ruke tvoje...

Milujući putuju obrisima mojim,
u šapatu nečujnom
ruke tvoje!
Dok sve zvezde s neba svlače,
u svilu se tad pretače,
svaki dodir ruke tvoje, ljubavniče!
Kao šapat!

Što dotaknu zlatom zlate,
kamen, slovo, drvo, strunu,
prolaznosti prkoseći,
trag u meni, u vremenu,
ostavljaju kao žig, ruke tvoje,
stvaraoče, moj pesniče!

Savijene oko mene, kao bršljan
ruke tvoje...
Hladne greju, korak prate,
krhku drže, pri svetlosti slaboj luč su
ruke tvoje... Moj viteže!
Kao sena!

Moj pesniče, stvaraoče, moj viteže, ljubavniče,
ove tvoje Ruke su mi potrebne!



Из мене ка небу
прелива се истинска радост,
освежава сјај у погледу
што мирише на вечност.
Давно одузета, богом дана,
западе и мене среће зрак;
исцелитељ нажуљаних рана
запара ми смехом стари данак.
Мириси багрема,
ветрић нежног додира
разноси укус сна,
опружих се низ бескраје
– низ те мирне таласе висина.
Све љубав и ведрина постаје,
слабије рије нас давна кривња,
делом који недостаје,
звездана прашина ме послужила.

SAMOUNIŠTENJE

Što lijepo da ti dam?
Okreni se odmah tu i ne prelazi prag,
ništa lijepo nemam da ti dam.

Što iz utrobe mi izvire, jače je.
Kažeš nešto je u meni veće
i nisam kao drugi prije,
ljepota koju nosim liječi
ne slušaš, priroda mi je
da te svakim trenom volim više,
i riječ mi je boja neovisna
zavodnička,
bez obzira što nakanim, ona svoje uradi.

Što iz utrobe izvire, jača je.
Naivno
pokušavam
da pobjegneš,
no kad osjetim miris,
pod prstima ispod kože život teče
ljubim ti usne, vrat, i ne mogu kažem stat'.

I žudiš neprestanice, jačajući glad,
previše blizu nosiš strast
u oči te gledam,
tijelo daješ, dušu nudiš olako
kao da obala može protiv poplava,
ili ja protiv sebe sama.

Ta crvena baršunasta tekućina
rađa me iznova,
gledam ti crvene zjenice,
ne mogu ispustiti suzu
što nisi bio kao drugi,
ali si završio kao i svi.

Blijeda sam, ali su mi obrazi svježi,
zahvaljujući tebi,
kod zadnje kapi krvi
imam dušu lijepu.
I mogu biti jača od gladi jer sam sita;
a kriva nisam što si želio da ti dam,
a znao si da samo uzimam.

Ljubav mi je skliznuala opet kroz vene,
a crna duša da ju imam, bila bi razočarana,
samo uništena.

JEDNA LIJEPA JESENJA VEČER

Večeras su sve ulice bile male,
ljudi su se skrili u svoje tople kutke,
jesen je rekla da više nema šale
i uvukla se u naš život šutke.

Ispred mene su hodale šarene ceste
kao dugine boje što životom zrače,
osjetio sam na sebi poglede česte
i tajanstveni nemir u duši koja plače.

Pored mene je hodala lijepa djeva,
plivale su njene oči u mojim snovima,
slušao sam jesen kako meni pjeva
i zapisao je u srcu brojkama i slovima.

Najbolniji od svega rastanak je bio,
put me odveo u jednu malu 'valu,
dašak topline uhvatit' sam htio,
misleći stalno na onu lijepu malu.

ПРЕКО ВИДИКА

...Видела сам само Сунце... облак.
Прошлост заборављају
само они
који немају сећање...
...И карма ме сустиже
и дедовину ће да ми врате,
а црнила душе у стопу ме прате
и не знам коме руке да пружим,
верност и живот свој да одужим.
Теби сам окренута истином ноћи,
снагом и моћи
ума свести и подсвести ходим.
Песак тече у златастом сјају.
Сипино мастило модрином таласе пише.
На дну звезде и бисер у шкољци завеле,
осветлиле пут ајкулама и пиранима
што нас до костију оглодаше за трен.
...Погледом прелазим и преко видика.
Надвисим глас. Надвисим стас.
Успорим корак,
успорим сјај звезда крак,
проломим еха глас,
проломим камена прасак
...Овај народ мора наћи спас.....

РОМАНСА

Небо је, ноћас, на море пало,
звездани гроздови сјаје над водом,
ноћас је време, за нас, стало,
ноћас се путује срцем, не бродом!

Месец је, ноћас, у твоје оку,
сребрни одсјај тело ми лови,
к`о златник бачен у воду дубоку,
на дно не тоне, пучином плови!

Са руба бескраја ветрови носе
опојне мирисе мора и соли,
к`о птице пале на твоје косе,
па сваким удахом, више се воли!

Само не реци реч, баш ни једну,
овде су сувишне, време им није,
не квари ову тишину чедну,
нек` само срце к`о лудо бије!

И само руке нека се споје,
нек` вечност стане у један трен,
и усне твоје, нек` нађу моје,
љубав нек` носе и шапат њен!

TVOJA RIJEČ JE TRAJNA

Zašto li te nemilost tajna
ujutro licem nevinim kiti?
Prema svemu; tvoja riječ je tako trajna
da uvuče se u more kreposti i počinje ga piti?

Tvoji prsti; stabla koja plešu,
od osmjeha zračnog, koji nebu liči
do cvijeta cvijetovima koje na radost mirišu,
a oko moje; znam; ono se tobom diči.

U poletu hvatam svaki dio tobom
i uspoređujem svece i tate
i budim se, bez dodira, opušten jadom
u naletu samoće i samo da se snađem;
odmah pomislim na te.

Pogledaj u prolazu, kako vrata nikad
da dočekaju svoje otvaranje; tko to unutra
čeka, tko već i dosadi smeta, dal' ikada
poželi naći put ka van
ili jednostavno ne vjeruje u „sutra“?

Moju milinu hvata neka nelagoda
i vrat me već steže, zar me moja mala
svijest prepušta mislima stranim, zar me napada?
Koje osjećaje mi daje?
A ti ćeš reći: „Ja sam to već znala!“

Meni će čemer da uslijedi, a pored stola
ruža u vazi žutoj, iscjeđenoj kao krpa,
ili možda u bijeloj, ravnoj kao rola.
Ujedno; moj svijet usred življenja
pun je nekih rupa.

Kad pomislim; bar nas u jednoj od njih neće naći.
Zbog toga smije očaj da mu vidom vlada
jer siguran sam da i tad ću moći put do tebe pronaći
i tako nam u danu tmurnom društvo pravi neka nada.

Kad ćeš isplesti mrežu, koju tako dugo već praviš,
dal' se nadaš da dom naš možeš stvorit' u noći,
dal' vjeruješ zvuku koji te vodi; dok nešto radiš,
dal' vjeruješ u to kako liježemo zajedno
i kako jutro zajednički će doći?

Počevši od prijateljstva divnog koje spojilo,
je naše vrijeme, koje kretnju zajedničku nam je dalo.
Sada sipam dane tvoje blizine,
i tvoju ljupkost držim krasnom;
po tom dragost nam ne gine.

Da li bi me uzela kad bi znala da o mnogo
čemu nemam ni pojma, već mlatim slamku
koju odvijek držim višom i nikad neću,
niti sam mogô izgovoriti riječ čitku,
a lice tupo od pogleda; liči na varku.

Da dat ću sebi jednom ono što zaslužih,
ono za čim žudim i uspjeh tad će preda mnom
sjati, a ja ću pljeskat' sa svojom dragom i govoriti:
„Ružnih problema nema otkad budim se s tobom.“

ТРАГ БУДУЋНОСТИ

Пробудио ме неки звук,
соба у мраку,
кроз прозор видим звезде
оне вечито, сваке ноћи, сјаје.
Пробуђене мисли почињу да лутају
лете и лете непрестано,
нема препрека на путу –
незадрживо лете своме циљу.

Да ли ме то нешто мучи,
када се мрак поклапа са мислима?
Ко ће ове ноћи надвладати?
Мрак се јавља сваке ноћи,
мисли повремено излете из главе,
па је њихов судар неминован.
Шта је ту добро?

Залутао сам у бескрајну шуму:
гране се повијају тајанствено
покушавајући да буду
препрека мојим мислима,
али нема тих препрека
које ће зауставити мисао до циља, до ње!
Да се споје с њеним мислима
и заједништвом пређу праг.
Праг нове будућности.

ASOCIJACIJA NA TVOJ ČIN BESTRZAJNOG ODLASKA

Unatrag tri koraka čini se, pronalaziš
pravocrtnu liniju trajanja. Nudiš je
i mi smo lakomi na oblik u kojem ona bude
etida, potočnica, rukom otklonjena skrama sa Sunca
i rukohvat, ako treba, za pridržati se ili rame
od nas nečiji dio tijela, odgrnuto svjetlo i
sva prozirnost plašta koji nas krije.

I onda duga šetnja
na okomici zajedničkog raspoloženja,
a jesen još bistra kao da nas u strahu od solsticija
treperavo, izdaje i nudi. Ne dvojimo odmah,
budimo putenost, ona kraj sočnih trava
i u plahoj uzetosti naših duša:
i od sirena koje muklo ječe i podcrtavaju devedesete
i od vojnih aviona što vraćaju stvarnost u tkivo grada
držimo se nagnutih strepnji, za okno narančastog neba.

Netko će, međutim, naprasno iskliznuti.
Drugi kaže: „Možemo pomno biti tihi i poželjeti
udaljiti nemire koji nas sustižu“, ali bude jalovo tih
jako i do same srži nezamijećenosti tih. Samo tih.

U tmimi, dižemo branu. Ništa za ponijeti,
ništa za ponijeti, a od brida već i na brid
jetko, mrak po golim rukama curi
i stvara opore moje kore,
o, Vi ruke, ruke kome ću Vas dati;

i ponikne govor u crtama mrtva jezika
i zatoči se jeka u šumi koja nema jeku
i pokrenu se lanci gdje nikada nisu bili,
ostavljajući nas u dvojini, nas
da s mekim ranama razlučena tkanja
i sa svakim obzorjem, duhove
kroz matice svoje strujimo.

SVE TI JE OPROŠTENO

Sve ti je oprošteno –
i što žuriš kod nje,
kad više nemaš gde,
što srce ti je malo,
nema mesta za nas dve.
Ma oprošteno ti je sve.

Nema više laži i prevarâ,
ti iznad toga, odavno si,
ma daj, šta ti se to desilo,
ti više ti nisi odavno,
i to ti opraštam,
dok sve mi je ravno.

Prečicom, kô nijedan,
stizao si do mog srca
i krao moje dodire pod zvezdama,
opraštam ti što sam posle svega sama.

Nisam ljuta, ni kivna,
ja ne umem da te ne volim,
tvoja sam oduvek bila
dušom i srcem svim.
Za to ne želim nikad da ti oprostim.

PITAŠ SE

Početkom maja smo u prirodi.
Improvizovani sto i dve klupe
na obodu šume.
Neko ih je tu smestio davno.
Tišina. Mir.
Par vikendica u daljini.
Častiš za rođendan.
Crno pivo i čokoladice.
Dobra muzika u mobilnom telefonu.
Dopuštaš mi da ti ljubim gola leđa
i mazim kožu usnama.
Uzimaš me za šake
smeštaš ih na svoje grudi.

Ne idemo do kraja, za sada.
Plašiš se sebe, svega.
Uveče šalješ poruku.
Da li je sve ovo previše za početak –
pitaš se.

ЛАСТАВИЦА

Уста отворена
љубав се ћути.
Очи отворене
љубав се гледа.
Различитим
ветром ношени
у супротном правцу
у исто време срили су се.
После толико година
(као да је јуче било!)
кад беху млади
(као да су и сада!)
Не траже разлоге
јер њих нема
пролеће и јесен све је
лишће зелено и жуто
све једнако је,
погледа угашеног
пред њом (љубављу)
која (ипак) гасне,
јер (баш) овог пролећа
ластавице касне.

SEĆANJA

Izgubljena je između dva sveta,
i ne pamti reči što ih je pisala,
ne pamti nas i u ništavilo šeta,
a jednom je kraj mene disala.

Vetar je obrisao obećanjâ i nade,
i kao da deli nas čitavo jedno doba,
a njene usne sada tuđu dušu slade,
dok sam ja u potrazi za stazom do groba.

U kom je gradu i s kim trenuci joj lete?
Viđa li u snovima zalutali moj lik?
Traga li za mislima što na nas je sete?
Začuje li u daljini, moju bol, jecaj i krik?

Tonem u ambis, u carstvo iluzije,
gde i dalje mogu nazreti njene vlati,
gde spomen na devu crne kose, spije,
i čekam, da gnev bogova na me se sjati.

Ispratih i poslednje od godina što slede,
proživih život sačinjen od uspomena,
poneću sa sobom tajnu i reči što ne blede,
uzalud je čekam, postala je tuđa žena.

ДОГОДИЋЕ СЕ

Могло би се догодити
да ти такнем косу,
не скрећући поглед у таму,
у неком другом граду
и другој осами уских уличица.

С јатаком сумраком
испод Јулијиног балкона
да те гријехом намамим...
Могло би.

Овако,
на сигурној даљини
површног познанства
и мојим звјерским њухом за бијег,
на преширокој улици провинције
наше ће душе овејати снијег.

Могло би се догодити
да ми пукне срце
тамо гдје се слажу
чедне приповијести
и да ти руке постану жедне
лаког додира путености.

Овако,
створени за простране шуме испод неба,
на малом молу обзира
скончаћемо невјешти у љубави.

Могло би се догодити
да разбијем лаж,
прстима да збуним
те твоје сиједе коврџе,
кад се умори мој анђео чувар
и буде прекасно
да мијењам стихове.

ОДЛАЗИ

Одлази тамо где звезде падају,
тамо где птице урлају,
где краљеви од папира спавају,
одлази тамо где муње певају.

Иди што даље,
негде далеко,
одлази тамо, где је на клавиру од трске
давно, већ давно прсте оставио неко.

Одлази из мог живота,
ти више ниси власник мог видика,
ништа не вреди твој профил,
ни корак, ни додир, ни длака, ни промил...

Одлази, можда се звезде врате,
свом вечном дужнику – Месецу
данак да плате.



Vuku me ruke noći,
udaraju moje svesti džinovski šamari;
boli me moja glupost večeras, i vadi oči,
i sujeta moja smrtno krvari.

Gladne si istine šake ispružila,
na vrhovima prstiju kročila u polusan;
sad udarce trpi svoga ništavila,
i čekaj za bednike bolji dan.

Zlobnom si oku ljudskom verovala,
što ne zatreperi dok besomučno laže;
dok sebe si jakom uzimala,
i lagala da ne veruješ onome što kaže.

ДА ЛИ ЈЕ ЉУБАВ...?

Да ли је љубав када се свађамо
да ли да гледамо серију или утакмицу,
а онда угасимо телевизор и
седимо на тераси, држећи се за руке?

Или, да ли је љубав
када ме пољуби док спавам?

Па, када ми пошаље поруку без текста?

Или када заливам њену омиљену биљку?

Када јој не пуштам музику коју ја волим да
слушам?

Када стојим поред прозора
и чекам да је видим како долази?

Када јој поклоним плишаног миша?

Када она мени поклони плишаног миша?
(Узгред, кућа нам је пуна
плишаних мишева)?

Да ли је љубав када јој оперем леђа?

Или када јој скувам јутарњу кафу,
а она мени омиљену вечеру?

Када мојим хладним рукама
масирам полако њена хладна стопала,
а она каже да је то греје?

Када ме пита: „Могу ли?“
а ја јој кажем: „Можеш“
шта год то било.

Када ми успут убере и донесе
малу грану јапанске јабуке?

Да ли може да се каже да је то љубав
када се нервира зато што се ја нервирам?

Или када јој напишем песму?

Шта је то када једно другом кажемо:
„Лаку ноћ, драги – лаку ноћ, драга“.
као у оном старом шлагеру?

Када заједно читамо
Малог Принца,
Астерикса у Британији
и песме Буковског.

Да ли је то љубав?

Ако неко и мисли да није,
па, баш ме брига.
Свет ван нашег света
нека и даље буде
зобан и пакостан
и кваран и луд.
Ми имамо свој свет у који се не улази лако
и други свет нам баш нешто ни не треба.

PROLEĆNI POSAO

Prolećni posao, to se zna
je da se opet vrati zelena trava!
Zbog toga proleće kao slikarka neka
bira najfinije nijanse zelene i plave,
pa njima boji nebo i trave.

Prolećni posao, ti, znaj:
jeste da se Suncu vrati sjaj!
Takođe ovu stvar znaj:
proleće ne odlaže posao taj!
Zbog toga proleće kao jedna vila,
svoj štapić nije sakrila.
Već je u vazduhu njime zakovitlala
i Sunce ponovo kao dukat pozlatila.

Prolećni posao, to se zna:
drvetu da se sašije nova haljina!
Zato proleće kao šnajderka prava
uzima zeleno beli materijal – boli glava!
Šije proleće dan i noć,
pokazuje svoju šnajdersku moć!
Na kraju završila je haljinu tu
divnu belo-zelenu!
Prolećni posao to se zna
je da se probudi svaka životinja!

Zbog toga proleće ide od vrata do vrata,
i budi svakoj životinji mamu, tatu, sestru i brata.
I poziva sve na prolećnu igranku
koja se održava na proplanku!

Prolećni posao, to se zna:
jeste da se pripremi i istrenira
šumski hor cvrkutavih ptičica.
Zato proleće kao kompozitor pravi
pesme smišlja, muziku pravi.
Sada je hor spreman za paradu
to proleću uliva nadu.

Posle svih poslova proleće uzdahuje,
i zatim uzbuđeno uzvikuje:
„Kakva divota, to je prava prolećna lepota!”
I tako kod njih sada
počinje prolećna parada!

СЛАТКА БОЛЕСТ

Пресуше нагло језерâ горска
увену и цветови свих боја,
замути се и пучина морска
кад си далеко, љубави моја.

Језерâ су твоје очи снене,
а цветови твоје усне вреле
у сновима увек си уз мѐне,
будна чекам наше зоре беле.

Када ми се твоје око јâви
тад стигне срећа са висина,
и небо се поново заплави
у душу се усели милина.

Тада летим на репу комете,
ловим жуте месечеве зраке
заљубљена к`о мајка у дете
из сујете терам вилењаке.

Дарујем ти, све што имам своје,
још ти дајем ауру са неба,
лепо паше баш уз лице твоје,
мојој души само твој дах треба.

Слатку бољку затварам у снове,
вежем врпцом све што у њих дође,
тело слути већ дрхтаје нове.
Бога молим да болест не прође.

ТИ СИ АНЂЕО МОЈЕ ТУГЕ

По рубу неба плавог прве се звездице злате.
О, жено, пуна слада и ноћас сам мислио на те,
а ти си ћутала к`о ларва у чауру заливена.
У крв си се увукла док је душа била млада.
Будим се као орао на врху голих стена,
са зором плавом капље из мене скривена нада.

И снено пијем росу и сав небески склад,
мислећи на те ноћас, постадох леп и млад,
као самац бор у гори, стамен сам и јак.
Пребира чежња по жицама мојих лира,
пуним плућима удишем плаветне зоре зрак
и храбрим своју душу у чару блаженог мира.

Поћи ћу теби, чим Сунце злаћано гране,
а ноћас се чинило да никада неће да сване,
и да ме ово јутро неће дочекати жива.
Са првим топлим зраком и неспокој мој се буди
одлази храброст лажна, нестаје као магла сива,
анђеле туге моје, зора као јуче лагано руди.

Немарно жице дирам, а оне снажно брује,
пој заљубљеног славуја све тише се чује
знам, оно што прође не може да бива.
Не могу дати пупољак сломљене гране.
Твој поглед од мојих очију се скрива,
одлази далеко или гледа на друге стране.

Само ми још танана нада лакомо срце буди,
иако видим да залуд бије у зидове груди.
Са храста се чује црног гаврана грак,
звукове старе туге призива напукла лира
са стрепњом од јуче чекам нови мрак,
да скријем душу у таму ноћнога мира.

AUTORI

VID-VICKO VUKELIĆ

Rođen 28. 06. 1971. godine u Banjaluci.

Objavio sedam knjiga i četiri slikovnice. Dobitnik je mnogih nagrada i priznanja: Nagrada za najosjećajnije ljubavnu pjesmu, nagrada za najemotivniju ljubavnu pjesmu, zlatnu plaketu za tekst, nagradu za najizazovniji aforizam, nagradu za najbolju satiričnu pjesmu, dobitnik priznanja u Beogradu za postignute rezultate iz oblasti književnosti.

Tvorac himne Đurđevdanskog festivala u Banjaluci, član je redakcije najtiražnijeg časopisa za djecu „Vitez“ u Beogradu. Jedan od osnivača poetskog kruga „Stihovnica“ u Banjaluci. Njegova poezija je zastupljena u nekoliko antologija i knjiga ljubavne poezije i poezije za djecu.

САША МИЋКОВИЋ

Саша Мићковић је српски песник, рођен је у граду Шпитал, Аустрија, 1980. године. Сада живи у Рачи. Пише сонете и сонетне венце у којима су примењене различите технике ове захтевне, краљевске форме. Његова поезија је сплет духовних, филозофских и емотивних нити. За Сашу је сонет метрички уређена, стилски избрушена форма, коју карактеришу лепршавост музике, савршен склад речи и хармонија која опија читаоца. Објавио је четири збирке поезије и то су: „Јастреб у олуји“ (2011); „Божанска Србија“ (2012); „Духовна зарења“ (2014); коаутор је „Рачанског песничког свитка“ (2013).

ЉИЉАНА ЂУИЋ

Рођена у Прибоју, живи у Београду. Завршила Филозофски факултет у Београду. Песник је по опредељењу.

NADA NAĐA ILIĆ

Nada Ilić, rođ. Bugarski, poeziju piše od rane mladosti. Rođena je u Šapcu, 1964 god. Završila je Poljoprivredni fakultet u Zemunu. Objavljivala je pesme u radio emisijama nekadašnjeg radio Safira – „Poetski trenutak“. Pojavila se 1997. u zbirci poezije „Zvuci poezije sa radio talasa“ sa pesmom „Pričaj mi“. Više godina je bila član književnog kluba „Palež“ iz Obrenovca koji je objavio nekoliko njenih pesama u svom časopisu „Palež“. Živi i radi u Obrenovcu.

SVETLANA BIORAC-MATIĆ

Svetlana Biorac-Matić rođena je 27. januara 1965 godine u Raškoj. Piše poeziju, poeziju za decu i aforizme. Objavila je dve samostalne zbirke pesama za odrasle: „Kamene stope“ i „Tetovaže duše“, obe u izdanju Centra za kulturu i umetnost iz Aleksinca.

Zastupljena je u mnogim antologijama, zbirkama i zbornicima poezije. Prevođena je na: francuski, nemački, češki, bugarski, makedonski i španski jezik. Živi i stvara u Aleksincu.

ANDRIJA STANULOVIĆ

Diplomirao na Visokoj poslovnoj školi strukovnih studija u Blacu, na smeru Porezi i carine. Za svoj književni rad dobija sledeće nagrade: „Povelja za izuzetne zasluge“, u okviru „Miljkovićeve večeri poezije“ i „Bronzani albatross“, na međunarodnom književnom konkursu „Bijela 2012“ umetničkog udruženja „Milutin Alempijević“ iz Frankfurta na Majni. „Majstorsko pero“ za izuzetan umetnički izraz i doprinos očuvanju srpske književne reči, koje dodeljuje U.Lj.K.L.U.D. „Leonardo“ – Vršac i još niz značajnih književnih nagrada i nagrada za doprinos u kulturi.

PREDRAG PATIJAREVIĆ

Predrag Patijarević je rođen u Valjevu 11. novembra 1976. godine. Živi skoro ceo svoj vek u Lazarevcu, oženjen, otac dvoje dece. Osnovnu i srednju školu završio je u Lazarevcu. Zaposlen u RB „Kolubara“. Velika ljubav od detinjstva mu je ribolov, za koji često kaže da više nije hobi, već neizlečiva bolest.

Voli da čita poeziju. Piše od srednjoškolskih dana. Omiljeni pisci su mu: Mika Antić, Željko Krznarić, Jesenjin... Objavio prvu knjigu pesama, pod nazivom „Male istine lažljivog dečaka“ u izdanju Kreativne radionice Balkan.

MILOŠ J. RISTIĆ

Rođen je 24. 04. 1984. god. u Kruševcu. Kratko vreme proveo je na studijama prava u Nišu i klasičnih nauka na Filozofskom fakultetu u Beogradu. Potom upisuje srpsku književnost i jezik na Filozofskom fakultetu u Nišu, 2006. godine, gde diplomira 2011. Od tada ne radi. Živi u Kruševcu. Prve pesme objavio je u maju 2007. u 40. broju književnog časopisa iz Prokuplja – „ТОК“.

Objavio četiri knjige poezije: „Ljuštire javnosti“ (2012); „Dijagnoza“ (2013); „11 razloga zašto volim kišu“ (2013); „Tazbina“ (2013) i knjigu književnih kritika (studija) o delima borskog i leskovačkog pisca Dragog Tasića – „Tasićevo književno delo“ (2013); kao i knjigu sentencija i aforizama „Mislim dakle nosim bradu“ (2013). Priredio je knjigu poezije „Život na Balkanu“ sa 46 pesnika iz Srbije, Hrvatske, BiH i Crne Gore (2013).

НЕМАЊА КОВАЧЕВИЋ

Рођен у Ужицу, 28. 03. 1992. године. На телевизији је почео да ради са 17 година. Зато су, 2012. године, Немања и његова колегиница Нађа, проглашени за најмлађе новинаре у Србији. Покретач је хуманитарне акције „Срцем за Павла“ и добитник награде за хуманост и ширење културе међу младима. Члан је Удружења новинара Србије, УНС-а, и члан је Књижевног клуба „Рујно“ из Ужица. Водитељ је и аутор многих ТВ емисија, књижевних вечери и манифестација које су посвећене култури.

ALEKSANDAR MARKOVIĆ

Student Elektrotehničkog fakulteta u Beogradu. Pisanjem poezije i proze se bavi od srednje škole i objavljivao je u „Politikinom zabavniku“ i u nekoliko zbornika. Piše jer ima potrebu da svedoči o svakodnevnicima, kako o onoj spoljašnjoj, tako i onoj koja je u njemu.

DARA SPASIĆ

Rođena i živi u Đunisuu. Obožava poeziju i piše je od detinjstva. Do sada nije objavljivala svoje radove.

SANDRA GRGUREVIĆ

Rođena 1980. godine u Šapcu. Do sada je objavila: zbirku ljubavne poezije „Pišem za tebe“ (2008), romane „Kada srce zapeva“ (2012) i „Crvenokosa“ (2013). Zastupljena u više zbornika. Član je i sekretar Saveza književnika u otadžbini i rasejanju, Novi Sad. Živi i radi u Novom Sadu.

RAMIZ NANI ŠAĆIROVIĆ

Ramiz Nani Šaćirović, prof. srpskohrvatskog jezika i književnosti, živi i radi u Osnovnoj školi „25. maj“, u selu Melaje, na Koštampolju, obronku Pešteri. Rođen je 11. 07. 1949. godine. Bavi se pisanjem pjesama, kratkih prozih formi, sakupljanjem narodne baštine, etnologije, etnogeneze, istorijskih dogodovština, toponomijom i sinonimijom svojega kraja. Objavio je četiri knjige: „Zečija dolina“ (2005), „Plavetnilo u poznom svitanju“ (2011), „Kletva“ (2012) i „Ispiću nebo u svitanje“ (2013).

MILICA RAKIĆEVIĆ

Rođena 1996. god. u Lazarevcu. Završila OŠ „Knez Lazar“ iz koje je ponela Vukovu diplomu. Sada pohađa Srednju medicinsku školu „Dr Miša Pantić“ u Valjevu. Pisanjem se bavim od trinaeste godine. Osvojila je drugo mesto na međunarodnom festivalu poezije „Magda Simin“ u kategoriji srednjoškolska poezija, časopis „Akt“ je objavio njenu pesmu kao jednu od pet najboljih sa svog konkursa. Osvojila je i nekoliko nagrada na gradskim takmičenjima. Uglavnom

piše misaonu poeziju, retko ljubavnu. Trenutno piše svoj prvi triler roman.

ЛАЛКА ПАВЛОВА

Рођена 19. 10. 1949. у граду Павел Бања, код Старе Загоре, Бугарска. Преко 30 година радила је као професор бугарског језика и књижевности. Члан је Савеза писаца Бугарске. Председник Друштва књижевника „Плевен“, члан је редакције алманаха „Мизија“. Аутор је следећих збирки поезије: „Бугарски ген“, „Река живота“, „Сип времена“, „Раскрсница“, „Песма и суза“, „Између сунца и сенке“, „Уздаси времена“, „Трње у пети“, „Рађене речи“. Њени радови су преведени на руски, румунски, грчки, албански и енглески језик. Освајала је националне и међународне књижевне награде.

МАРИЈА РОЖИЋ

Марија Рожић, пјесник, приповједач, афористичар, романописац, умјетнички фотограф, историчар и географ. Рођена 03. 08. 1948. год. у г. Грацима, Мркоњић Град. О.Ш. завршила у Чуругу, Гимназију у Мркоњић Граду, Педагошку Академију у Бања Луци.

GORICA STANKOVIĆ

Рођена 1969. год. у Leskovcu. Пише ljubavnu i rodoljubivu poeziju. Svoju prvu zbirku pesama pod nazivom „SAMA“ objavila je 2012 god. Objavljivala po zbornicima i časopisima – „ARTE STIH 2013“, „ARTE STIH 2014“, „Čegarske vatre“, „Stihovanje“, „Mirišu brda na šljive zrele“, „Snaga riječi“, „Prljača“, „Branko Miljković“, časopis „Stihovanje“, zbornik „Rudnička vrela“ i mnogi drugi. Na pesničkom maratonu u Aleksincu osvojila je drugo mesto sa pesmom „Ispred Manastira“. Na 24-toj pesničkoj manifestaciji u Gornjem Milanovcu osvojila je drugo mesto. Najavljuje drugu zbirku ljubavne poezije. Član je KK „Poezija SRB“.

GORDANA PAVLOVIĆ

Rođena 16. 05. 1971. god. u Sarajevu. Završila je SETŠ i studirala novinarstvo na Fakultetu političkih nauka. Pisana reč, knjige i pesme su njena ljubav još od ranog detinjstva. Počela je da piše pesme još u osnovnoj školi, a one su sazrevale zajedno sa njom i njenim godinama. Prva knjiga je nestala u vihoru rata. Posle pauze vratila se poeziji. Početkom 2013, objavila je zbirku pesama „Amanet“, decembra iste godine i knjigu pesama i priča „Kad duša progovori“. Veliki broj pesama je štampan u zbornicima. Objavljuje i za srpske novine u Beču, „Srboslov“. Član je SKORA-a.

ДОБРОСЛАВ ПЕТРИЧЕВИЋ

Објавио је више књига: „Тајна нит“, „Богати просјаци“, „Дозивање тишине“, „Додир вјетра“, „Имао је добре намјере“ (афоризми и кратке приче), „Ризница порока“ (драма), „Аборицини и пасије игралиште“ (бесједе, приче, говори), роман „У сјени Голог отока“ и збирку одабраних љубавних пјесама „Љубав изнад живота“.

Добитник више награда за књижевно стваралаштво. Уврштен у први лексикон: „Најзначајније личности Републике Српске“. По књизи „Ризница порока“ изведена је позоришна представа позоришта „Огледало“ из Београда у сарадњи са Народним позориштем.

ADMIR DŽIBRIĆ

Rođen 7. 2. 1972. godine u Tuzli. Nastanjen u Bikodžama, opština Lukavac, BiH. Poeziju piše još kao tinejdžer, od svoje 14. godine, s pojavom prve đачке ljubavi. Do decembra 2012. piše samo za svoju dušu, što i dan danas radi. Tek od pre godinu dana je aktivan i piše po „fejsbuku“ na nagovor prijatelja. Učestvovao na festivalima: „Mesopotamia“ – Beograd, „Dani knjige“ – Rijeka, „Festival poezije“ – Biograd... Zajedničke zbirke: „Svijet sanjalica“ – Subotica, „Umreženi snovi“ – Hrvatska, „Arte knjiga“ – Beograd, „Dani knjige“ – Rijeka itd. U decembru 2013. godine objavio je zbirku poezije pod nazivom „Svijet sanjalica“. Živi i radi u Lukavcu.

ZORA LJUBENović

Rođena 1960. godine u Beogradu. Završila Učiteljski fakultet i radi u Obrenovcu kao školski bibliotekar. Piše pesme, haiku stihove, priče i romane. Napisala veliki broj pesama. Neke od njih su objavljivane po književnim časopisima. Objavila je roman „I vatra se ugasi“, 2010. godine.

МЛАДОМИР КНЕЖЕВИЋ

Рођен 1955. године у Липници код Чачка.

NENA MILJANOVIĆ

Rođena u Šarcu 17. 02 1952. Po obrazovanju je psiholog. Živi u Loznici. Pisanjem se bavi od nižih razreda osnovne škole, kad je i počelo objavljivanje njene proze i pesama u novinama i almanasima. Žanrovski nije determinisana, piše prozu: pripovetke, kratke priče, esej, kolumne... Ipak, kako sama ističe, poezija je njen osnovni književni izraz jer je rođeni pesnik. Piše ljubavnu i erotsku liriku, poeziju na dijalektu, kao i poeziju u prozi, socijalne i rodoljubive pesme, kao i pesme sa etno motivima. Bavi se prevodjenjem i prepевom poezije sa slovenačkog i makedonskog na srpski jezik i lektor-skim radom. Književnica ima objavljene dve samostalne zbirke pesama i tri zajednička zbornika poezije u kojima su zastupljeni autori iz više zemalja. Objavljuje po časopisima i elektronskim medijima.

GORDANA SARIĆ

Profesor francuskog jezika, piše ljubavnu i dečiju poeziju kao i prozu. Njen „Pjesmoslov“, pesme o slovima uče se u drugom razredu osnovne škole kao obavezno nastavno sredstvo. Ima 17 objavljenih knjiga i dobitnik je brojnih nagrada. Dobila je nagradу službene kritike i Udruženih izdavača Srbije za negovanje klasike i romantizma u poeziji, nagradу listova „Bazar“, „Eureka“ iz Milanovca, „Jedinstva“ iz Prištine, „Četvrtog jula“ iz Beograda, nagradу za najbolju knjigu dječije poezije u Crnoj Gori itd. Kao istaknuti kulturni radnik dobila je i najveću nagradу Nikšića „Nagradу oslobođenja grada“.

MILICA MICA PETKOVIĆ

Rođena 03. 01. 1988 u Sokobanji. Član Književnog kluba „Sokolovo pero” iz Sokobanje od 2008. godine. Do sada je objavila zbirku pesama „Rekle su mi bele zore”, 2011. god.

ДУШАН ЖИВКОВИЋ

Рођен 11. 06. 1955. године у Бијаковцу подно планине Козаре. Поезију пише од своје осамнаесте године, а 2013. године је објавио своју прву збирку љубавне поезије „САМО ЗА ЉУБАВ“ у едицији САВРЕМЕНА ПОЕЗИЈА, издавача „СВЕТ КЊИГЕ“ из Београда. Добитник је бројних песничких признања и награда. Учешће на разним међународним манифестацијама уврстило је његову поезију у велики број зборника, што је допринело да иста буде доступна широј читалачкој публици.

ГОРЈАНА АНА ДАБИЋ

Рођена 28. 10. 1959. у Београду. Мајка је троје деце и бака две девојчице, што је испуњава најлепшим емоцијама. Добитник је бројних признања и награда. Учесник је великог броја књижевних манифестација. Многа поетска остварења нашла су места у зборницима, како у Србији, тако и у бившим републикама. Недавно је објавила прву збирку поезије. Издавач Удружење писаца „ПОЕТА“ из Београда и рецензент Веселин Целетовић су је објавили 2013. године, под називом „ОЧИ ГОВОРЕ“.

TANJA ADAMOVIĆ

Rođena 09. 08. 1971. godine u Požarevcu. Do sada je objavila tri knjige, dve monografije naselja Poljana i naselja Vlaški Do i treća knjiga je zbirka pesama „Zlati se zaborav“. Izdavač knjiga je biblioteka iz Žabara. Radovi su joj objavljeni u časopisu „Braničevo“ i „Majdan“ kao i u nekoliko zbornika. Član je Udruženja pisaca Braničeva, Udruženja pesnika „Čegar“ iz Niša, Saveza književnika u Srbiji i rasejanju.

DUŠAN MIJAJLOVIĆ ADSKI

Piše prozu, poeziju, priče i pesme za decu, haiku poeziju, satiru, književne prikaze i novinske tekstove. Na raznim književnim konkursima do sada je nagrađivan preko 100 puta, najviše za kratku priču i pripovetku. Objavio je: zbirke pesama „Nesanicom do istine“ i „Jedino priznajem svoje raspeće“, zbirke nagrađenih priča „Kaligula na kestenovom listu“, „Trošenje sna i Trošenje straha“, zbirku haiku poezije „Krčag za rosu“, nekoliko žanrovskih novela i preko 1 800 žanrovskih priča. Zastupljen je u „Antologiji niških pripovedača“.

MILICA SPINČIĆ

Rođena 1947. godine u Divoselu kod Gospića. Defektolog po struci. Odrasla i studije završila u Beogradu. Dugi niz godina živela i radila u Minhenu. Sada živi u Opatiji.

ZORAN D ŽIVKOVIĆ

Rođen 3. 5. 1966, Mračaj, Bos. Grahovo. Osnovnu i srednju školu je završio u Kninu. Do sada je objavio dve samostalne zbirke poezije: „Nebo je uvek iznad“ (2003) i „Pesme o izgubljenom moru“ (2004). Sa Tatjanom Stefanović zbirku haiku poezije „HAIKU CVET“ (2006). Objavljivao u mnogim književnim časopisima, zastupljen u više antologija. Član Udruženja pisaca Srbije, Društva Književnika Beograda, Književnog Kluba „Branko Ćopić“. Živi i radi u Beogradu.

DANE DODIĆ

Rođen 21. 7. 1996. godine i trenutno pohađa treći razred prirodno-matematičkog smera u Gimnaziji „Vuk Karadžić“ u Trsteniku. Pisanjem pesama se bavi dve godine. Najčešće se strogo drži pravila metrike i najviše piše u dvanaesteru. Nagrade: Četvrti međunarodni festival „Vojislav Despotov“ za poeziju srednjoškolaca – prvo mesto; Šesti međunarodni festival „Mihail Babinka“ za poeziju srednjoškolaca.

MIRJANA ĐAPO

Rođena 1950. u Smederevu. Završila Filološki fakultet u Beogradu, grupa za srpsko-hrvatski jezik i književnost. Živi u Brčkom i radi u Gimnaziji „Vaso Pelagić“ kao profesor. Objavljena dela: zbirke poezije „U bunilu“, „Tumaranje po egu“, zbirka proze „Klupa za tihu raju“, roman „Elysion“, priče za decu „Put u središte bajke“ i „Lepe i ružne reči“. Dobitnik više prestižnih nagrada i priznanja. Zastupljena u antologijama i zajedničkim zbirkama. Prevođena na više jezika. Nosilac zlatne značke Kulturno prosvetne zajednice Srbije. Član Udruženja književnika Srbije.

GORAN GATALICA

Rođen 1982. u Virovitici. Diplomirao je fiziku i kemiju na Prirodoslovno-matematičkom fakultetu u Zagrebu nakon čega upisuje doktorski studij atomske i molekularne fizike s astrofizikom. Poeziju objavljuje u književnim časopisima i zbornicima recitala na kojima sudjeluje. Više je puta nagrađivan u domovini i inozemstvu. Član je Hrvatskoga sabora kulture, te udruga „Pegaz“ i „Jutro poezije“. Živi i radi u Zagrebu.

MILOŠ SAKIĆ

Rodjen 13. 12. 1970. godine u Karlovcu (Hrvatska). Živi i radi u Smederevskoj Palanci. Do sada je objavio dve zbirke pesama, „Životni koloseum“ (Narodna biblioteka Smed. Palanka 2010) i „Zapaljeni pejzaži“ (ARTE Beograd, 2013). Zastupljen je u mnogim zbornicima poezije u zemlji i inostranstvu. Član je Književnog kluba „21“ iz Smederevske Palanke i umetničke grupe „ARTE“ iz Beograda.

JADRANKA MAKSIMOVIĆ

Rođena na Cetinju 1983. god, od te godine živi u Budvi, gde ima porodicu. Tu je završila osnovnu i srednju školu, kasnije upisala i Pravni fakultet, trenutno ga završava. Voli da čita i piše, uglavnom za svoju dušu, do sad nije imala priliku da nešto objavi.

КАМЕНКО ВЛАДИСАВЉЕВИЋ МИКА

Широј читалачкој публици је познат као Мика Владисављевић Влацковић. Рођен 23.8.1963. у Сремској Митровици. Поезију и прозу пише од ране младости. Своје песме објављује у часописима са простора бивше Југославије. Збирка приповедака „Литија у житу“ приближава га читалачкој публици и скреће пажњу на његов књижевни рад. Пише драме, монодраме које су у припреми за штампу

Објавио је збирку поезије „Свилене јабуке“ (2013), а збирка „Нема сна без гараве моје“ је у штампи.

UROŠ JOVANOVIĆ

Рођен 24. 08. 1997. Завршио ОШ „Stevan Sremac“ у Dobanovcima, сада похађа Srednju elektrotehničku školu „Stari grad“ у Beogradu. Igra folklor 8 godina. Pisanje je zavoleo pre par godina i sve pesme piše iz srca!

КРИСТИНА ВЕСКОВИЋ

Рођена 26. 09. 1985. године у Краљеву. Апсолвент на Правном факултету у Крагујевцу. На конкурс издавачке куће „Лагуна“ и списатељице Исидоре Бјелице за најбољу причу о прељуби освојила је прво место. Две љубавне приче „Мирис ружа“ и „Град забрањене љубави“ објављене су у часопису „Лиса“. Неколико песама објављено је у часопису „Поета“. Песма „Вино и њен страх“ учествовала је на конкурс издавачке куће „Арте“ и објављена је у зборнику „Тријумф песме и вина“.

BRANKA MUMALO

Po struci ekonomist u turizmu, ali je više okrenuta pisanju, čime se bavi još od osnovne škole. Većinom su to poezija i kratke priče široke tematike. Piše pjesme za portal *Webstilus.net*. Neki radovi su joj objavljeni u zbornicima istoimenog portala, a jedna pjesma je tiskana u zborniku ljubavne poezije „Željka Boc“ (natječaj za najljepšu ljubavnu pjesmu). Uz pisanje se bavi i fotografijom.

MARINA BULAJIĆ

Rođena 1957. god. u Drvaru, gdje i sad živi. Zastupljena u mnogo poetskih časopisa, te član više književnih klubova. Iza nje su tri samostalne zbirke poezije: „Tuga nema prijatelja“ (Knj. zajednica „Petar Kočić“ BL), „Anđeo smjeli“ („Slovo“ BL,) i „Nevjesta gromova“ (CRS – Sarajevo), te u zbirkama „Stihom 1“ i „Stihom 2“ kao član grupe fb „Veliki i Mali“, kao i u tek izašloj zajedničkoj zbirci poezije „RITAM SVJETLOSTI kroz MJESEČEVE MJENE“, sa autorom Draganom Vilićem. U završnoj fazi je i četvrta samostalna zbirka poezije.

MARKO STEFANOVIĆ

Učenik četvrtog razreda Prve niške gimnazije „Stevan Sremac“, i ide u filološko odeljenje, smer živi jezici. Rođen 10. 09. 1995. godine u Nišu. Član „Otvorenog kluba“ u Nišu. Posle završenih radionica o toleranciji, interkulturalnosti, borbi protiv nasilja, bolestima zavisnosti, i sam postao vršnjački edukator, te pomaže i obrazuje tinejdžere u vezi sa tim temama. U slobodno vreme piše poeziju na srpskom i engleskom jeziku.

MIRJANA TACHLINSKI

Rođena 09. 02. 1962. god, Vuksić, BiH. Osnovnu školu završila u Otoku, kraj Vinkovaca, Hrvatska. Živi u Hamburgu, od 1976. do danas. Piše poeziju i prozu. Do sada je objavila jednu knjigu poezije i proze: „Dnevnik usamljene duše“ – Gradska tiskara Osijek. Radovi su joj objavljeni na: Šestom međunarodnom festivalu književnosti: „Dani prijatelja knjige“ – Rijeka, 2013. i MESOPOTAMIA INTERNATIONAL POETRY DAY 2013, gdje je osvojila drugo mjesto, u konkurenciji izvan ex-yu.

NIKOLINA GLIŠTRA

Rođen u Štuttgartu 1976. S roditeljima dolazi krajem 80-tih u Hrvatsku, tačnije u Zagreb. U Zagrebu završava Jezičnu gimnaziju, a nakon toga diplomira na Filozofskom fakultetu Družbe Isusove, smjer filozofija i religijska kultura. Nakon diplomiranja zapošljava

se na administrativnim poslovima u osiguranju, te prihvaća ritam svakodnevice sve do 2013. Od tada se potpuno posvećuje pisanju, a pisanje je dio nje od kada je prvi puta počela spoznavati riječi, olovku i papir.

RAJICA DRAGIĆEVIĆ

Rođen 5. maja 1956, u Mlanči kod Studenice. Objavio je knjige pesama: „Evo moje glave“ – „Stražilovo“ (1984), „U nesvesti“ – „Krovovi“ (1992), „Istrajavam“ – „Naučna knjiga“ (1996), „A zavodi me beskraj“ – „Kairos“ (2007). Poeziju, prozu i kritiku objavljivao je u mnogim listovima i časopisima. Dobitnik je prestižnih književnih nagrada. Pesme su mu zastupljene u mnogim antologijama. Član je Društva književnika Vojvodine i Udruženja književnika Srbije.

SARA MUDRINIĆ

Rođena 06. 04. 1992. godine u Beogradu. Studira slikarstvo na Fakultetu likovnih umetnosti. Dobitnik treće nagrade za poeziju u kategoriji do 30 godina, na Petom međunarodnom festivalu poezije i kratke priče „Janoš Siveri“.

SLAVICA KLEIN

Rođena 8. 11. 1968 u Vratarnici kod Zaječara, Srbija, u rudarskom gradu Boru, gde je živela i radila do svoje 30 god. Sada već duže vreme živi i radi u Austriji. Ima sina koga najviše voli, kao što voli poeziju koju rado piše. Njeni radovi objavljivani su u časopisima i u zajedničkim zbirkami: „Stihom govorim 2“ izdatoj u Crnoj Gori, 6 NKS Izvan dometa - u Sarajevu, BiH... „24 MSP Garavi sokak“ u Indiji – Srbija.

Dobitnica 3. nagrade za najbolju pjesmu van ex-yu prostora od strane iračkog kulturnog centra „MESOPOTAMIA“ iz Beograda. Sudionik sam mnogih susreta od kojih najradije izdvajam: Rumu, Suboticu, Bor, Indiju, Sarajevo, Bjeljinu, Rijeku, itd...

STEVAN ŠARČEVIĆ

Rođen u Subotici 1962. Živi i radi u Subotici. Objavio: zbirku poezije „Na tragu svetlosti“, Argus, 2013, roman „Sam, ispod šljive“ sa Lazarom Janićem, Argus, 2013, roman „Kaurinova kletva“, Argus, 2014. Zastupljen u nizu zbirki priča, u fanzinima, časopisima, e-časopisima, na veb portalima, vebzin-ima i zbornicima poezije. Sarađivao sa Milivojem Anđelkovićem na projektu „Naseljavanje Vizantije“. Dobitnik većeg broja nagrada na književnim konkursima.

TAMARA LUCIĆ DINIĆ

Rođena je 25. 12. 1975. godine u Zaječaru. Osnovnu školu i gimnaziju završila je u Negotinu, a Ekonomski fakultet u Nišu. Piše poeziju i prozu i objavljuje u mnogim časopisima i zbornicima. „Trn u slepoočnici – metak u oku“ je njena prva samostalna knjiga. Sarađuje sa raznim časopisima iz oblasti kulture i umetnosti – „Diogen“, „Avangrad“, „Fanzin pobuna umetnosti“, „Buktinja“ itd. Živi i radi u Negotinu.

ТАЊА ЂУРЂЕВИЋ

Рођена 1968. године у Ваљеву. Пише песме, приче, сатиричне форме. Награђивана. Објавила две књиге поезије, у припреми има књигу прича. Ради као посластичар. Живи у Великом Градишту.

STEFAN ČIZMIĆ

Ima 17 godina, živi u Dobanovcima. Pohađa ETŠ „Nikola Tesla“ u Beogradu, a u Dobanovcima je završio osnovnu školu. Smatra da je poezija više od života. Život brzo prođe, a poezija je jedina stvar koja ostaje večna.

ВОЈИСЛАВ КНЕЖЕВИЋ

Рођен у Сарајеву 4. 2. 1986. године. Од 1992. године настањен је у Пљевљима, где завршава основну и средњу школу. Студије на МТФ-у завршава 2011. у Подгорици. Љубитељ духовне, лир-

ске и љубавне поезије. Поред поезије, повремено пише есеје и поучења у стиховима.

У последње вријеме се бави књижевном дјелатношћу. Вишегодишњи учесник Пљеваљског мултимедијалног фестивала.

VANJA GRANIĆ

Рођена 19. 08. 1969. у Загребу гдје ради и живи. Поезија јој је велика страст, до сада ништа није објављивала, нада се да ће имати прилику.

РАДОЈКА УШУРЕЛ

Рођена 1958. године у Вршцу. После основне школе завршила ШУП „Никола Тесла“ у Вршцу. Живи у родном граду, ради више од тридесет година у Општинској управи Општине Вршац и пише песме и кратке приче, душом и срцем. Воли уметност и верује да било која врста уметности чини човека посебним, оплемењује га и надахњује да ствара и да остави трагове свог постојања, трагове да се гледају и слушају, трагове да се читају и памте, неизбрисиве трагове који га чине вечним. Око двадесетак песама и неколико краћих прича јој је објављено у зборницима.

VLADIMIR PERIĆ

Рођен 28. 09. 1981. у Београду. Diplomirao је етнологију и антропологију на Филозофском факултету у Београду. Пише поезију и прозу. Објављивао је у више књижевних зборника и штампаних и електронских медија. Автор knjige „Crni flor i pentaptih sopstva“, Ukronija, Београд, 2012. Dobitnik niza nagrada за књижевно стваралаштво.

ZDRAVKA BABIĆ

Рођена 09. 12. 1968. године у Билећи. Рано дјетинство провела је у селу Симјова. Селу ... поезији... њеној „сузи сјећалици“. Испunjena у љубави, мајка троје дјеце. Поезијом је представила себе, своју љубав коју даје и прима кроз осмијех, своје врлине и mane и своје... плаве snove. Njene pjesme krase mnoge zbornike. Dobitnik је niza nagrada за поезију. Живи и ради у Билећи.

ZORANA MANIĆ

Рођена у Београду 1991. године. Студент четврте године Филолошког факултета Универзитета у Београду, смера Српска књижевност и језик са компаратистиком. Приче и песме су јој похваљене на бројним књижевним конкурсима. На „Лагунином“ књижевном конкурс у „Кратка породична прича“, у оквиру манифестације „Ноћ књиге“ 2013. године, освојила је прво место за причу „Кућа на брду“.

VOJIN TRIFUNOVIĆ

Рођен 10. октобра 1956. године у Rudićima код Glamoča. Novinar, književnik, izdavač, organizator kulturnih manifestacija... Na književnoj sceni je 40 godina, a prošlo je 30 godina od izdavanja njegove prve knjige „Ponavljati gradivo“. Posle ove knjige objavio je: „Ram za glavu“ /aforistički roman/, „Od entiteta do blentiteta“ /satiricni medaljoni/, „Gluvo kolo“ /pjesme/, „Kroz iglene uši“ /aforizmi/, „Troprstaš“ /roman/, „Na posljednjoj liniji obmane“ /pjesme/, „Nema se kuda nebo visoko, a zemlja tvrda“ /pjesme/, „Osnovi političke ekonomije“ /aforističke pjesme/, „Ogledalo i slijepac“ /roman u stihu/, „Proleter i svih zemalja razidite se“ /prilozi za kritiku političke ekonomije društva u tranziciji/. Pored navedenih priredio je i objavio knjig: „Pjesme Krajine i Ukrajine“, izabrane pjesme ukrajinskih pjesnika, „Izabrane bajke naroda Zapadnog Balkana“. Uredio je i objavio dva zbornika pjesama Saveza književnika Zapadnog Balkana. Objavio je knjigu pjesama na esperanto jeziku. Radovi su mu prevedeni na strane jezike. Član je Udruženja književnika Republike Srpske. Živi i radi u Banjaluci.

MAJA STANKOVIĆ

Maja Stanković je rođena 1980. године у Vranju. Njena životna iskustva i iskustva ljudi iz Vranja su nepresušni bunar iz kog ona crpi građu za književnost. Jedan segment iz sopstvenog života i života oko sebe, pretočila je u svoj prvi roman „Posle svega“ koji je izdala 2012. године у изданју „Beoknjige“. Ove године је објавила прву самосталну збирку поезије „Budne uspomene“ у изданју „KR Balkan“.

VLADIMIR ZLOH

Rođen je u Boljevcima. Poeziju, pripovetke i pesme, počinje da piše još u ranoj mladosti. Živi u Nemačkoj i radi kao novinar, prevodilac i pisac. U Hamburgu pohađao autorsku školu. Inače se bavi muziciranjem, vajarstvom, slikarstvom. Piše poeziju i pripovetke na: srpskom, hrvatskom, slovačkom, češkom i nemačkom jeziku. Član je književnih klubova u zemlji i inostranstvu. Svoje pesme prevodi, na već spomenute jezike. Svoje umetničke radove, objavljuje u antologijama pomenutih zemalja. Objavljuje knjige poezije, na srpskom i slovačkom jeziku.

ЕМИЛИЈА ТРИФОНОВА

Рођена у селу Ленково, код Плевена. Дипломирала је на Медицинском универзитету – Софија, струковна медицинска сестра. Објавила је две збирке поезије – „Увређена суза“ (1993) и „Носталгија мирише као пахуље“ (2008) и књигу „Сачувај сузу за мене“ (на грчком). Члан је Друштва књижевника – Плевен, UNESCO књижевност, уметност и наука Грчке и Шпаније. Говори грчки, шпански и руски језик, преводи поезију са грчког на бугарски. Од 1999. живи и ради у Грчкој, као медицинска сестра. Активно учествује у организацији међународних скупова писаца. Добила је бројне награде.

JELENA BOŽIĆ

Rođena 9. 9. 1992. Srednjoškolsko obrazovanje završava 2010. godine u Gimnaziji fra Grge Martića u Mostaru. Iste godine upisuje studij anglistike i lingvistike na Filozofskom fakultetu u Zagrebu, gdje trenutno uspješno studira na trećoj godini. Bavi se pisanjem poezije, proze i drame. Nikada nije objavila vlastitu knjigu.

Kroz srednjoškolsko obrazovanje sudjelovala je na nekoliko poetskih večeri na manifestaciji „Mostarsko proljeće“, a vlastite dramske komade postavljala je u sklopu dramske sekcije Gimnazije fra Grge Martića.

ZADA ŠAHĐANOVIĆ

Rođen 26. 10. 1959. u Tuzli. Radi kao nastavnik bosanskog, srpskog i hrvatskog jezika u jednoj osnovnoj školi u Gradačcu, gdje i živi. Osim što piše poeziju, bavi se i slikanjem.

РОМАЊОЛА МИРОСЛАВОВА

Рођена 1953. год. Завршила студиј бугарске филологије на Универзитету „Св. Кирил и Методије“ – Велико Трново, а специјализацију из области социјалне педагогије на Универзитету „Климент Охридски“ – Софија. Објавила је више песничких збирки, међу којима се истичу: „Замрзле сузе“, „Луна виноока“, „Небески дар“, „Волшебница“, „Сестра Христова“, „Жито за помен“, „На степеништу јутра“ и др.

Дела Ромањоле Мирославове, посебно песничка, преведена су на руски, српски, македонски, енглески и др. стране језике. И сама се бави превођењем. Добитница је већег броја значајних признања за књижевни рад. Члан је Савеза писаца у Бугарској и заменик главног уредника часописа „Нови пулс“.

IVANA SKUHALA KARASMAN

Rođena 4. 7. 1975. u Varaždinu (Republika Hrvatska) gdje je završila osnovnu školu i gimnaziju. Diplomirala filozofiju i kroatologiju na Hrvatskim studijima Sveučilišta u Zagrebu, gdje je i magistrirala, te doktorirala filozofiju, a od 2005. godine je zaposlena na Institutu za filozofiju. Objavila više pjesama i kratkih priča u zajedničkim zbirkama, a 2010. godine samostalnu zbirku poezije „Jazzerski stav“. Živi i radi u Zagrebu.

SAŠA TADINAC

Rođen 08. 07. 1966. u Sinju, Republika Hrvatska. Ljubav prema poeziji ima od rane mladosti, uvijek se pokušavao izraziti u stihovima. Nikada se nije usudio da te svoje stihove negdje objavi.

ТАЊА ПОПОВА

Рођена 22. јула 1966. у граду Костенец, област Софијска. Магистрирала је на микроелектроници на Вишем техничком универзитету у Софији, 1989. године. Специјализирала инжињеринг журналистику. Говори енглески, руски и српски. Живи и ради у Софији. Пише стихове и приче. Њени књижевни радови су објављивани у новинама „Бугарски писац“, „Реч је данас“ и „Нови ритам“. Преводи са српског, македонског и руског. Учествовала је на књижевним конкурсима у Бугарској, Македонији и Италији. „Шта да радим са тобом“ – њена прва књига, збирка песама, објављена 2010. године. Друга књига „Црна чоколада“ је преведена на македонски и објављена у Македонији 2012.

NATAŠA V JAKIĆ

Рођена у Bosni, одрасла ту и тамо. Sada живи и не ради у Beogradu. Objavila zbirku поезије „Ja i Ja“. Gostovala kod prijatelja u knjigama, sa po nekom pesmicom. Spremila drugu zbirku i чека, da bude bolja, pa da je objavi. Majka jedne lepe devoјčice i to joj je najveći uspeh i nagrada u životu.

ANASTASIJA – ANA STOŽINIĆ

Рођена и одрасла у Kruševcu. Završila srednju tehničku školu. Radila na radiju. Bavi se planinarenjem i kad god može putuje. Ponovo počela da se igra rečima iz radoznalosti da vidi može li da napravi neku celinu 2002. godine i tako su nastali tekstovi koji su čitani u radijskoj emisiji „Maler“, na „Next“ radiju у Kruševcu, tokom 2003. Januara ove godine, magazin „Miris jasmina“, objavio je njenu ljubavnu priču „Kofer“ i trenutno u delovima se objavljuje njen prvi ljubavni roman „Talasna dužina“.

ZORICA TIJANIĆ

Рођена 1971. године. Detinjstvo i mladost provodi u Zagrebu i Splitu, potom se seli u Herceg Novi, Kragujevac i Beograd. Završila je Učiteljski fakultet i postdiplomske studije u Beogradu. Poeziju i pro-

zu piše od srednjoškolskih dana. Objavila je dve zbirke poezije: „Miris daljina“ i „Zagrljeni tišinom“ u izdanju „Nove Poetike“ iz Beograda. Kao autor je zastupljena u brojnim međunarodnim zbornicima i antologijama. Učesnik je i nekoliko pesničkih manifestacija, kao i humanitarnih projekata za decu. Njene pesme su objavljivane na mnogim književnim portalima, a neke su i nagrađivane. Živi i radi u Beogradu.

RAMONA ADRIANA VUKELIĆ

Rođena 22. 11. 1979. i otkad zna za sebe zaljubljena je u poeziju, koju strastveno voli čitati, pisati, recitirati.

ELIZABETA VOJINOVIĆ NIKOLIĆ

Dugogodišnji voditelj, novinar, urednik na Fast radju i TV Global. Autor i voditelj emisije „Gradske price“, TV ART – Niš. Predsednik i osnivač neformalne grupe „Lige niskih dama“ koja se bavi promocijom duhovnih i kulturnih vrednosti. Organizator kulturnih manifestacija i humanitarnih akcija. Zastupljena u časopisima, zbornicima, kao i u zajedničkoj pesničkoj zbirci „Besmrtnost boje i pesme“.

JOSIPA LESINGER

Rođena je 04. 01. 2000. godine u Puli, Hrvatska. Manji dio svoga života provela je u istarskom gradu Rovinju, zatim u Korenici, gdje trenutno živi. Pohađa Osnovnu školu „dr Franjo Tuđman“, Korenica. Jedna je od urednica školskog časopisa „Sunce“.

ZORAN KRSTIĆ

Rođen 1963. u Zagrebu. Studirao politologiju, završio „Fakultet uličnog ugla“. Živi u Krapinskim Toplicama, radi kao vozač viličara. Piše poeziju i prozu. Pjesmama i kratkim pričama zastupljen u zbornicima, književnim časopisima i časopisima za djecu. Za roman, zbirku priča i zbirku pjesama traži izdavača.

BOJAN ŠTROSMAJER

„Što se tiče biografije, ne bih rekao da ću dogurati do 500 karaktera – mogu nabrojati njih desetak maksimalno – moja kćer, moj brat, moji roditelji, dva prijatelja i jedna djevojka koja, ipak, neće biti onaj „osmijeh pored“ iz pjesme. Eto, sedam karaktera. I ja. Osam“.

BORIS TOPLIČANEC

Rođen 23. 06. 1963. u Zagrebu. Fotografijom i poezijom se bavio tokom gimnazijskih i studentskih dana. Tek zadnjih pet, šest godina vraća se intenzivno fotografiji i poeziji. Poezija mu je vodilja i u fotografiji. Pokušava ljepotu stihova, prikazati korištenjem drugog izražajnog medija, a to je crno/bijela fotografija. Fotografске izložbe uvijek imaju temelj u poeziji i nekom određenom djelu. Od 2011. godine aktivno izlaže na samostalnim, klupskim i drugim grupnim izložbama. Svaku samostalnu izložbu predstavlja kroz svoje pjesme, u katalogu i njihovim čitanjem na otvorenjima.

IVA PEJKOVIĆ

Rodjena 1984. godine u Zadru. Diplomirala je na Odjelu za izobrazbu učitelja Sveučilišta u Zadru 2009. godine. Objavila roman „Mačka u čizmama“ u ediciji Katapult, Rijeka, 2007. Vodi Klub čitatelja za mlade u Gradskoj knjižnici Zadar. Urednica je portala „Ezadar“ i piše za blogosferu Večernjeg lista. Kratke priče objavila u „Zarezu“, „Slijepom putniku“, zbirci „Rukopisi 33“, zbirci „Samo ti pričaj“.

ИВАНА ЗАЈИЋ

Рођена 06. 04. 1979. године у Крушевцу, по занимању правник. Књижевни рад: објављивала радове у збиркама: *Градске приче 4 - воденица, Сагоревање, Балканска шапутања, The Best the Kisobran 3, Заједничка пречица, Тријумф песме и вина и Гарави сокак*. Добитник више награда.

MARIJANA KALIČANIN

Rođena 1995. Student francuskog jezika i književnosti. Bavi se stranim jezicima (francuskim, engleskim, španskim, ruskim), muzikom (klavir i gitara), pomalo slikanjem i pisanjem. Najviše voli da piše pesme, ali i prozu. Nije do sada ništa objavila; jedini kritičari su joj bili prijatelji, ali i profesori književnosti. Zbog toga se usudila da pošalje jednu od svojih pesama.

MILAN MITIĆ

Rođen 1982. u Prištini. Osnovnu školu i gimnaziju završio u Kosovu Polju. Sociolog po zanimanju. Trenutno živi u Kruševcu. Pisanjem se bavi više od deset godina, ali još nema objavljenu knjigu. Pesme su mu zastupljene u zborniku „Garavi sokak“ – Indija 2010. i 2011, i časopisu „Avlija“ iz Rožaja 2013. (treća nagrada za najbolju pesmu u regionu) i dve priče u zborniku izdavačke kuće „ALMA“, 2013. godine.

OZRENKA KAPETANOV

Ozrenka Kapetanov (rođena Vukobrat) 23. 04. 1962. god. u Grahovu. Do udaje živela u Sarajevu, a sad u Bočaru (opština N. Bečej). Ponosna majka dvoje dece, zaposlena. Autor jedne zbirke poezije („Kapi duše“, 2009) učešće u nekoliko zbornika.

DARKO HABAZIN DAKS

Darko (Dragutina) Habazin je rođen 06.01.1964. god. u Beogradu. Član je UKS i HUSCG, oprobao se u više književnih formi: haiku, aforizmu, kratkoj priči za odrasle, kratkoj priči za decu i poeziji. Do sada je objavio 10 samostalnih knjiga (2 knjige aforizama, 2 haiku, knjigu dečjih priča, knjigu kratkih priča i četiri stihozbirke). Ima i jednu zajedničku objavljenu knjigu haika sa fb stranice HAIKU I HAIJIN. Član je mnogih književnih klubova u gradu i u unutrašnjosti. Diplomirani je etnolog i profesionalni je bibliotekar.

ALISA SALOPEK

Piše uglavnom prozne tekstove, pomalo i poeziju. Do sada objavila jednu zbirku pesama „Zbirka mojih koraka“ (2006), i roman za tinejdžere „Volim, ne volim“ (2008) Rukopisi romana: „Reci mi da znam“ i „Dubre do kraja ili toplo, hladno, ponekad prevruće“, kao i zbirka kratkih proznih tekstova „Slike trenutaka“ – čekaju neka bolja vremena za objavljivanje. Svoje tekstove objavljivala u mnogim zbornicima, časopisima i na internet stranicama.

BRANISLAV ĐINĐINOVIĆ

Rođen 1967. Bavi se pisanjem poezije dugi niz godina. Objavio dve zbirke pesama, „Spičanska zora“, i „Nestašni mačak“ za decu. Član je Udruženja pisaca „POETA“, na Čukarici i obilazi često udruženja tj. skupove pesnika... Kad budete ovo čitali, izaći će mu i treća knjiga „GORSKI HOR“, knjiga za decu.

MILENA RUDEŽ

Pjesnikinja. Rođena u BIH, 1958. Živi u Danskoj od 1992. Prvu pjesničku zbirku „Dnevnik slijepog putnika“ objavila je 1987. u Sarajevu, a drugu u Kopenhagenu u dvojezičnom izdanju *Slijepi putnik iz Sarajeva / Den blinde rejsende fra Sarajevo* 2002. Zastupljena je u danskim antologijama *Mellem land og land (Između zemlje i zemlje, 1995)*, *Mellem gode mennesker (Među dobrim ljudima, 2000)*, *Nye Nordiske landskaber (Novi nordijski pejzaži, 2003)*, *Nye stemmer (Novi glasovi, 2007)* i *117 stemmer (117 glasova, 2012)*. Predstavljena je u antologiji *Izgubljene zvijezde – prigodna stopjesmica bosanskohercegovačkih pjesnikinja od 1908. do 2008.* i internacionalnim književnim zbornicima na srpskom i njemačkom: *Susreti* (2010), *Koraci* (2011) i *Između dva svijeta* (2013). Milena Rudež je bila jedan od urednika dansko-bosanskog književnog časopisa „Poet“. Pjesmom, napisanom na danskom, pobijedila je na književnom konkursu povodom evropske godine borbe protiv rasizma, 1997. Svojom najnovijom knjigom poezije *Svijet iza stakla / Verden bag glasset* (Banja Luka, 2010) osvojila je književnu nagradu „Petar Kočić“ 2011.

DRAGOLJUB RAJIĆ

Rođen 13. septembra 1979. godine u Zemunu, pitomom gradu na Dunavu koji je bio Evropa i mnogo pre nego što su počeli da nam uvode Evropu. Tvorac je mnogih pesama, dobitnik međunarodnih nagrada za njih i autor brojnih članaka u raznim listovima i magazinima, ali u zemlji u kojoj se od pisanja još ne živi, već pretežno nadniči, to i nije previše za diku. Pisao je i priređivao i razne knjige, neke više, neke manje uspešno. One najbolje još drži u glavi i nije ih stavio na papir, što ne znači da to ne planira. Od svih novinsko-spisateljskih egzibicija najdraže su mu ipak one pisane za „Našu Krmaču” sa najluđom ekipom prijatelja i saradnika koja se (ne) može zamisliti.

NEVENKA PUPEK

Rođena u Zagrebu. Bilježi životne pojave riječima i bojom. Održava izložbe slika i poezije. Izdala e-zbrike poezije: „Nedovršena“ i „Korozija“.

ALEKSANDRA MIHAJLOVIĆ

Rodila se na Božić 1969, samo godinu dana posle velikih studentskih protesta. Možda odatle energija, insistiranje na nemogućem, masovno rojenje misli i klanjanje rok-kulturi. U neprekidnoj formi održavaju je tri musketara: muž i sinovi, Konstantin i Lukijan. Kada nije u diplomatskim pregovorima sa svojom porodicom, kada nije za šporetom ili kompjuterom, predaje književnost u Gimnaziji „Uroš Predić” u Pančevu.

ALEKSANDRA POPOVIĆ

Rođena 23. 11. 1991. u Kikindi. Do svoje 18. godine živela u Idošu, selu pored Kikinde. Od svoje osamnaeste živi u Omoljici, kod Pančeva. Pesme koje piše imaju svoju priču. Svaka pesma je deo onoga što joj se desilo u životu, i pomalo su mračne i tužne. Zaposlena je, pa za poeziju ima manje vremena. Ali, nekad dok šeta ulicom zaluta po koji stih, pa ga zabeleži u telefonu.

LJUBOMIR VANIĆ

Rođen 29. 03. 1974. u Novom Sadu. Sedamnaest godina igrao u dečijem pozorištu kao glumac. Pošto je pozorište igralo isključivo stihovane predstave, otud se pojavila ljubav prema pisanju. Između ostalog svira gitaru, peva, voli... Sada pokušava da sastavi bend pa da nastavi malo sa rokom.

SLOBODANKA ĐUKANOVIĆ

Rođena 1946. u Javoranima, Kneževo, Republika Srpska. Do sada objavila dve zbirke poezije: „Osjećanja i sjećanja” i „Tragovima raskršća”. Učesnica u projektu „Stihom govorim” i nekoliko zajedničkih zbirki. U pripremi su joj dvije knjige poezije, ljubavne i zavičajne.

ЛАЛА ЛАРА БРАНКОВ

Лала Лара Бранков је рођена у Београду, шездесетих година. Школовала се у Београду и Паризу, где је завршила школу за модне стилисте Fleuri-Delaporte. Добитник је многих награда и признања за књижевно стваралаштво. Поред књижевности, бави се модом, дизајном, новинарством, компоује хорске композиције, као и популарну музику на своје текстове (кантаутор). До сада је објавила осам збирки поезије: „Дах“ (2000), „Час блаженства“ (2001), „Вреле сенке“ (2002), „Божја рука“ (2003), „Српска бајка“ (2004), „Пред Богом и људима“ (2006), „Госпа од стихова“ (2009), „Деца Камелота“ (2013). У припреми су „Тројеручне очи“ и „Алхемија стиха“.

ГОРАН ЂУКАНОВИЋ

Рођен 1983. године у Тузли. Живео је на Озрену у малом селу Ступари где је завршио део основног образовања, а потом се сели у Суботицу. Апсолвент је на Грађевинском факултету. Пише песме за децу и одрасле. У припреми му је збирка „Писмо душе“. Радови су му објављивани у многим зборницима. Члан је Књижевног клуба СКЦ „Свети Сава“ у Суботици.

SANJA RADULOVIĆ

Rođena u Tešnju, BiH, 1975. godine. Živi i radi u Doboju, RS, BiH. Članica Književnog kluba „Jovan Dučić“, Doboj. Piše prozu i poeziju. Objavljivala na poetskim i kulturno-obrazovanim portalima, književnim portalima, u zbornicima i zajedničkim zbirkama poezije u Hrvatskoj, Srbiji, RS i FBiH. Bila je učesnik mnogih poetskih večeri i dobitnik niza književnih priznanja. Priprema prvu knjigu poezije.

DANIJELA TRBOJEVIĆ

Rođena u Karlovcu 12. 08. 1989. Trenutno živi u Budačkoj Rijeci. Pjesme počinje pisati u prvom razredu srednje škole. U početku je pjesme pisala samo za sebe i bojala se pokazati ih bilo kome. Kako je vrijeme prolazilo našla je način da u pjesmama kaže sve što osjeća i tako nalazila utjehu i olakšanje u pojedinim situacijama, jer bi riječi došle same i u tim riječima bi našla olakšanje. Pisanje pjesama joj puno znači, jer kroz njih se usuđuje reći stvari o kojima radije ćuti.

AVDULAH RAMČILOVIĆ

Učitelj i magistar pedagoških nauka. Rođen 1945. godine u Petnjici, Berane. U periodu 1971–1987 radio kao učitelj, direktor i školski pedagog u OŠ „Delimeđe“, Tutin. Od 1987. živi i radi u Lincu, Austrija. Objavljene knjige: „Poslovice i izreke iz celog sveta“ Beoknjiga, (2008); „Putevima života“, poezija (2011); „Osmjehni se suncu“, zbirka poezije, „Stihom govorim“, (2013). Zastupljen u nekoliko antologija i zbornika.

RADMILA STANKOVIĆ

Rođena u Nišu, 1971. godine. Živi i radi u Luksenburgu.

MARKO STJEPANOVIĆ

Rođen u Rijeci, 20. ožujka 1995. Završava Srednju medicinsku školu u Rijeci.

ANĐELA PREDOVAN

Rođena 6. 10. 1992. Pohađala privatnu gimnaziju. Živi u Zadru.

ZLATKO KRALJIĆ

Rođen 9. aprila 1962. godine u Sv. Martinu na Muri, u Međimurju. Živi i radi u Velenju u Sloveniji. Pisanjem i likovnim stvaralaštvom bavi se još od srednjoškolskih dana. Piše poeziju i prozu. Dobitnik je više značajnih nagrada, priznanja i sertifikata za kvalitetu. Objavio je zbirku pjesama 2001. godine. Zbirka pjesama i proze (2012) objavljena je preko natječaja, poduprta sredstvima Javnog sklada za kulturne djelatnosti Republike Slovenije (JSKD) i Općine Velenje. Objavljuje u zborniku „Paralele“, koji je namijenjen pitanjima kulture drugih naroda koji žive u Sloveniji i izlazi godišnje, povodom literarnog druženja u okviru projekta „Sosed tvojeg brega“. Hrvatski sabor kulture i Društvo zavičajnih književnika ga nagrađuju 2013. plaketom Mihovil Pavel Miškina, za dijalektalno pjesništvo. Iste godine je izabran među najbolje pjesnike festivala poezije u Novom Mestu. Uvršten u prvu antologiju moderne manjinske književnosti u Republici Sloveniji (2014).

SLAĐANA GOLIJEVIN

Rođena 30. 7. 1987. u Sarajevu gde i živi i radi. Diplomirala komparativnu književnost i bibliotekarstvo na Filozofskom fakultetu u Sarajevu. Objavljuje kritike vizualnih umjetnosti i književne kritike, eseje, pjesme.

DAMIR D. OCVIRK

Rođen 1954. god. u Vinkovcima, a živi i radi u Puli, Republika Hrvatska. Objavljuje prozu i poeziju u tiskanim zbornicima i elektroničkim portalima u zemlji i inozemstvu (u Zagrebu, Varaždinu, Biogradu, Solinu, Čazmi, Loboru, Sarajevu, Mostaru, Bijeloj, Nišu, Indiji, Beogradu, Frankfurtu...). Član je Društva hrvatskih zavičajnih (amaterskih) književnika, od kojega je 2012. godine dobio plaketu za književno stvaralaštvo „Ivo Kozarčanin“.

VELJKO ODALOVIĆ

Rođen u Valjevu, 23. 09. 1994. godine. Studira srpsku književnost i jezik na Filološkom fakultetu Univerziteta u Beogradu. Uzore u književnom radu nalazi u velikanima pisane reči, kao što su: Herman Hese, Rastko Petrović i Jovan Dučić. Najviše voli kada poezija priča.

KLARA LESKOVAR

Rođena 6. 5. 1999. u Rijeci. Pohađa Osnovnu školu Petra Zrinskog u Prezidu s odličnim uspjehom. Već nekoliko radova joj je objavljeno u knjigama.

ANDRIJA BOŽOVIĆ

Rođen u Kosovskoj Mitrovici, 15. 09. 1994. godine. U Kosovskoj Mitrovici završio Osnovnu školu „Sveti Sava” i Osnovnu muzičku školu, kao i Gimnaziju i Srednju muzičku školu „Miodrag Vasiljević”, odsek gitar. Sa 16 godina održao solistički koncert klasične gitare. Bio član nekoliko rok sastava. Takođe član amaterskog pozorišta u Kosovskoj Mitrovici. U Beogradu je 2013. god. upisao Fakultet dramskih umetnosti, smer Menadžment i produkcija pozorišta radija i kulture. Pisanjem se bavi od svoje petnaeste godine i pored muzike, pisanje je njegova velika ljubav i opsesija.

MELINA ŠAĆIROVIĆ

Rođena 20. 12. 1993. godine u Novom Pazaru. Student druge godine biologije na Državom univerzitetu u Novom Pazaru. Učesnik mnogih književnih večeri i dobitnik književnih priznanja. Ima pripremljenu zbirku poezije koju želi da objavi.

МИЛОШ СИМИЋ

Родио се 17. 9. 1991. године у Крагујевцу где је завршио основну школу и Прву гимназију, као носилац Вукове дипломе и добитник бројних награда на литерарним конкурсима. Студент је 4. године информатике на Природно-математичком факултету у Крагујевцу. Добитник је стипендије Фонда за младе таленте и стипендије Универзитета у Крагујевцу за најбоље

студенте. Два пута је награђен као један од најбољих студената информатике. До сада је у књижевном часопису „Кораци” објавио две приче. Добио је трећу награду на књижевном конкурсу на тему: „Вино”, који су 2013. одржали издавачка кућа „Арте” из Београда и подрум вина „Александровић” из Винче крај Тополе.

MARICA ANGELOVSKA

Рођена јуна 1952. год. (тачан датум избрисан, писано тат мастилјавом оловком) у селу Брабини, на јужној падини планине Гуцева, ту је одрасла и завршила средњу школу у V. Зворнику, службовала у: Лјубљани, Марибору и у Београду, где је и пензионисана и живи. Песме писала протеклих двадесетак година, објављена је само једна у листу „Јесенјин”. Песме су већином љубавне, осим десетак родољубивих, насталих у време НАТО агесије.

РЕНАТА ЦВЕТКОВ

Рођена 1977. године у Сомбору. Завршила Вишу школу ликовних и примењених уметности. Запослена у ОШ „Никола Вукићевић”, као наставник ликовне културе. Бави се сликањем и писањем. Удата, мајка двоје деце.

MILENA PROKOVIĆ

Живи у Београду и бави се литерарним радом. Објавила три збирке песама: „Певajte ми романсу, kneже”, „Кап пролећне зоре”, „Џубор ока”. Пише кратке приче из биографске прошлости познатих историјских личности Београда, приче из старина предака, који су били учесници ратова, нарочито Солунска.

БРАНКА ВЛАЈИЋ ЂАКИЋ

Рођена је у Задру, далматинском граду уз море, 8. 03. 1953. Од 1995. год. живи у Београду. Трећи важан град, република, утврда, склониште и прибежиште, у њеном животу, у коме борави, без обзира како је име мјеста у коме се физички налази, зове се Поезија. У Поезији непрестано борави, да не би

заборавила због чега живи и да би се стално подсећала да припада слободним људским бићима, које слободом мисли и отвореношћу осјећања, показују и свијету и себи, како су схватили, осјетили, доживјели живот, колико из њега научили и докле напредовали...

Уз помоћ пјесама, разабире да мудрост није у уму, памети, већ на нивоу душе, јер је за схватање неопходна фина, танана, суштинска осјећајност, коју научено знање не пружа. До наслова збирки, водиле су је њене пјесме: „Род по души”, „Љубав у души пробуди”, „Пјева ми душа”, „Душа зна”. Пише и пјесме за дјецу, па је 2012. објавила збирку „Контрабас”.

SELVIJA FERIZOVIĆ

Živim i studira ekonomiju u Novom Pazaru. Što se književnog stvaralaštva tiče, piše poeziju i prozu, mada do sad nije ništa objavljivala. Predstavila svoje pesme na književnoj večeri pod nazivom „Sehara tajni”.

РАДОЈИЦА ПЕРИШИЋ

По основном занимању лекар, специјалиста интерне медицине, из Нове Вароши. Рођен 1963. године у Негбини, у општини Нова Варош. Објавио једну збирку песама – „Повратак себи“. Победио на поетском конкурс у „Моравске тајне“ у Туприји, 2011. године. На истом конкурс у, 2012. године добио „Диплому Богомир Михајловић“. Добитник је прве награде на конкурс у „Раде Томић“ у Књажевцу, 2013. године, у категорији циклуса песама, за сонетни венац „Долазак по венцу“. Песме су му објављиване у многим зборницима са поетских конкурса.

ЈОВАН БАЈЦ

Рођен је 13. јула 1976. у Аранђеловцу. Од ране младости бави се писањем поезије, коју и објављује по школским и локалним књижевним часописима. Осликавајући реалну слику Србије кроз сва времена, ствара поетски роман „Ватрено оружје“ (2003). Савременим романом „Распеће“ (2005) потврђује своје

књижевне способности. Центар за културу и образовање – Аранђеловац објављује његове одабране афоризме у свом књижевном часопису „Излог културе“ (2011 и 2012).

Заступљен је у зборницима и учесник је многих књижевних манифестација. Оснивач је некадашњег Књижевног клуба „Универзум“ и уважени члан садашњег Књижевног клуба „Аранђеловац“ у истоименом граду, где иначе живи и ствара.

ЈЕЛЕНА КОМАРИЦА

Рођена 10. 01. 1985. у Прибоју. Живи у Београду. Завршила Гимназију у Прибоју и Филолошки факултет, групу: српски језик и књижевност у Београду. Воли да пише поезију и модерни плес.

SLAVOJKA SLAVA VOJINOVIĆ

Рођена 02. 01. 1958. у Plužinama – Crna Gora. Završila ekonomsku školu, živi i stvara u Plužinama. Član je Udruženja književnika Crne Gore, Književne zajednice „Jugoslavija“ i Književne zajednice „Vladimir Mijušković“ – Nikšić.

Objavila: „Obala bez svjedoka“ – „Montegraf“ – Nikšić – 2000. „Druga strana bola“ – „Montegraf“ – Nikšić – 2001. „Tajni ljubavnik“ – „UNIREKS“ – Podgorica – 2003. „Jul za dušu“ – „UNIREKS“ – Podgorica – 2006. „Sjenka ime“ – „Montenegro CHESS“ – Nikšić – 2009. „Ne izlazi mi se iz sna“ – „Montenegro CHESS“ – Nikšić – 2010. „Zeleni tepih mjesečine“ – „Montenegro CHESS“ – Nikšić – 2011. „Glasovi nevidljivih ptica“ – „Novograf“ – Podgorica, 2013. Zastupljena u mnogim časopisima, zbornicima, antologijama. Više puta nagrađivana.

DRAGAN JANKOVIĆ – JANJE

Рођен у Руми, 1965. Објавио пет збирки поезије: „Сунце у зубима“, „Вина, љубави, песме“, „Обдарен говором“, „У тишини лудака“ (друго издање). Учесник бројних књижевних манифестација. Заступљен у више зbornика и антологија. Члан UKS, од 1994. Запослен у градској библиотеци „Атанасије Стојковић“ у Руми.

MARKO AMIŽIĆ

Rođen 17. 09. 1983. godine. Živi u Zagrebu gde je i rođen. U srednjoj školi je počeo pisati pjesme. Informatičar po struci, zaposlen. Osim pisanja, bavi se i pjevanjem. Nije nigdje objavljivao svoje radove.

SNEŽANA MARKO MUSINOV

Rođena 1958. Slovačkinja. Stanovnik Zemuna. Udata. Zaposlena. Majčinski ostvarena. Piše i od skora objavljuje poeziju i kratke priče. Poeziju je do sada objavila u zbornicima: „Noć boema” (3), Indija, „Magija” (2), „Vrata Ponišavlja” (1), „Između dva sveta” (1), Niš, „Trijumf pesme i vina” (1), „Arte stih vol. 2” (2), Arte biblioteke „Poetika”, Beograd i na internet portalima, sve 2013. godine. Kratke priče objavljene su 2013. god. u zbornicima „Vrata Ponišavlja” (1), Niš i „Zajednička prečica” (3), Beograd.

DIJANA JOVANOVIĆ – JOVANOVIĆ

Rođena 22. 09. 1979. godine u Doboju, RS, BiH. Osnovnu i srednju školu završila u Doboju, a trenutno je student na Slobomir P Univerzitetu u Doboju, odsjek engleski jezik i književnost. Poeziju je objavljivala u nekoliko zbornika i časopisa u Republici Srpskoj. U braku tri godine i od nedavno majka dječaku Lazaru.

ТАТЈАНА МИЛИВОЈЧЕВИЋ

Рођена 23. 10. 1975. у Сремској Митровици, Република Србија. Завршила гимназију, друштвено-језички смер, затим студије на *Високој школи за образовање васпитача* у Сремској Митровици и специјализирала на Високој школи за васпитаче у Шапцу, смер ликовно васпитање, чиме је стекла звање струковни васпитач-специјалиста за ликовно васпитање. Писањем се бави неколико година, а поезијом од недавно. Љубав према писаној речи негује још од детињства. До сада није објављивала радове.

ДЕЈАН НИКОЛИЋ

Рођен 2. 7. 1958. у срцу Мачве, Богатињу. Своје рано детињство је провео у малом мачванском селу – Глоговцу, месту које је изнедрило великане српске писце, Јанка Веселиновића и Милорада Панића – Сурепа.

У десетој години се из Глоговца, места рођења, са породицом пресељава у Шабац, где и данас живи и дела као приватни предузетник. Ожењен, отац двоје деце. Пише песме и афоризме.

VESNA LAUDANOVIĆ

Рођена у Београду 1957. год. Живи у Крагујевцу где је 1987. diplomirala на Економском факултету. Пише поезију, приче, есеје и драмске текстове. Заступљена у бројним зборницима прозе и поезије у региону. Сарађује са književnim часописима. Награђивана.

BRANKA VOJINOVIĆ – JEGDIĆ

Рођена 1962. у Плјевљима. Живи у Подгорици. Пише поезију, прозу, поезију за djecu, haiku, satiru, prikaze knjiga. Заступљена у многим часописима, зборницима, almanasima, panoramama, sajtovima..., а haiku поезија је преведена на многе jezike и објављена у антологијама, како код нас, тако и у свијету. Добитница бројних награда на конкурсима. Priredila knjigu „Pisma balkanskih žena“ у којој је okupljeno 66 autorki са Balkana, са pjesmama на исту тему. Priredila са Milutinom Đuričkovićem Prvu antologiju haiku pisaca из Crne Gore – „Laticе ruže“. U pripremi treća knjiga поезије. Član је Književnog kluba „Stihom govorim“ из Bijelog Polja, као и Književnog kluba „Dalma“ из Pljevalja. Član је Haiku удружења Србије и Crne Gore у Београду као и „United Haiku and Tanka Society“, stacioniranom у SAD-u.

HELENA HORVAT

Рођена Pohorsku у Hercegovcu (Moslavina), 21. lipnja 1958. godine. Живи и ствара у Загребу, од 1979. U zreлим godinama otkrila је želju за ponovnim pisanjem. Пише оно што осјећа из срца и душе, претежно ljubavnu liriku. Ponekad napiше pjesmu социјалне тематике

iz ogorčenja koje muči malog čovjeka. Za sebe kaže da je obična žena, sa naramkom godina na leđima, sa mladenačkim duhom koji nikada ne stari. Najviše objavljuje u elektronskim medijima. Pjesme su joj objavljivane na mnogim portalima, u književnim časopisima, zajedničkim zbirka... UG „ESSEGG”, Osijek, 2012. godine joj je objavila prvu samostalnu zbirku poezije „U zagrljaju poezije”. UG „BAGREM”, Gradište, 2013. godine joj je objavio drugu samostalnu zbirku „Korak u život”.

KAROLINA ZELENKA

Studentica preddiplomskog studija komunikologije i sociologije u Zagrebu. Kratke priče objavljene su joj u zborniku „Kapija istoka i zapada“ Novosarajevskog književnog susreta, te u Vebstilus zborniku „Smjer ljubavi“. Radionicu kreativnog pisanja pohađala je u sklopu manifestacije „Ksavera Šandora Gjalskog“ u Zaboku pod vodstvom književnika Miroslava Mićanovića. Uz čitanje i pisanje, slobodno vrijeme voli ispuniti i fotografijom.

LIDIJA LESKUR

Rođena 15. 07. 1953. god. u Kotoru. Živjela u Crnoj Gori, BiH, Njemačkoj, a sada živi u Splitu. Ima status umirovljenice. Predsjednica je Umjetničke, likovno-književne unije „Vlaho Bukovac” u Splitu. Objavila dvije zbirke pjesama, jednu zajedničku i više puta su joj pjesme odabrane i objavljene u zbornicima radova u zemlji i izvan.

PATRIK GREGUREC

Patrik Gregurec, ima 21 godinu i studira hrvatski jezik i književnost i filozofiju na Filozofskom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu. Kao srednjoškolac glumio u Sisačkoj kazališnoj skupini „DASKA“ sa kojom je išao na kazališne festivale u Francusku (Grenoble) i Ujedinjeno Kraljevstvo (Oxford). Piše pjesme, kratke priče, scenarije za eksperimentalno-igrane filmove B.A.K.A. kolektiva koji su se pokazali uspješnima na premijerama, kazališne drame i sa već spomenutim kolektivom radi strip.

ЈЕЛЕНА КРУШКОЊА

Рођена 14. 10. 1978. године у Прибоју, живи у Београду.
Хоби: писање поезије и читање књига. Воли плес и тенис.

РАДА ИЛИЋ

Рођена 1951. у Младеновцу. Дипломирала на Филолошком факултету у Београду, 1975. (група Југословенска и светска књижевност). Новинар (култура), професор југословенске и светске књижевности, лектор. Члан Удружења књижевника Србије. Написала и приредила већи број књига. Заступљена је у многим зборницима и антологијама. Сарадник је „Књижевних новина“ УКС-а.

FABIO KOVAČ

Рођен 16. 1. 1994. у Француској, живи у Солину, Хрватска. Свој афинитет према књижевности примјетио прилично касно, што може zahvaliti данашњим стилем живота људи, као и склоности деградације литерације (spis исписан графемима). Generalно, велики залjubljenik у књижевност. Али, ипак осјећа потребу како би требало издвојити лирику као огранак који је неizmјерно заволіо.

JAGODA ILIČIĆ

Рођена 23. 9. 1972. у Брезани код Тузле, Босна и Херцеговина. Дипломирала на Филозофском факултету у Тузли. Чланица Друштва писача БиХ. Објавила: збирку прича и pjesама „Snovi sedefaste školjke“ (1999); збирку прича и игрокaza за djecu „Nisam kriv što sam krokodil“ (2006); роман „Gutači vremena“ (2008); novelу „Nomadi“ (2009); збирку прича и pjesама за djecu „Brkovi od kečapa“ (2011). Приче и pjesме преведене су јој на нјемачки, енглески и француски језик.

АНИ СТАЈКОВА – ИВАНОВА

Рођена 19. 07. 1955. у Свежену крај Пловдива. Библиотекар. Пише поезију и кратке приче. Објавила збирке песама: „Твој поглед је довољан мени“, „Остварени сан“, „Кафа и самоћа“, „Небески вулкан“, „Ловорике и трње“ и „Море љубави“. Члан

je Удружења независних бугарских писаца и Удружења српских књижевника у отаџбини и расејању, као и неколико књижевних клубова. Сарађује са часописима. Награђивана. Живи и ствара у Пловдиву, Република Бугарска.

VIOLETA ALEKSIĆ

Književnica Violeta Aleksić je rođena 1. januara 1974. godine u selu Prevešt u srcu Levča. Živi i radi u Cirihiu. Do sada je objavila: „Negde u mojoj pesmi“, zbirka poezije (2011); „Život je čudan momak“, zbirka poezije (2011); „Nisi ti meni bilo ko“, zbirka poezije (2012); „Kada se hrabrost odrobija“, zbirka poezije (2013); „U tvojim godinama“, roman (2013). Zastupljena je i u desetak zbornika poezije. Član je Udruženja književnika Srbije.

ZORAN VUČINA DON

Rođen 03. 10. 1962. u Mostaru, BiH živi i radi u Hamburgu. Poeziju piše još od školskih dana. Objavljivao je na radiju i u časopisima. Često mijenjao boravište, pa nije stigao u potpunosti da se posvetiti poeziji, do ove godine. Piše poeziju iz svih oblasti života. Kritike nisu loše i nada se da će za izvjesno vrijeme skupiti dovoljno pjesama za zbirku.

TEIDA HAZIROVIĆ

Rođena 12. 08. 1993. u Novom Pazaru. Student druge godine engleskog jezika i književnosti. Voli da piše, učesnica mnogih književnih večeri i nagrađivana na lokalnim konkursima. Voli da slobodno vreme provodi čitajući. Očarana je stvaralaštvom Jovana Dučića. Bosanska književnica, Nura Bazdulj-Hubijar ju je svojim delima u mnogome podstakla da se oproba i u poeziji.

МАЈА ГРЧИЋ

Рођена 1970. у Београду, где живи и ради. Завршила Банкарство на Вишој пословној школи, а студира Академију уметности – катедра Фотографија. Удата је и има двоје златне деце. Хоби су јој писање поезије, плес и фотографија.

MILOŠ PETRONIJEVIĆ

Rođen 24. novembra 1958. u Knjaževcu. Radovi su mu objavljeni u časopisima, zbornicima, na internet portalima – „Afirmator“, „Etna“, „Argus books magazin“, „Doznajemo knjiga“, „Književnost uživo“, „Nova poetika“, „Lacuna mag“, „Pljuskovi... Živi i radi u Knjaževcu.

SVETLANA RADOJEVIĆ

Rođena je 20. 1. 1979. u Beogradu gde živi sa suprugom i njihovo dvoje dece. Voli da piše poeziju, pesme za muzičko izvođenje i priče. Njena istinita priča objavljena je u časopisu „Stil“ pod nazivom „Srećan kraj“ (2008). Iste godine izdala je i zbirku pesama „Ko pažnju ima bogat je taj sigurno voljen je“. Član je udruženja „Lira“ i „Novica Trifunović“.

JOVAN TOŠIĆ

Rođen u Prištini 18. oktobra 1996. godine i tamo živeo do izbijanja rata na Kosovu i Metohiji. Živi i uči u Novom Sadu, gde pohađa treći razred privatne gimnazije „Živorad Janković“.

НИКОЛИНА ДИНИЋ

Рођена 7. 7. 1996. у Панчеву. Живи у Баваништу (општина Ковин), похађа трећи разред Гимназије „Урош Предић“ у Панчеву. У слободно време воли да пише песме, црта, слуша музику, фотографише, прави честитке... свашта понешто.

ROKSANDA KOVAČEVIĆ

Rođena u Peći 11. 04. 1975. godine. Tamo živelа do 1983. godine, a onda se preselila u Kovin. Vaspitač po zanimanju. Višu školu završila u Kruševcu, a gimnaziju u Smederevu. Knjige, pisanje i recitovanje su joj ljubavi za koje je vezana i oslobađaju je u isto vreme. Piše prozu i poeziju, ali do sada nije objavljivala svoje radove. Ima dva sina, Stevana (17) i Marka (13) sa kojima živi u Kовinu.

TINARUVEN KOŠČEC

Rođena 22. 8. 1970, radijska voditeljica, objavila dvije zbirke pjesama: „Moje su pjesme bolje od mene“ i „Opkorak svakog zločestog stiha“. Uvrštavana u antologiju pjesnika 90-ih, antologiju pjesama o životinjama, antologije ljubavne poezije. Objavljivala u mnogim časopisima i zbornicima. Prevođena na slovenski i njemački. Živi i radi u Zagrebu.

МИЛИЦА ЂУРОВИЋ

Рођена 14. 8. 1992. у Куршумлији. Студент треће године Филолошког факултета у Београду – одсек скандинавских језика. Поезију пише од основне школе. Члан КК „Милутин Ускоковић“ из Куршумлије. Песме су јој објављиване у многобројним књижевним зборницима у Србији и региону.

МИЛАД ОБРЕНОВИЋ

Рођен 1954. године у Рогатици. Основну и средњу економску школу завршио у родном граду, а студије на Економском факултету у Крагујевцу. До сада објавио 12 књига поезије и афоризама. Пјесме и афоризми су му објављени у преко 50 зборника и антологија у Србији, Македонији, Црној Гори и Републици Српској. Такође објављивао у преко 20 новина и часописа и 5 електронских часописа. Превођен на неколико страних језика. Више пута награђиван. Члан Удружења књижевника Србије. Живи и ради у Рогатици.

STEVICA RAJČETIĆ

Stevica Rajčetić, večiti prijatelj kasnih tramvaja, kišom okupanih kaldrmisanih ulica i zalazaka sunca na obalama reka. Pesnik, boem i večita lotalica. Rođen 06. 02. 1986. godine u Beogradu, živi u Borči. Pisanjem poezije i proze se bavi još od osnovne škole, objavljuje na blogovima i društvenim mrežama. U pripremi mu je prva zbirka poezije u izdanju „Kreativne radionice Balkan“.

STIPE BULIĆ

Rođen 24. 09. 1954. Živi i radi u Splitu. Ekonomist po zanimanju.

Na poslovima marketinga radi neprekidno, više od 25 godina. Stručnjak za promociju. Objavio do sada tri zbirke kratkih priča. U lokalnom izričaju, omaklo mu se. Humor, kao specifičan proizvod ljudskoga uma, još uvijek ga privlači. Objavljivao u podlisku „Po-met“ (Slobodna Dalmacija), dok je gospodin Brešan bio urednik... Objavio i jednu zbirku pjesama. U standardnom književnom jeziku. Ne zna što mu bi?! Zastupljen s aforizmima, pjesmama i pričama u više zbornika i edicija.

ДРАГИША ЕРАКОВИЋ

Рођен у Нишу 1951. где и данас живи. Објављује од 1969. песме, приче и афоризме. До сада објавио књиге: „Задужбине“, „Пијана времена“, „Перивој љувезни (Врт љубави)“, „Азбучник православних манастира на тлу Србије“, заједничку књигу „На путу бескраја“. Заступљен у више од стотину зборника и у четири антологије. Радови су му објављивани у Југославији, Србији, БиХ, Хрватској, Црној Гори, Бугарској и Немачкој.

ЈЕЛЕНА МИКИЋ

Рођена 9. 7. 1993. године, у Лесковцу. Завршила средњу медицинску школу, а сада је студент српског језика и књижевности на Филозофском факултету у Нишу.

ЕМИНА МИЛОШЕВИЋ

Рођена 1980. године у Књажевцу. По занимању медицинска сестра без посла. По опредељењу домаћица и поносна мајка троје деце. Песме пише још од средње школе, али их није објављивала нигде до сад. Мисли да је време да још неко прочита њене редове.

НЕМАЊА НОВЧИЋ

Рођен 04. септембра 1984. године, у Београду – Земун. Заљубљеник у поезију од детињства, увек у тежњи за поетским изразом свакодневнице. Дете многих песничких утицаја, од древне лирике Азије до футуризма и модерне. Теме које пева: рад, страст, очај, жене, пејзажи, живљење људи неуких животу... До сада није објављивао радове, нити је учествовао на конкурсима.

SLOBODAN JANIČIJEVIĆ

Muzičar, večiti student (večito planira da studira), svirao i pevao u grupi „Metak”, višestruko nagrađivan u oblasti poezije na lokalnom nivou...

НАДЕЖДА ТАНАСКОВИЋ

Рођена у Чачку, 1959. Живи у Краљеву са породицом. Члан Књижевног клуба у Краљеву и Чачку. Песме пише од ране младости. Иначе је дечији песник, има две објављене збирке.

BELINDA BELOVARI

„To bih mogla biti ja. Obična žena sa severa Bačke koja voli da piše i koja sa potpunom moralnom i materijalnom odgovornošću izjavljuje da je pisac bez biografije.” – *Belinda Belovari*

DRAGANA ĆATIĆ

Rođena 1960. u Topoli. Živi i stvara u Beogradu. Po profesiji je novinar, a radi i kao lektor. Objavila je tri zbirke pesama: *Na zrnu duše* (Književna zadruga „Drugari“, Jazak, 1995), *Ram za pesmu* („Stražilovo“, Novi Sad, 2000), *Trepet leptirovih krila* – haiku („Dragsvet“, Beograd, 2010) i knjigu proze *Novinarska* (Gradska biblioteka Ruma, 1999). Stihovi ove autorke zastupljeni su i u pesničkim antologijama: *Lirski medaljoni* („Drugari“, Jazak, 1997) i *Oči ravnice* – savremena poezija vojvođanskih pesnikinja („Stražilovo“, Novi Sad, 1998), a objavljivala je i u književnim časopisima „Svitak“ i „Paun“.

SUZANA BUNJAKU

Rođena u Splitu u studenom 1989. Završila srednju školu i pohitala u Zadar na fakultet. Od 2010. živi, radi, piše i diše u Zadru. Radovi su joj objavljeni u zbirci „Između redaka“ (2011).

ИВА КАПША

Рођена је у Врбасу, 1987. године. Завршила је основну и средњу школу у Врбасу, а дипломирала и магистрирала српску књижевност и језик на Филозофском факултету у Новом Саду. Пише поезију, слика, ради као лектор и илустратор књига, и наставница је српског и енглеског језика. Члан је Самосталног Удружења Уметника Србије. Учесник је на бројним ликовним колонијама. Настоји да упише докторске студије у Грацу, и да објави самосталну збирку поезије. Поред љубавних песама, пише и акростихове, а аутор је и неколико путописа и приповедака. Живи и ради у Врбасу.

MARIO GLAVAŠ

Rođen 1976. godine u Tuzli. Završio je školu za turističkog tehničara. Živio u Londonu i Zagrebu, gdje je studirao na Filozofskom fakultetu povijest i informatologiju, u Tuzli psihologiju i pedagogiju, zatim u Sarajevu žurnalistiku, te svjetsku književnost. Od srednjoškolskih dana počinje da piše поезију. Kroz punk muziku ispoljava buntovnički stav, pjevajući svoje tekstove u bandu „The Schljajmers“, a kasnije u alternativnom bandu „Hela“. Antiglobalista je sa vlastitim poimanjem vjere i društva uopće. Ljubav mu je vječita tema, ali i duhovnost, mistika, socijalno-buntovne teme, te novi svjetski poredak. Prvu knjigu naslova „Sam protiv svih“ objavio davne 1998. godine u izdanju „NIK GRAFIT“, Tuzla. „Oči u sunce“ mu je druga knjiga, objavljena 2013. godine, izdavač „Dobra knjiga“ Sarajevo. Od 1999. god. Mario Glavaš bavi se Dj-ingom (goa i psytechno). Živi i stvara u Sarajevu.

ANDREA ŽIGIĆ DOLENEC

Rođena 9. 8. 1966. godine u Varaždinu, gdje živi i radi već više od dvadeset godina kao novinarka na Radio Varaždinu. Bavi se pisanjem pjesama i kratkih priča, od kojih su neke objavljene u tiskanim publikacijama i javno izvedene. Njena prva priča objavljena je u zbirci „Ispod stola: Najljepše antikorupcijske priče“, zajedno s pričama poznatih hrvatskih književnika. Upravo priprema svoju prvu zbirku priča.

БРАТИСЛАВ ПЕТРОВИЋ

Pođen 1961. u Шљивовику код Беле Паланке. Објавио је романе: „Изјава“ (2007), „Крвава нишавска зима“ (2008), сатиричан роман на дијалекту „С'н ил'јава“ (преведен и на бугарски језик, 2012), хумористични роман, такође на дијалекту, „Госпа-вина слава“ (2012), „Цариградски друм“ (2013–2014, преведен на бугарски језик и објављен у Бугарској), „Романа“ (2013). Монографије: „Манастир Свете Богородице у Сићеву“ (2010) и „Манастир Успење Пресвете Богородице у Вети“ (2012). Заступљен је у већем броју зборника књижевних радова. Бави се новинарством. Члан је Савеза књижевника у отаџбини и расејању. Оснивач је међународне књижевне манифестације „Балканско ћирилично перо“. Живи у Белој Паланци.

ЈОСО ŽIVKOVIĆ – SOJA

Rođen je 1. travnja 1960. u Kostrču, općina Orašje – BiH. Objavio je više samostalnih zbirki pjesama. Pjesme su mu prevedene na engleski i njemački jezik. Član je Društva hrvatskih književnika Herceg-Bosne i Društva hrvatskih književnika.

МИЛИЦА БОЈОВИЋ

Pođena 08. 09. 1991. године у Чачку. Завршила гимназију, сада је на другој години Мегатренд универзитета. Склоност ка писању открила је у средњој школи, али се сада више посветила писању љубавних трилера и драма, које још нису завршене. Ово је први пут и први текст који је пожелела да објави и нада се да

ће и њени кратки романи једном оживети у рукама читалаца. Инспиришу је разне ситуације са којима се свакодневно сусреће, а свака има емотивну ноту и маштовите закључке.

MILUNKA STELJIĆ

Рођена 11. 5. 1963. у Ужичу. Професор филозофије, voli да слика, nekadašnji novinar, свира клавир, има једно дете.

МИЛИЦА МИМА ДМИТРОВИЋ

Члан Књижевне заједнице Југославије, Удружења публициста Чачка, Удружења књижевника Србије. Рођена 25. априла 1949. год у Чачку, Србија. Објавила књиге поезије: „Жеља, кише и клацкалице“, „На странпутици душе“, „Мима III“, „Бих ли то снена“, „Нова ћутања“, „Чуло љубави“, приче „Амајлија“ и романа: „Тео“ и „Мер“. Добитник већег броја књижевних награда.

ИВОНА БОЈОВИЋ

Рођена 2001. године у Ужицу. Ученица је 7. разреда ОШ „Емилија Остојић“ у Пожеги.

МИРЈАНА РАНКОВИЋ МАТОВИЋ

Рођена 1957. Професор српског језика и књижевности. Живи у Мојсињу, селу надомак Чачка. Ради у Чачку. Пише поезију и прозу од детињства. На конкурсима учествује од 2013. године. Песме и приче су објављене у многим зборницима. Због животних околности самосталних издања нема, осим монографије о својој основној школи. Од скоро пише и хаику поезију и већ је заступљена у неколико иностраних зборника.

НАЈДАН СТОЈАНОВИЋ

Рођен је 15. јула 1956. године у Новом Селу код Сурдулице. Пише поезију и прозу. Објавио три збирке песама, једну монографију и једну збирку приповедака. За роман-првенац „Дамјан“ добио награду „Књижевни пиједестал“ у Битољу, 2014. Радови су му објављени у преко сто зборника, антологија

и збирки. За књижевни рад награђиван бројним наградама, од којих издвајамо: Златна значка Културно-просветне заједнице Србије, Плакету Савеза књижевника аматера Југославије, Плакета Караманов (Радовиш – Македонија), прва награда на Струшким поетским сусретима 2013, Прва награда на конкурсy „Белоцветне вишење“ у Бугарској...

DRAŽEN HORVAT

Dražen Horvat je rođen 1969. u Garešnici. Piše kada stigne, uglavnom noću. Za divno čudo uspio je ponešto od toga objaviti i to u „Novom glasu“ iz Beča, „Rusanu“ iz Bjelovara, te zbirkama priča: „Priče o vinu“ i „Priče o zmajevima“ Festivala fantastične književnosti *Pazin*, „Virus časti“ – „Istrakon“, „Nevidbog“ – „Resfesticon“, Bijelo Polje i on-line zbirci „Gonga“ SF priče, Marsonic 5, Slavonski Brod

MILOSAV B VLAJIĆ

Rođen 12. 8. 1950. godine, u Kovačevcu. Apsolvirao na grupi za jugoslovensku književnost i srpskohrvatski jezik, objavio četiri knjige sa zavičajnom tematikom. Bavi se novinarstvom, piše poeziju i kratke priče, proučava govor i jezik kosmajskog kraja...

LJILJANA RIM ŽIVKOVIĆ

Rođena u Sarajevu 11. 4. 1959. Književnik, po vokaciji pesnik, prozaista i satiričar. Posebno inspirisana arheološkim lokalitetima „Zlatne žice Balkana“, Lepenskim Virom, Vinčom, Gamzigradom, Šar Kamenom. U krugovima arheologa poznata kao „pesnik-arheolog“. Objavila zbirke poezije „Lepenski Vir“, „Velika širina“, „Kapi drhtavice“. U pripremi je zbirka poezije „Felix Romuliana“. Učesnik brojnih festivala poezije i saradnik književnih časopisa.

ИЉА МИШУРОВИЋ

Рођен 11. 03. 1993, у Београду. Склон песништву и љубавној поезији у времену без емоција. Пише кад год има инспирацију, заступљен у зборницима песничких манифестација на којима се не појављује, јер су углавном присутни већ афирмисани

писци, што га нарочито нервира. Говори да је тешко стићи даље од прве књиге. Ипак, верује у оно што ради.

HERCEG ROGIĆ

Рођен 07. 02. 1974, у Kamenici – Niš. Objavio zbirku poezije „Uranijumsko proleće 2000. u Beogradu” u Fondaciji „Dejan Mančić”, iz Niša. Uvek prisutan na našem podneblju, inače lualica, avanturista, veran objavljenoj reči. U potrazi za istinom, kroz poeziju veran svojoj otadžbini Srbiji.

MIROSLAV VURDELJA

Rodio se 1959. godine Gospiću, gdje je završio osnovnu školu i gimnaziju. Diplomirao i magistrirao na Pravnom fakultetu u Zagrebu. Živi i radi u Zagrebu.

ЂОРЂЕ ГРМУША

Osnovno и средње образовање завршио у Београду. Кратко студирао археологију на Филозофском факултету у Београду. Поезијом почео да се бави од прве године средње школе па све до данас. Поезија и писање су му највећа страст.

АНАСТАСИЈА КОЦИЋ

Рођена 05. 04. 1997. Објављивани су јој радови у многим часописима и зборницима (преко 50 зборника). Уметност је то што је тренутно интересује: добитница је многих међународних и републичких награда и признања протеклих година (преко 200) из области књижевности, мултимедија, калиграфије, уметности. Члан је удружења писаца „Чегар”, Ниш – књижевни подмладак, члан Краљевског књижевног клуба „Карађорђевић”, Београд и почасни члан Књижевног клуба „Орфеј”, Суботица.

НАТАЛИЈА КОЦИЋ

Рођена 22. 05.1994. Студент медицине, објавила је збирку родољубиве поезије „Зашто пишем ћирицом“ и збирку љубавне поезије „Не љуби ме-могу те завоleti“.

ЈЕФИМИЈА КОЦИЋ

Рођена 14. 08. 1992. Студент четврте године Факултета уметности у Нишу објавила збирку љубавне поезије „Везе“.

АНА КОЈАДИНОВИЋ

Рођена 29. 07. 1984. у Ужичу. Student Filološkog fakulteta Univerziteta u Beogradu, grupa – Srpska književnost i jezik. Živi u Beogradu.

RENATA KUBELKA

Rođena 1973. godine, živi i radi u Zagrebu. Profesionalno djeluje kao profesor defektolog stručni suradnik, predavač i samostalni autor. Pisanjem se intenzivnije bavi posljednjih deset godina. Piše na hrvatskom i engleskom jeziku. Napisala je brojne publikacije i predavanja za učitelje i odgojitelje, a 2013. u koautorstvu je objavila knjigu „Dječji talenti“, izdavačka kuća „Ostvarenje“. Poeziju javno prvi puta predstavlja na „L3 Life Long Learning Academy“ u okviru programa događanja „Noć knjige“, 2014. u Zagrebu. Trenutno priprema prvu knjigu priča za djecu. U slobodno vrijeme pjeva uz pratnju na gitari i vrijeme provodi s obitelji.

MINA STANKOVIĆ

Učenica VIII razreda OŠ „Dr Arčibald Rajs“ iz Beograda.

СОФИЈА ДОКМАНОВИЋ

Ученица осмог разреда ОШ „Др Арчибалд Рајс“ из Београда, члан је литерарне секције.

МИХАЈЛО МИЈАИЛОВИЋ

Ученик осмог разреда ОШ „Др Арчибалд Рајс“, добитник је литерарних награда у Србији.

МАРИЈАНА ПИЛИПОВИЋ

Рођена је 1980. године у Београду. Књигу поезије „Међуречје“ објавила је 2013. године. Поезија јој је објављивана у зборницима и заједничким књигама, као и у електронским гласилима посвећеним поезији. Живи и ствара у Београду.

МИЛАН С. КОСОВИЋ

Рођен 10. јануара 1955. године у Београду. Објављује стручне и научне радове из области заштите вода и екологије. Живи, ради и ствара у Београду и Љутој у Боки Которској.

ТИЈАНА VESELINOVIĆ

Rođena 20. juna 1978. godine u Skoplju, trenutno živi i radi u Kragujevcu.

Nedovršenost vrlina, istrajnost mana. Putuje kroz živote, traži, ratuje, nosi svetlost i koketira sa tamom. Nemir je njen mir. Ima beleg radosti na srcu. Njena suština je satkana u emociji. Rečima prenosi svoje unutrašnje istine i ostavlja tragove. Mnogo toga još nije, ali jedno jeste sigurno – Mihajlova mama.

ЖЕЉКА АВРИЋ

Рођена у Бањалуци, 1964. године. Дипломирала на Филозофском факултету у Новом Саду. Члан Књижевне заједнице у Сремској Митровици, у којој живи и ради. Објавила збирке поезије: „Портрет“, „Звездарница“ и „Маргиналије“. Заступљена у неколико зборника поезије. Више пута награђивана на књижевним конкурсима.

АЛЕКСАНДАР ИЛИЋ

Рођен 1983. године у Сремској Митровици, а живи у Лаћарку, месту надомак Сремске Митровице. Поезију пише од 2001. године, како љубавну, тако и родољубиву и мисаону. До сада има објављену једну збирку љубавне поезије под називом „Дивље срце“.

ALEKSANDRA CVETKOVIĆ

Rođena 21. 05. 1995. u Leskovcu. Poeziju piše od svoje 15 godine. Voli da piše pesme, jer su one deo nje, i u njima najbolje iskazuje svoja najdublja osećanja. Uzor joj je naša divna pesnikinja Desanka Maksimovic. I sama zna da pusti po koju suzu, čitajući njene pesme. Voli da piše – pesme su njen život.

KATARINA HANŽEK

Rođena 5. 4. 1988. u Rotterdamu (Rotterdamu) u Nizozemskoj (Holandiji). Trenutno živi u Novigradu. Studirala na Filozofskom fakultetu u Rijeci, smjer engleski jezik i književnost, te povijest umjetnosti. Predaje engleski jezik odraslima, a uz to i prevodi. Pisanjem se bavi u slobodno vrijeme, još od djetinjstva, i tek je nedavno počela svoje radove slati na natječaje. Najviše čita, piše i uživa u SF i fantasy žanru (naučnoj fantastici).

СЛАЂАНА ОБРАДОВИЋ

Рођена је у Земуну, 1970. године. Ради као професор филозофије у Првој нишкој гимназији „Стеван Сремац”. Песме су јој објављиване у разним локалним листовима, књижевним часописима, као и на сајтовима који се баве поезијом и прозом. Прву збирку поезије је објавила – „Сан и време” (2006). Добитник је више књижевних награда. Заступљена је у великом броју зборника.

PERICA PEŠIĆ

Рођен је 1950. године у Мирошевцу код Leskovca. Diplomirao na Tehnološko-metalurškom fakultetu u Skoplju. Magistrirao na PMF-u u Nišu, stekavši zvanje magistra hemijskih nauka. Književnim radom bavi se od svoje 12-te godine, a naučnoistraživačkim radom od studentskih dana. Zastupljen je u više listova, časopisa i zbornika. Objavio je dve zbirke poezije i jednu zbirku aforizama.

АЛЕКСА МАРЈАНОВИЋ

Ученик осмог разреда ОШ „Др Арчибалд Рајс“ из Београда.
Добитник је многих међународних литерарних награда.

АНА ПЕТРОВ

Ученик осмог разреда ОШ „Др Арчибалд Рајс“ у Београду.
Добитник је већег броја литерарних награда у Србији.

ТАМАРА СОКОЛОВ

Ученица осмог разреда ОШ „Др Арчибалд Рајс“ у Београду.
Добитник многих највиших међународних литерарних награда
у региону.

ANAMARIJA MUTIĆ

Rođena 1998. u Požegi gde i živi. Pohađa prvi razred Prirodoslovno-matematičke gimnazije u Požegi. Pisanjem se bavi otprilike godinu i pol dana, a dosad je osvojila prva mjesta na natječajima „Goranovo Proljeće 2013“, „Moja Fejs Priča“, te „Volim Hrvatsku“. Inspiraciju pronalazi u svakodnevnim, bezazlenim stvarima. Zahvaljujući gimnaziji nema previše slobodnog vremena, ali kad se pronade pokoji slobodni trenutak, onda potkrepljuje svoju opsesiju glazbom, svirajući gitaru i pjevajući.

ВЕСНА ВУЈОВИЋ

Рођена 14. 8. 1964. у Београду. Учитељица је у ОШ „Јајинци“ у Београду. До сада је објавила збирке песама „Песме тренутка“ (2009), „Поруке“ (2009), „Наискап!“ (2011) и роман у стиху „Знаш шта?“ (2010). Члан је Удружења писаца „Поета“.

АМРА АГИЋ

Rođena 19. 12. 1991. godine u Doboju. Osnovnu školu i jezičku gimnaziju završila u Maglaju. Studira turski jezik i književnost na Filozofskom fakultetu u Zenici. Pored studija učesnica je radionice kreativnog pisanja UM „Eureka“ u Žepču, jedna od urednica portala

„Magazin Urbane Kulture“, učesnica i „Poetry Jam-u“ u sklopu festivala „Rastok“ u Tešnju. Amra piše ljubavnu poeziju, kratke ljubavne priče i kolumne.

ANDREA KOSTIĆ

Još u osnovnoj školi je izrazila ljubav prema poeziji, tada kroz učestvovanja na opštinskim i gradskim takmičenjima iz recitovanja. Uspešan upis Filološke gimnazije motivisao je da čita strastvenije nego ikada, ali i da počne da piše. Slala je svoje pesme na razne konkurse. Ovaj tinejdžerski period, osim pisanja pesama obeležilo je i pisanje eseja i beseda, ovo drugo naročito tokom pohađanja časova retorike na četvrtoj godini srednjoškolskog obrazovanja. Sada, na fakultetu, njen odnos prema knjigama i pisanoj reči je prisniji nego ikada.

ANDRIJANA IVELJIĆ

Rođena 14. 07. 1981. godine u Tuzli, BiH. Trenutno apsolvent engleskog jezika i književnosti na Filozofskom fakultetu u Tuzli. Pisanjem se bavi amaterski od svoje jedanaeste godine.

РАДЕ М. ОБРАДОВИЋ

Рођен 07. 07. 1953. године у Великом Поповцу, Србија. Објавио је књиге песама: „Жубори Млаве“, „СТИГОМ ХОДИ“, „Хомоље га чува“, „Земљом беспућа“, „У освит зоре“, „Једино имање“, „Незнани предели“, „Укоп идола“. Роман „Змијарник расточеног живота“. Монографије „Село Велики Поповац“, „Цркве и манастири Хомоља“, „Млави и Стига“, „Витовница село у Млави“. Члан је Удружења књижевника Србије. Добитник награда за поезију у Србији и иностранству. Сакупљач је и чувар Културног блага свог завичаја. Оснивач Књижевне Манифестације „Ђирилица огледало српске душе“, Велики Поповац. Бави се писањем путописа и новинарством.

BOŽICA BRKAN

Rođena 1955. Književnica (Društvo hrvatskih književnika), novinarka (Hrvatsko novinarsko društvo) i urednica (knjige, novine i časopisi, inernetski magazini). Objavila je dva romana: „Lift ili politička melodrama“ (1993) i „Rez, leica – roman u 36 slika“ (2012), dvije knjige štokavskih: „Bilanca 2.0“ (2012) i „To, Toni, molitva za tihu sućut“ (2012) i dvije knjige kajkavskih pjesama: „Vetrenica ili obiteljska arheologija“ (1990) i „Pevcov korak / kajkavski osebušek za eu“ (2012), knjigu feljtona: „Enciklopedija špeceraja“ (1990), pedesetak autorskih kuharica, zavičajnu čitanku „Oblizeki – Moslavina za stolom“ i „Kajkavsku čitanku Božice Brkan“. Pjesme i kratke priče objavljujane su joj u zbornicima, antologijama i nagrađivane.

SLAĐANA NEDELJKOVIĆ

Rođena 1968. godine u Vranju. Završila Umetničku školu u Nišu i diplomirala na Učiteljskom fakultetu u Vranju. Kreativna i autentična, svoje umetničke slike predstavljala je na brojnim kolektivnim i humanitarnim izložbama u Vranju. U toku stvaranja raskošne samostalne izložbe „Tajna krošnje“ (2012), Galerija narodnog Muzeja, Vranje, inspirisana i za pisanje poezije. Tako je nastala i objavljena zbirka poezije „Trenutak“. Objavljivana u zbornicima poezije, časopisima za kulturu van granica Srbije, učestvovala je i na više međunarodnih festivala pesništva. Jedan je od urednika internacionalnog zbornika „Pisanija“.

STEFAN STANOJEVIĆ

Rođen 17. 08. 1995. u Pančevu, gde živi i školuje se. Od 2011. počeo da piše rep tekstove i bavi se rep muzikom, a kao što se zna, reč „rap“ znači ritam i poezija. Sa pisanjem proze i poezije, počeo iste godine. Pisanje voli celim bićem, ono ga čini živim, njime se štiti od lošeg uticaja trulog, surovog, spoljašnjeg sveta.

MAJA HERMAN SEKULIĆ

Međunarodno je priznati pesnik, romanopisac, esejista i prevodilac. Rođena u Beogradu gde je magistrirala na opštoj književnosti i doktorirala na Prinstonu, jednom od vrhunskih američkih univerziteta. Predavala je na Prinstonu i Ratgersu; bila gost-predavač na Harvardu, Kolumbiji, Ajovi (od 1989. do danas); uređivala časopis „Night” u Njujorku; stalni je saradnik mnogih naših novina i časopisa. Bila je ili jeste član UKS-a, SKD-a, srpskog i americkog PEN-a i Pesničkog društva Amerike (PSA). Za svoj rad dobila je više izuzetno prestižnih stipendija i nagrada (Fulbright, Princeton University Fellowship, AAUW - American Association of University Women). Brojnim romanima, zbirkama poezije i esejima Maja Herman Sekulić se svrstava u sam vrh svetske književnosti.

DRAGICA (BOGDANA) PUŠONJIĆ

Dragica (Bogdana) Pušonjić, pravnik, novinar i publicista iz Beograda. Piše uglavnom misaono-refleksivnu poeziju, kao i kratku prozu. Kao student odbila poziv prof. dr Vladete Stankovića za objavljivanje samostalne zbirke pesama u ediciji „Pegaz”, potom i Gradskog komiteta SK Beograda za štampanje zbirke poezije. Sa sedam godina objavila prvu pesmu u „Glasu Polimlja”. Objavljivala humorističko-satirične radove u „Ježu”, kasnije u akademskim glasilima i, potom, na specijalizovanom veb sajtu peglagic.com.

ЛУКА МАКСИМОВИЋ

Рођен је у Нишу 24. 12. 2002. год. Ученик је V/3 разреда ОШ „Цар Константин” у Нишу. Песме пише четири године, а осим песама пише и кратке приче. Песме и приче су му објављиване у многим часописима, као и у четрдесет зборника разних фестивала децје поезије. Учесник је разних литерарних конкурса и књижевних фестивала. Добио је до сада око деведесет награда за литерарне радове на републичким и међународним књижевним конкурсима, смотрема и фестивалима у Србији, а награде осваја и у земљама у окружењу –Македонији, Црној Гори и Босни и Херцеговини.

МИЛИЦА МИЛЕНКОВИЋ

Филолог-србиста, рођена је 1989. године у Сврљигу. Прозне, поетске и критичке радове објављује у домаћој и иностраној књижевној периодици. Објавила књиге: роман „Homunculi“ (2010) и збирке песама: „Мање од длана“ (2012), „Via militaris, Via dolorosa“ (2013).

НАЂА БРАНКОВ

Професор књижевности и српског језика у Хемијско-медицинској школи у Вршцу. Са благословом Њ. П. епископа жичког Г. Г. Хризостома објавила две збирке песама: „Христу на дар“ и „Небо под ногом небо над главом“. Припремила за штампу и трећу збирку духовне поезије, посвећену вожду Карађорђу Петровићу. Пише сценарија и режира позоришне представе и духовне академије. Лектор, коректор и рецензент неколико књига. Имала песничка гостовања по СР Немачкој и Италији. Добитница више међународних признања за поезију.

IVANA PRLIĆ

Рођена 25. 11. 1991. године. Образовање: Друга крагујевачка гимназија и Филозофски факултет Универзитета у Београду (педагогија). Читала своје песме на вечерима поезије у организацији „Totalno Argh-a“ из Београда. Била међу троје финалиста у категорији „Festivala лепе речи“, Titel, 2013. Један од добитника награде Врšaчко pero, 2014. Осмишљава и реализује раднице за децу. Ако би је пitalи зашто пише, вероватно би им rekла да не пише из пuke доколице или да би се то звало песмом, а она песником, већ зато што је то природни производ њеног живота.

NEDA DUKARIĆ KOSTELAC

Рођена 6.10. 1971. у Sisku. Основну школу и гимназију завршила у Petrinji. Diplomirala 1996. на Edukacijsko-rehabilitacijskom fakultetu Sveučilišta у Zagrebu. По zanimanju profesor defektolog (magistra edukacijske rehabilitacije). Trenutno живи и radi у OŠ Zrinskih и Frankopana у Otočcu. Do sad joj је objavljeno nekoliko

pjesama u zbirci „Dotaknuti stihom“ u izdanju Kluba poezije „Kultura snova“ i u online časopisu „Kreativni magazine“.

ГОРАНА АБИМОВИЋ

Рођена 28. 9. 1964. у Билежи. Живи и ради у Сечњу. Професор разредне наставе. Пише поезију и прозу. Сарађује са часописима, награђивана и заступљена у великом броју зборника.

ZVONKO ĐURIĆ

Rođen 6. 11. 1960. god. u Piskupovu kod Leskovca. Zanimanje: inženjer elektrotehnike. Živeo i radio u Leskovcu, Segedinu i Beogradu. U štampi mu je prva knjiga poezije.

MARTINA PIŠKOR

Rođena u Baru (CG) 20. 10. 1971, živi i radi u Rijeci (RH). Kroastiku završila u Zagrebu. Radila kao lektorica hrvatskog jezika, tajnica, profesorica hrvatskog jezika u osnovnoj školi. Na Pravnom fakultetu u Rijeci 2012. završila poslijediplomski studij: Kriminalističko istraživanje. Udana i majka dvoje djece.

РУСИЈА МАРИНКОВИЋ

Рођена је 6. јуна 1938. године у Зебинцу, општина Владичин Хан. Пише поезију и прозу за децу и одрасле. Члан је књижевних клубова и Удружења књижевника Србије. Објавила је више збирки песама за децу, предшколског и школског узраста и више заједничких књига групе аутора. Радове објављује у многим књижевним часописима, зборницима и новинама, широм наше земље и у иностранству. Заступљена је у више антологија. Награђивана на књижевним конкурсима. Превођена на стране језике. Поред писања, бави се превођењем са македонског језика и фотографијом. Живи и ствара у Београду.

НЕВЕНА АНТИЋ

Рођена 23. јуна 1997. у Крагујевцу. Иде у 2. разред Техничке школе у Књажевцу, смер: комерцијалиста-оглед. Одличан ученик. Тренира женски фудбал. Поред фудбала обожава писање, глуму... Писање је саставни део њеног живота, док је позорница опушта. Воли да путује и упознаје различите културе, традиције, специфичности неке државе. Након средње школе жеља јој је да упише Правни факултет, али истовремено би желела да се бави писањем, новинарством или глумом.

RENATA KOMLJENOVIC

Rođena 23. 04. 1973. god. u Sarajevu. Živi i radi u Beogradu. Diplomirani je ekonomista za marketing. Zaposlena u nacionalnoj kompaniji za aviosaobraćaj „Air Serbia“. Piše lirsku poeziju i poeziju za decu. Član je KZJ i književnog kluba „Crnjanski“ – Beograd. Dobitnik velikog broja književnih priznanja.

МИЛАНА БАСТА

Апсолвент Правног факултета у Новом Саду. Рођена: 28. априла 1990. године у Глини, Република Хрватска. Као велики љубитељ *лепе речи* писањем, као и читањем, одаје поштовање свом духу и помирује се са стварношћу и разним ђудима околине на један крајње отмен начин. Пише за себе и о себи. При том, себе не сматра књижевником нити код себе препознаје потребу да ствара дела допадљива другима, мада други, пролазећи кроз њен живот, у многоме доприносе њеним речима.

LUCIJANA PENDO

Rođena 1984. u Dubrovniku. Zaposlena, situirana i neudata. Živi i radi u Dubrovniku.

IVAN GAČINA

Rođen je 15. 4. 1981. u Zadru, Republika Hrvatska. Visoku stručnu spremu i akademski naziv magistra inženjera računarstva

stekao je na Sveučilištu u Dubrovniku, 2010. godine. Piše pjesme i kratke priče. Svoje prve pjesničke rime počeo je stvarati još u osnovnoj školi. Od 2010. godine član je Matice hrvatske, a 2014. godine postao je član Križevačke udruge pjesnika i pisaca (KUPP). Pjesme je do sad objavljivao uglavnom u časopisima i zbornicima.

ЉУБИЦА ВУКОВ МИХАЈИЛО

Рођена је у Сенти 25. 12. 1949. По образовању је правник. Писањем се бави од ране младости. Пише песме, приче, афоризме, романе и хаику. Члан је друштва књижевника Војводине, Удружења књижевника Србије, Удружења Републике Српске и Матице српске. Објавила је 15 књига поезије, груписаних у пет трокњижја. Ојавила и једну заједничку књигу хаику поезије. Њене песме се налазе у многим антологијама и зборницима. Живи у Петроварадину и Суботици.

САЊА РАДОЈКОВИЋ

Рођена 11. 09. 1965. у Београду. По занимању лаборант, по нужди административни радник, а по слободној вољи, песник. Залутала у песништво пре нешто више од годину дана и пронашла себе у Удружењу писаца „Поета“. Инспирацијом надахнута, пише претежно мисаону поезију свакодневнице, за одрасле, али обожава излете у свет дечије маште и дечије филозофије. Прва књига поезије се назире, а до тада песме живе у десетак објављених зборника.

BLANKA JAGIĆ

Рођена 28. свибња 1983. у Ptuju, а живи у преkrасном Zagorju. Pohađala неколико течајева за разне креативности. Израђује уникатни наkит чија израда је веома intersира и испунjava. Ljubav према писанju javила се још у основној школи и чини велики dio njenog живота. Објављена јој је pjesма „Naš бескрај“ у zbircи pjesama „Uvijek kad pomislim на тебе“ (2005). Posjeduје stotinjak lirskih dijela napisanih у stihovima и prozi koji nisu nikad objavljeni, но nada се да ће једном и та zbirка „ugledati svijetlo dana“!

ВОЈИСЛАВ ТРУМПИЋ

Рођен у Њилану, 7. јануара 1936. године. Завршио Филолошки факултет у Београду. Био новинар, бави се енигматиком и пише песме и приче. Добитник већег броја награда. Заступљен у тридесетак зборника и две антологије. Објавио две збирке песама: „Око дома мог” (2007) и „Песма не умире” (2011) године. На штампу чека збирка прича за одрасле, збирка прича за децу, још и збирке песама за одрасле и децу, као и књига афоризама и сатире.

ROMANA KUZMANIĆ OLUIĆ

Рођена 1961. у Dubrovniku. Живи и ради у Zagrebu.

LIDIJA RADISAVLJEVIĆ

Рођена 12. јула 1986. године у Београду. Дипломирани комуниколог, живи, ради и ствара у Београду. Током школовања у XIV Београдској гимназији учествовала у изради гимназијских зборника и часописа, као и у израдama сценарија за бројне школске представе. Много пута је била награђивана као победник на конкурсима за писце часописа „Bazar“, „Blic Žena“, „Grazia“, као и MLS чији је касније постала стални дописник. Радила и стварала и као стални дописник magazina „Lisa“ и портала Žena.rs. Активни писац прозе и поезије, припрема своју прву збирку песама за објављивање.

MARKO ANTIĆ

Рођен 11. 10. 1980. у Paraćinu. По образовању је правник. Објављивао је у многим фанзинима. Песме су му емитоване у програму загребачког *Радија SC*. Учествовао је на такмичењима у слем поезији. Trenутно је сарадник редакције magazina „Blacksheep”.

МИОДРАГ ЛАЗАРЕВИЋ

Рођен је 1954. године у Пожаревцу. Још у студентским данима почео је да објављује своје прилоге у часописима, а од 1980. године, активније се бави новинарством и књижевним стваралаштвом. Објављује у многим новинама, часописима, на

радио таласима и у ТВ емисијама. Нарочито је плодан његов рад у области хумора и сатире где осваја бројне награде. Успешан је и у писању поезије где, такође, осваја бројне награде и заступљен је у многим збиркама поезије, а пише и драмске текстове. Написао је и објавио 11 књига кратких прича, афоризама и деце поезије. Живи и ради у Пожаревцу.

NEMANJA STEVIĆ

Рођен 1991. у Приштини. Са писањем поезије започиње након судбоносног susreta са једном девојком у мају 2010. Иза себе има написаних преко две стотине песама и једну издату збирку поезије „Опрости немоћ рећима”. Живи у Врњаčkoј Бањи.

СНЕЖАНА ВУКИЋЕВИЋ – ЧВОРО

Дипл. политиколог, писац и сликар, рођена 1960. у Никшићу. Објавила је десет књига; шест збирки поезије: „Бал планета“ (1995), „Капија времена“, (2002), „Водена соната“ (2006), „Ана Балканска“ (2009), „Зимски акварел“ (2012) и „Анђелија од Црне Горе“ (2013); три књиге за дјецу: „Мајски цвијет“ (2005), „Осамнаест зимских прича и двије воћне“ (2006) и „Фото машта може свашта“ (2011); роман за одрасле „Сафир од неба“ (2009). Вишеструко награђивана. Члан је Удружења књижевника Црне Горе, Удружења књижевника Србије, Удружења црногорских писаца за дјецу и младе. Живи и ради у Херцег-Новом.

СУЗАНА РАНЂЕЛОВИЋ

Рођена 31. 05. 1986. у Нишу, апсолвент Техничког факултета у Бору. Учесник је многобројних локалних, републичких и међународних књижевних манифестација и добитница многобројних награда, похвала и признања.

Песме су јој заступљене у многобројним домаћим и међународним часописима, антологијама и зборницима. Члан је Књижевног клуба „Душан Матић“ из Ђуприје, Нишког Песничког Круга, Књижевне Заједнице Југославије, књижевне секције КУД-А „Младост“ из Ниша, а одскора и почасни члан „Поезије Стенка”. У припреми је њена прва збирка песама.

NUSRETA BERANAC

Pesnikinja i esejista, student engleskog jezika i književnosti. Pisanjem se počela baviti kao dete, mahom poezijom, a taj hobi je nastavila da razvija i u Gimnaziji u Novom Pazaru. Od tada učestvuje na različitim književnim večerima gde mladi autori i autorke kazuju svoje stihove, i nastavlja da radi na svojim veštinama pisanja. Među objavljenim radovima nalaze se eseji u knjigama „120 priča o Novom Pazaru”, kao i u zbirci priča „Zajednička prečica”. Više njenih pesama objavljeno je u elektronskim časopisima.

ДРАГАН НЕДИМОВИЋ

Рођен 20. априла 1950. године у Београду где још увек живи. Почео да пише са неких двадесетак година живота. Онда направио велику паузу, а вратио се писању захваљујући великом, нажалост покојном, Душку Трифуновићу чије су оцене биле пресудне да настави. Песме су му објављиване у књижевним и дневним новинама, као и у разним зборницима поезије и на интернет сајтовима. Било је неких победа и награда на конкурсима поезије. Неке од песама су и музички обрађене. Дуго година радио и као спортски новинар за новине из Београда и Загреба. Нема објављену књигу.

TARA ADŽIĆ

Tara Adžić rođena je 03. 11. 2003. godine u Beogradu. Učeniца je četvrtog razredа Osnovne škole „Miloje Vasić” u Beogradu. Odličan je đak. Pokazuje visok stepen interesovanja u svim sferama umetničkog i kreativnog izražavanja kao što su slikanje, izrada raznih radova od priručnih materijala, maketa i minijaturnih radova od plastelina, gline... Od predmeta najbolje joj ide matematika (učestvovala na više školskih i opštinskih takmičenja) kao i srpski jezik – umesto pisanja sastava najčešće se izražava pisanjem stihova i pesama. Takođe odlično govori engleski jezik.

СЛАВИЦА ДАБЕВСКА КИРОВСКА

Рођена у Тетову, Р. Македонија. Ради као дипломирани педагог у основној школи у Тетову. Пише прозу и поезију. Објавила је четири стихозбирке: „Булке поред пруге“, „Венчаница“, „Душа која греје“ и „Само звезде знају“. Ускоро јој излази из штампе роман под називом: „Зелени капутић“. Више пута је награђивана за поезију и прозу, и заступљена је у више зборника и часописа намењених овој уметности. Свој уметнички дар исказује и у музици и сликарству. Члан је Удружења писаца Македоније. Живи, ради и ствара у Тетову.

ЈОВАН Н. БУНДАЛО

Објавио књиге песама: „Да или не“ и „Љубав је рат“, Просвета, Београд. „Насмеј се растанку“ и „Накит туђе душе“, Чигоја штампа, Београд. „Изгубљене сенке“, ауторско издање. „Живот је глоса“, КУД „Павловић“, Београд. „Јесењи сонети“, „Невидљиви друм“, „Два пјесника пјесме двије“ и „Лептирица у ћилибару“, Калиграф, Београд. Књигу прича „Док чекам дан“, Букленд, Београд. И књигу родољубивих песама „Везмарово сећање“, Свет књиге, Београд.

SADRŽAJ

Reč priređivača	5
NOGE OD VETRA – Vid – Vicko Vukelić	7
РАСПЕЧАЋЕНА ПИСМА ЖЕНИ – Саша Мићковић.....	8
ИЗ ИЗЛОГА ЛУТКА – Љиљана Ћуић.....	10
SAM – Nada Nađa Ilic.....	11
OSMENOM TE TUGUJEM – Svetlana Biorac-Matić.....	12
NE BUDI ME – Andrija Stanulović.....	14
VACIMO PROŠLOST – Predrag Patijarević.....	15
U MILICE – Miloš J. Ristić	16
ЉУБАВ, СТРАХ ИЛИ... – Немања Ковачевић	18
TI SI MOJ BEOGRAD – Aleksandar Marković.....	19
ČOVEKU KAMENOG SRCA – Dara Spasić	20
NEŠTO ŠTO LJUBAV SE ZOVE – Sandra Grgurević.....	22
SJEĆANJE NA JEDNO VEĆE – Ramiz Nani Šaćirović.....	23
PONOĆNI VALCER – Milica Rakićević	26
ЖЕЉА – Лалка Павлова.....	29
ПОЉУПЦИ НА ДАР – Марија Рожић.....	30
SRCE ME OTKRIVA – Gorica Stanković	31
ŠTA ĆE MI? – Gordana Pavlović	32
БОЛ НЕ БОЛИ – Доброслав Петричевић	33
POSMRTNA PJESMA – Admir Džibrić	36
*** – Zora Ljubenović.....	37
СМИРАЈ – Младомир Кнежевић.....	39
ALEJA VELIKANA – Nena Miljanović	40
NEDELJNO JUTRO – Gordana Sarić	42
KILOMETRI – Milica Mica Petković	43
ОБРАЗ – Душан Живковић	44
ИДИ – Горјана Ана Дабић	45

TAMNICA – Tanja Adamović.....	47
POSLEDNJA PLATONSKA LJUBAV – Dušan Mijajlović Adski.....	48
KAD PRONAĐEŠ SEBE – Milica Spinčić	50
TI I JA – Zoran D. Živković	51
DEVOJČICA – Dane Dodić.....	52
BOJE LJUBAVI –Mirjana Đapo	54
KRILA ANĐELU, POSVETA MUZI – Goran Gatalica.....	56
*** – Miloš Sakić.....	57
*** – Jadranka Maksimović	58
*** – Мика Влацовић Владисављевић	61
ŽELJAN SAM, MAJKO – Uroš Jovanović	62
ХОДАЈУЋА СЕНКА БЕЗ СРЦА – Кристина Весковић	63
DOTRAJALI LJUBAVNI MAMAC – Branka Mumalo	64
NIJEMIM –Marina Bulajić	65
NIŠTA SAM AKO S TOBOM NISAM – Marko Stefanović.....	67
U DOLINI SUZÂ – Mirjana Tachlinski.....	68
BLAGDANSKI ŠAPAT – Nikolina Glištra.....	69
ŠAPAT MORA – Rajica Dragićević	70
LJUBAV – Sara Mudrinić.....	71
DOK SPAVAŠ – Slavica Klein	72
STRAH – Stevan Šarčević	73
ĆUTNJA – Tamara Lucić Dinić	74
КУЋА ЗА ЛУТКЕ – Тања Ђурђевић	76
LESKA – Stefan Čizmić	77
ОСТАЈ МИ ЗБОГОМ – Војислав Кнежевић.....	79
JESEN – Vanja Granić.....	82
ЗА ТЕБЕ – Радојка Ушурел	83
SNAGA JEDNOG OSMEHA – Vladimir Perić	84
BROJANICA – Zdravka Babić	86
ЦЕЛИВ БЕСМРТЈА – Зорана Манић.....	88

U SUZAMA SPOTAKAO – Vojin Trifunović.....	90
SRCE LEDOM OKOVANO – Maja Stanković.....	91
LJUBAVI MOJA –Vladimir Zloh.....	92
*** – Емилија Трифонова.....	93
B STRANA – Jelena Božić.....	94
SLIKA JE NIJEMA PJESMA – Zada Šahdanović	95
KO SI TI? – Ромањола Мирославова	97
KADA SE ZAVOLIMO – Ivana Skuhala Karasman	98
ŠUTNJA – Saša Tadinac	99
O PEЧИМА – Тања Попова.....	101
PATKE U OKU – Nataša V. Jakić.....	103
OTKUD TI PRAVO – Anastasija – Ana Stožinić	105
U PRIKRAJKU MOJИH ZABLUDA – Zorica Tijanić	106
BILA JE LJUBAV – Ramona Adriana Vukelić	108
IMA LJUBAVI – Elizabeta Vojinović Nikolić.....	110
DARUJEM TI – Josipa Lesinger.....	111
PONOS I BOL – Zoran Krstić.....	112
*** – Bojan Štromajer	114
VOLIO SAM – Boris Topličanec	115
ANĐELI – Iva Pejković	117
ТРАГОВИ У СЕГУ – Ивана Зајић	118
PANTA REI – Marijana Kaličanin	119
EPITAF – Milan Mitić	120
NAJBOLJA NOĆ – Ozrenka Kapetanov.....	122
KADRA PESMA – Darko Habazin Daks.....	123
ЋUTNJA KOJA GOVORI – Alisa Salopek	124
ŠTA JE LJUBAV – Branislav Đinđinović.....	125
NOSIM TVOJ POLJUBAC NA SEBI – Milena Rudež.....	126
POSLE RASTANKA – Dragoljub Rajić.....	127
NEOBIČNI POKLONI – Nevenka Pupek	128
JOŠ UVEK TRAJE – Aleksandra Mihajlović.....	129

OPROSTI – Aleksandra Popović	131
TAKO SMO POČELI – Ljubomir Vanić	132
POTPIS – Slobodanka Đukanović.....	133
ТКАНИЦА – Лала Лара Бранков	134
ЗАДРХТИ ЖЕЉА – Горан Ђукановић.....	135
PROCES – Sanja Radulović	136
OBRISAN TE IZ SVOG SIJEĆANJA – Danijela Trbojević ..	137
TI SI MOJ NAČIN ŽIVOTA – Avdulah Ramčilović	138
P(R)OGLEDAJ – Radmila Stanković	139
OPUŠTEN U LJUBAV – Marko Stjepanović	141
MASKENBAL – Anđela Predovan	142
KLEISTOVO DVOSTRUKO SAMOUBOJSTVO	
– Zlatko Kraljić	143
PREPUSTI SE – Slađana Golijanin.....	144
RUBATO – Damir D. Ocvirk.....	145
HARMONIJA – Veljko Odalović	146
MOGLA BIH – Klara Leskovar.....	147
HALUCINACIJE – Andrija Božović	148
KIŠA II: STRAN I ČEŽNJA – Meliha Šaćirović.....	150
ПРОРОК – Милош Симић.....	152
LJUBAV, DUŠU MI UZE – Marica Angelovska.....	153
КРПЉЕЊЕ ДУШЕ – Рената Цветков	154
SJAJ – Milena Proković.....	156
НА ПЛАНИНИ У НИГДИНИ – Бранка Влајић Ђакић ..	157
TERET – Selvija Ferizović.....	159
ИЗ ДОДИРА – Радојица Перишић.....	161
ПЛАТОНСКА ПЕСМА – Јован Бајц.....	162
ЧУЈ ЗАЉУБЉЕНО МОМЧЕ – Јелена Комарица.....	163
ZELENA NOĆ – Slavojka Slava Vojinović	164
*** – Dragan Janković – Janje	166
TI SI – Marko Amižić	168

LJUBAVNI TESTAMENT – Snežana Marko Musinov.....	169
GOVOR TIJELA – Dijana Jovanović - Jovanović.....	172
НАСМЕЈ СЕ – Татјана Миливојчевић.....	173
ТРАГ – Дејан Николић.....	174
OGRLICA – Vesna Laudanović.....	175
VARLJIVI SNOVI – Branka Vojinović Jegdić.....	177
TVOJ GLAS – Helena Horvat.....	178
ЈОŠ UVIJEK – Karolina Zelenika.....	179
LJUBAVNI ZOV – Lidija Leskur.....	180
*** – Patrik Gregurec.....	181
ЗАНОСНА НОЋ – Јелена Крушкоња.....	182
ИСТОК ЉУБАВИ – Рада Илић.....	183
SAMOĆA, KAO DAMA – Fabio Kovač.....	185
PUTOVANJA – Jagoda Pličić.....	186
АНЂЕЛИ ЉУБАВ ШТИТЕ – Ани Стајкова - Иванова...	187
POD SRCE STAVI REČ – Violeta Aleksić.....	188
LJUBAVI MOJA JEDINA – Zoran Vučina Don.....	190
NEMIRI – Teida Nazirović.....	191
КРАТКО... – Мaja Грчић.....	193
ТЕ ZAGONETKE ZENICA TVOJИH – Miloš Petronijević...	194
REKAO SI, MILI – Svetlana Radojević.....	196
LJUBAV – Јovan Тошић.....	197
ЗАШТО – Николина Динић.....	198
NEZABORAV – Roksanđa Kovačević.....	199
PLAVA PJESMA – Tinaruven Koščec.....	201
МЕСТА У СРЦУ – Милица Ђуровић.....	202
НАДА – Милад Обреновић.....	203
MOGAO БИH DA TE VOLIM – Stevica Rajčetić.....	204
ZA DIŠPET I INAT – Stipe Bulić.....	205
УВЕК ЉУБАВ – Драгиша Ераковић.....	206
ЈА ЂУ ТИ ПИСАТИ – Јелена Микић.....	207

КИП – Емина Милошевић	208
ДЕВОЈКА СА САМОВАРОМ – Немања Новчић.....	210
PESMA – Slobodan Janičjević	212
РОЂЕНДАНСКО ПИСМО – Надежда Танасковић	214
STRELAC – Belinda Belovari	215
ŽELJA – Dragana Ćatić	216
NEŠTO TREĆE – Suzana Bunjaku	218
У ВИНУ ЈЕ ИСТИНА – Ива Капша.....	219
ОВОЈЛА СИ МОЈ СВИЈЕТ – Mario Glavaš	220
KRIVULJA SREĆE – Andrea Žigić Dolenc	221
СУЖАЊ ТВОГА СРЦА – Братислав Петровић	222
ZAVORAVLJENA ŽENA – Joso Živković – Soja	223
ДВОСТРУКА ГРЕШКА – Милица Бојовић.....	224
STELJA – Milunka Steljić	226
ПЕСМА – Љубомир Вујовић.....	227
СУСРЕТ СА ДРАГИМ – Милица Мима Дмитровић.....	228
ЗНАШ ЛИ ШТА ЈЕ ЉУБАВ – Ивона Бојовић.....	229
НЕ ДОЛАЗИ У СНОВЕ – Мирјана Ранковић Матовић ..	230
ПРОНАШАО САМ ЗБИРКУ СТАРУ – Најдан Стојановић.....	231
EPINIČIЈ MOЈOЈ DRAGOЈ – Dražen Horvat	233
SEĆANJE – Milosav B Vlajić	234
NAGOST – Ljiljana Rim Živković	235
TOTALНИ СУСРЕТ – Иља Мишуровић	237
ZARNA LJUBAV S IRISIMA PERUNIKA – Herceg Rogić ..	238
GLJIVE SU TO VIDJELE – Miroslav Vurdelja	240
БЕЛЕ РУЖЕ – Ђорђе Грмуша.....	241
СОНЕТ СЛОМЉЕНОГ СРЦА – Анастасија Коцић.....	243
ТИШИНА – Наталија Коцић	244
ОСЕЋАМ... – Јефимија Коцић.....	245
ŽENA U CRVENOM – Ana Kojadinović.....	246

*** – Renata Kubelka	247
ОЏИЈУ ТВОЈИМ ДА НИЈЕ – Мина Станковић	249
МОЈА ТАЈНА – Софија Докмановић	250
ОЧИЈУ ТВОЈИХ ДА НИЈЕ – Михајло Мијаиловић.....	251
УМОРАН САМ, ПТИЦО – Радован Синђелић	252
НЕВИДЉИВА – Маријана Пилиповић	254
ДОК РОМИЊА МЕСЕЧИНА – Милан С. Косовић.....	255
BEZ NASLOVA – Tijana Veselinović	256
ДАР – Жељка Аврић.....	258
ОСМЕХ – Александар Илић.....	259
KADA VI ME PITALI – Aleksandra Cvetković	260
RUŽA – Katarina Hanžek	262
РАЂАЊЕ ЉУБАВИ (ТРЕНУТАК) – Слађана Обрадовић	263
ZEMNE VATRE – Perica Pešić.....	265
ВЕРУЈ У ЉУБАВ – Алекса Марјановић.....	266
ВЕРУЈЕМ У ЉУБАВ – Ана Петров	267
ЗАЉУБЉЕНА – Тамара Соколов.....	268
МОЈ СИ – Anamarija Mutić	269
НЕМАШ ПОЈМА КОЛИКО ТЕ ВОЛИМ – Весна Вујовић.....	270
ЕН ДА САМ РЈЕСНИК – Amra Agić.....	271
CRNA HALJINA – Andrea Kostić.....	272
А ОН МЕ НЕЋЕ – Andrijana Iveljić.....	274
У РАЉАМА ЦРВОТОЧНИМ – Раде М. Обрадовић.....	275
BLIZU NEBA – Božica Brkan	276
МИ (SVI) – Slađana Nedeljković.....	277
*** – Stefan Stanojević	279
JEDNO, JEDINI, JEDNOM – Maja Herman Sekulić.....	281
ZEMLJA – Dragica (Bogdana) Pušonjić	283
ЉУБАВ У ЉУДИМА – Лука Максимовић.....	286

ПЕСМА О САН-ПЕСМИ – Милица Миленковић	287
НАЈВЕЋА ЈЕ ЉУБАВ – Нађа Бранков	289
НЕМА РЕЧИ – Ivana Prlić	291
НЕ – Neda Dukarić Kostelac	292
НА ПУЧИНИ – Горана Аћимовић.....	294
ТИНО ВЕЋЕ – Zvonko Đurić.....	295
BLISKA SAM – Martina Piškog.....	296
ЧЕКАМ ТЕ – Русија Маринковић	297
СА ТОБОМ МОГУ СВЕ – Невена Антић.....	298
РУКЕ ТВОЈЕ – Renata Komljenović.....	299
*** – Милана Баста.....	300
SAMOUNIŠTENJE – Lucijana Pendo.....	301
JEDNA LIJERA JESENJA VEČER – Ivan Gaćina	303
ПРЕКО ВИДИКА – Љубица Вуков Михајило.....	304
РОМАНСА – Сања Радојковић.....	305
ТВОЈА РИЈЕЧ ЈЕ ТРАЈНА – Blanka Jagić.....	306
ТРАГ БУДУЋНОСТИ – Војислав Трумпић.....	308
ASOCIJACIJA NA TVOJ ČIN BESTRZAJNOG	
ODLASKA – Romana Kuzmanić Oluić	309
SVE TI JE OPROŠTENNO – Lidija Radisavljević	311
ПИТАШ SE – Marko Antić.....	312
ЛАСТАВИЦА – Миодраг Лазаревић	313
SEĆANJA – Nemanja Stević.....	314
ДОГОДИЋЕ SE – Снежана Вукићевић-Чворо.....	315
ОДЛАЗИ – Сузана Ранђеловић.....	317
*** – Nusreta Veranac.....	318
ДА ЛИ ЈЕ ЉУБАВ...? – Драган Недимовић.....	319
PROLEĆNI POSAO – Tara Adžić.....	322
СЛАТКА БОЛЕСТ – Славица Дабеуска Ђировска	324
ТИ СИ АНЂЕО МОЈЕ ТУГЕ – Јован Н. Бундало	325

AUTORI.....	327
Vid – Vicko Vukelić	7. 327
Саша Мићковић	8. 327
Љиљана Ђујић.....	10. 328
Nada Nađa Ilić	11. 328
Svetlana Biorac-Matić.....	12. 328
Andrija Stanulović.....	14. 328
Predrag Patijarević	15. 329
Miloš J. Ristić	16. 329
Немања Ковачевић.....	18. 329
Aleksandar Marković.....	19. 330
Dara Spasić.....	20. 330
Sandra Grgurević.....	22. 330
Ramiz Nani Šaćirović.....	23. 330
Milica Rakićević	26. 330
Лалка Павлова.....	29. 331
Марија Рожић	30. 331
Gorica Stanković	31. 331
Gordana Pavlović	32. 332
Доброслав Петричевић.....	33. 332
Admir Džibrić.....	36. 332
Zora Ljubenović.....	37. 333
Младомир Кнежевић	39. 333
Nena Miljanović	40. 333
Gordana Sarić	42. 333
Milica Mica Petković	43. 334
Душан Живковић.....	44. 334
Горјана Ана Дабић.....	45. 334
Tanja Adamović.....	47. 334
Dušan Mijajlović Adski	48. 335
Milica Spinčić.....	50. 335

Zoran D Živković	51. 335
Dane Dodić	52. 335
Mirjana Đapo.....	54. 336
Goran Gatalica.....	56. 336
Miloš Sakić	57. 336
Jadranka Maksimović	58. 336
Каменко Владисављевић Мика.....	61. 337
Uroš Jovanović.....	62. 337
Кристина Весковић.....	63. 337
Branka Mumalo.....	64. 337
Marina Bulajić	65. 338
Marko Stefanović.....	67. 338
Mirjana Tachlinski	68. 338
Nikolina Glištra	69. 338
Rajica Dragičević.....	70. 339
Sara Mudrinić	71. 339
Slavica Klein.....	72. 339
Stevan Šarčević	73. 340
Tamara Lucić Dinić	74. 340
Тања Ђурђевић	76. 340
Stefan Čizmić	77. 340
Војислав Кнежевић.....	79. 340
Vanja Granić	82. 341
Радојка Ушурел.....	83. 341
Vladimir Perić.....	84. 341
Zdravka Babić	86. 341
Зорана Манић	88. 342
Vojin Trifunović	90. 342
Мaja Stanković.....	91. 342
Vladimir Zloh	92. 343
Емилија Трифонова	93. 343

Jelena Božić	94. 343
Zada Šahdanović	95. 344
Романџола Мирославова	97. 344
Ivana Skuhala Karasman	98. 344
Saša Tadinac	99. 344
Тања Попова	101. 345
Nataša V Jakić	103. 345
Anastasija - Ana Stožinić.....	105. 345
Zorica Tijanić	106. 345
Ramona Adriana Vukelić	108. 346
Elizabeta Vojinović Nikolić.....	110. 346
Josipa Lesinger	111. 346
Zoran Krstić	112. 346
Bojan Štrosmajer	114. 347
Boris Topličanec	115. 347
Iva Pejković	117. 347
Ивана Зајић	118. 347
Marijana Kaličanin.....	119. 348
Milan Mitić	120. 348
Ozrenka Kapetanov.....	122. 348
Darko Habazin Daks.....	123. 348
Alisa Salopek	124. 349
Branislav Đinđinović	125. 349
Milena Rudež	126. 349
Dragoljub Rajić.....	127. 350
Nevenka Pupek.....	128. 350
Aleksandra Mihajlović.....	129. 350
Aleksandra Popović	131. 350
Ljubomir Vanić.....	132. 351
Slobodanka Đukanović	133. 351
Лала Лара Бранков.....	134. 351

Горан Ђукановић.....	135. 351
Sanja Radulović	136. 352
Danijela Trbojević	137. 352
Avdulah Ramčilović.....	138. 352
Radmila Stanković	139. 352
Marko Stjepanović.....	141. 352
Anđela Predovan	142. 353
Zlatko Kraljić	143. 353
Slađana Golijanin	144. 353
Damir D. Ocvirk	145. 353
Veljko Odalović	146. 354
Klara Leskovar	147. 354
Andrija Vožović.....	148. 354
Meliha Šaćirović	150. 354
Милош Симић	152. 354
Marica Angelovska.....	153. 355
Рената Цветков	154. 355
Milena Proković	156. 355
Бранка Влајић Такић	157. 355
Selvija Ferizović	159. 356
Радојица Перишић.....	161. 356
Јован Бајц.....	162. 356
Јелена Комарица.....	163. 357
Slavojka Slava Vojinović	164. 357
Dragan Janković - Janje	166. 357
Marko Amižić.....	168. 358
Snežana Marko Musinov.....	169. 358
Dijana Jovanović - Jovanović.....	172. 358
Татјана Миливојчевић	173. 358
Дејан Николић	174. 359
Vesna Laudanović	175. 359

Branka Vojinović – Jegdić	177. 359
Helena Horvat	178. 359
Karolina Zelenika	179. 360
Lidija Leskur	180. 360
Patrik Greguresc.....	181. 360
Јелена Крушкоња.....	182. 361
Рада Илић.....	183. 361
Fabio Kovač.....	185. 361
Jagoda Iličić	186. 361
Ани Стајкова - Иванова	187. 361
Violeta Aleksić	188. 362
Zoran Vučina Don	190. 362
Teida Nazirović.....	191. 362
Маја Грчић.....	193. 362
Miloš Petronijević	194. 363
Svetlana Radojević	196. 363
Jovan Tošić	197. 363
Николина Динић.....	198. 363
Roksanda Kovačević	199. 363
Tinaruven Koščec.....	201. 364
Милица Ђуровић	202. 364
Милад Обреновић.....	203. 364
Stevica Rajčetić	204. 364
Stipe Bulić.....	205. 365
Драгиша Ераковић.....	206. 365
Јелена Микић	207. 365
Емина Милошевић	208. 365
Немања Новчић.....	210. 366
Slobodan Janičijević.....	212. 366
Надежда Танасковић	214. 366
Belinda Belovari	215. 366

Dragana Ćatić	216. 366
Suzana Bunjaku	218. 367
Ива Капша	219. 367
Mario Glavaš.....	220. 367
Andrea Žigić Dolenc.....	221. 368
Братислав Петровић.....	222. 368
Joso Živković – Soja.....	223. 368
Милица Бојовић.....	224. 368
Milunka Steljić.....	226. 369
Милица Мима Дмитровић	227. 369
Ивона Бојовић	229. 369
Мирјана Ранковић Матовић.....	230. 369
Најдан Стојановић	231. 369
Dražen Horvat	233. 370
Milosav B Vlajić.....	234. 370
Ljiljana Rim Živković.....	235. 370
Иља Мишуровић.....	237. 370
Herceg Rogić.....	238. 371
Miroslav Vurdelja.....	240. 371
Ђорђе Грмуша	241. 371
Анастасија Коцић.....	243. 371
Наталија Коцић	244. 371
Јефимија Коцић	245. 372
Ana Kojadinović.....	246. 372
Renata Kubelka.....	247. 372
Mina Stanković.....	249. 372
Софија Докмановић	250. 372
Михајло Мијаиловић	251. 372
Маријана Пилиповић.....	254. 373
Милан С. Косовић.....	255. 373
Tijana Veselinović	256. 373

Жељка Аврић	258. 373
Александар Илић	259. 373
Aleksandra Svetković	260. 374
Katarina Hanžek	262. 374
Слађана Обрадовић.....	263. 374
Perica Pešić.....	265. 374
Алекса Марјановић.....	266. 375
Ана Петров	267. 375
Тамара Соколов	268. 375
Анамарија Мудић	269. 375
Весна Вујовић.....	270. 375
Amra Agić	271. 375
Andrea Kostić	272. 376
Andrijana Iveljić	274. 376
Раде М. Обрадовић	275. 376
Вођица Вркан	276. 377
Слађана Nedeljković.....	277. 377
Stefan Stanojević.....	279. 377
Маја Герман Секулић	281. 378
Dragica (Bogdana) Pušonjić	283. 378
Лука Максимовић	286. 378
Милица Миленковић	287. 379
Нађа Бранков	289. 379
Ivana Prlić.....	291. 379
Neda Dukarić Kostelac	292. 379
Горана Аћимовић	294. 380
Zvonko Đurić.....	295. 380
Martina Piškor	296. 380
Русија Маринковић.....	297. 380
Невена Антић.....	298. 381
Renata Komljenović.....	299. 381

Милана Баста	300. 381
Лусијана Pendo	301. 381
Ivan Gaćina	303. 381
Љубица Вуков Михајило	304. 382
Сања Радојковић	305. 382
Blanka Jagić	306. 382
Војислав Трумпић	308. 383
Romana Kuzmanić Oluić	309. 383
Lidija Radisavljević	311. 383
Marko Antić	312. 383
Миодраг Лазаревић	313. 383
Nemanja Stević	314. 384
Снежана Вукићевић – Чворо	315. 384
Сузана Ранђеловић	317. 384
Nusreta Veranac	318. 385
Драган Недимовић	319. 385
Tara Adžić	322. 385
Славица Дабевска Кировска	324. 386
Јован Н. Бундало	325. 386

DONATORI - ПРЕНУМЕРАНТИ

1. Snežana Marko Musinov, Zemun - 3 primerka
2. Mirjana Đapo, Jagodina - 1 primerak
3. Andrija Stanulović - 1 primerak
4. Ивана Зајић, Крушевац - 1 примерак
5. Војислав Трумпић, Јагодина - 1 примерак
6. Нађа Бранков, Вршац - 1 примерак
7. Немања Новчић, Београд - 1 примерак
8. Маја Грчић, Београд - 1 примерак
9. Русија Маринковић, Београд - 1 примерак
10. Damir D. Osvirk, Pula - 1 primerak
11. Милан С Косовић, Београд - 1 примерак
12. Marko Antić, Paraćin - 1 primerak
13. Рената Цветков, Сомбор - 1 примерак
14. Младомир Кнежевић - 1 примерак
15. Ana Stožinić, Kruševac - 1 primerak
16. Маријана Пилиповић, Београд - 1 примерак
17. Romana Kuzmanić Oluić, Zagreb - 1 primerak
18. Јован Бајц, Аранђеловац - 1 примерак
19. Marica Angelovska, Beograd - 1 primerak
20. Gordana Pavlović, Beograd - 1 primerak
21. Весна Вујовић, Београд - 1 примерак
22. Avdulah Ramčilović - 1 primerak
23. Dragana Ćatić, Beograd - 1 primerak
24. Зорана Манић, Београд - 1 примерак
25. Zdravka Babić, Bileća – 1 primerak
26. Milica Spinčić, Zemun – 1 primerak
27. Gordana Sarić, Nikšić – 1 primerak
28. Ivana Skuhala Karasman, Zagreb – 2 primerka
29. Miroslav Vurdelja, Zagreb – 1 primerak

30. Branka Mumalo – 1 primerak
31. Радојка Ушурел, Вршац – 2 примерка
32. Лала Лара Бранков, Београд – 1 примерак
33. Ljiljana Rim Živković – 3 primerka
34. Милад Обреновић, Рогатица – 1 примерак
35. Емина Милошевић, Књажевац – 1 примерак
36. Lidija Leskur, Split – 1 primerak
37. Vladimir Zloh, Nemačka – 1 primerak
38. Vožica Brkan, Zagreb – 2 primerka
39. Danijela Trbojević, Budačka Rijeka – 1 primerak
40. Goran Gatalica, Zagreb – 1 primerak
41. Јован Бундало, Београд – 1 примерак
42. Славица Дабеуска Ђировска, Тетово – 1 примерак
43. Klara Leskovar, Prezid – 1 primerak
44. Meliha Šaćirović, Novi Pazar – 1 primerak
45. Lidija Radisavljević, Beograd – 1 primerak
46. Ivana Gaćina, Zadar – 1 primerak
47. Jelena Vožić, ВИН – 1 primerak
48. Blanka Jagić. Krapina – 1 primerak
49. Ива Капша, Врбас – 1 примерак
50. Milica Rakićević, Lazarevac – 1 primerak
51. Milunka Steljić, Užice – 1 primerak
52. Татјана Миливојчевић, Сремска Митровица
– 1 примерак
53. Andrea Kostić, Beograd – 1 primerak
54. Milosav Vlajić, Beograd – 1 primerak
55. Тања Ђурђевић, Велико Градиште – 1 примерак
56. Milena Proković, Beograd – 1 primerak
57. Maja Stanković, Vranje – 1 primerak
58. Radmila Stanković, Luksemburg – 1 primerak